

Giới thiệu Cuộc Phản Công Của Nữ Phụ!

Thể Loại: Nữ Phụ, Mau Xuyên

Cô là không phải là con người kiêu căng ngạo mạn nhưng vì bị cướp mất người yêu mà trở nên như vậy...Nhưng cô mãi mãi trở thành tiểu tam mà thôi.

Trong một lần cô đi trên đường về đã bị tai nạn và có người đã nhập vào thân xác cô để thay cô làm chuyện cô muốn làm. Lúc cô đã mãn nguyện để siêu thoát thì một giọng nói vang lên.

"Hóa ra cô chỉ muốn an phận là một tiểu tam không hơn không kém?"

Có muốn cùng ta lập một kế ước không con bỏ câu xinh đẹp?

Không.

Cô chẳng chút ngần ngại trả lời, giọng nói có chút cứng đờ liền lấy lại sự quỵn rũ tiêu soái ban đầu:

Vậy cô không muốn gặp lại người mình yêu lần nữa sao? Không muốn một lần nữa sống lại hay sao?

Cô ngưng đọng lại nhìn anh... Cười nhạt rồi nói:

Tôi chỉ là một tiểu tam chưa ngoa kiêu căng, có lập kế ước hay sống lại thì cuộc đời vẫn mãi mãi là tiểu tam thôi.

Thú vị lắm, cô tên gì?

Giọng nói nghe có chút cợt nhả hỏi cô, cô bình thản trả lời

San San, Tích San San.

Vậy từ giờ ta sẽ gọi cô là Ngừ Kỳ!

Mắt cô giật giật... Đây... Cô mới nói tên mình ra rồi kia mà....?

Một bản hợp đồng hiện ra trước mắt cô, giọng nói tiêu soái ấy vang lên

Muốn cả đời làm tiểu tam nhút nhát hay phản công? Do dấu ấn bàn tay của cô đấy! Quyết định đi, ta mong người ta chọn vào làm nhiệm vụ lần này là một con bỏ câu thông minh chứ không phải con bỏ câu mù.

Nhưng tên kia đã lừa cô a!!!! Cô lại xuyên không vào một tiểu thuyết cầu huyết như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phản Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Được sống lại không thích sao?

Cô nhìn cơ thể của mình đang hoạt động xinh đẹp lộng lẫy, cô mỉm cười nhìn linh hồn trong sáng ấy...

Cô ấy là người lương thiện cô ấy đáng được sống, cô chỉ là cuộc đời của tiểu tam,có sống lại cũng chỉ là tiểu tam thôi

Khi cô chuẩn bị nhắm mắt lại để siêu thoát thì bỗng dưng có tiếng nói vang lên:

- Còn định nhắm mắt đến bao giờ?

San San chợt mở mắt ra nhìn xung quanh vẫn hoàn toàn là bóng đêm nhưng hoàn toàn không phải là bánh xe luân hồi.

- Cô tưởng đây là bánh xe luân hồi? - Giọng nói vang lên không rõ nam hay nữ

- Đây là đâu?

Cô ánh mắt lạnh lại hỏi, đừng nói với cô đây chính là cái hệ thống chó má nào đó nhé!

Giọng nói im lặng một chút cười nhạt cái, lần này nghe rõ là giọng nam:

- Hoá ra cuộc sống của cô chỉ mãi mãi an phận làm một tiểu tam thôi sao con bồ câu xinh đẹp bị nhốt trong lồng?

Giọng nói quyến rũ tiêu soái làm cô ngược nhìn há hốc mồm rồi nhìn xung quanh không giống hệ thống lắm...

- Có muốn cùng ta lập một kế ước không con bồ câu xinh đẹp?

- Không.

Cô chẳng chút ngần ngại trả lời, giọng nói có chút cứng đờ liền lấy lại sự quyến rũ tiêu soái ban đầu:

- Vậy cô không muốn gặp lại người mình yêu lần nữa sao? Không muốn một lần nữa sống lại hay sao?

Cô ngưng đọng lại nhìn anh... Cười nhạt rồi nói:

- Tôi chỉ là một tiểu tam chua ngoa kiêu căng, có lập kế ước hay sống lại thì cuộc đời vẫn mãi mãi là tiểu tam thôi.

- Thú vị lắm, cô tên gì?

Giọng nói nghe có chút cợt nhả hỏi cô, cô bình thản trả lời

- San San, Tích San San.

- Vậy từ giờ ta sẽ gọi cô là Ngừ Kỳ!

Mắt cô giật giật... Đây... Cô mới nói tên mình ra rồi kia mà....?

Một bản hợp đồng hiện ra trước mắt cô, giọng nói tiêu soái ấy vang lên

- Muốn cả đời làm tiểu tam nhút nhát hay phản công? Do dấu ấn bàn tay của cô đấy! Quyết định đi, ta mong người ta chọn vào làm nhiệm vụ lần này là một con bồ câu thông minh chứ không phải con bồ câu mù.

Cô im lặng chút rồi nhìn lọ mực cho cô ấn vào.... Cười nhạt:

- Cái gì mà sống lại chứ, ta không cần! Nhưng ta quyết không tiếp tục làm tiểu tam!

Ngừ Kỳ cho tay vào mực rồi ấn mạnh vào bản ký kết, giọng nói liền hiện ra một nam nhân anh tuấn, nam nhân đó nhìn cô cười nhạt một cái vỗ tay:

- Thông minh lắm, lựa chọn đúng đắn đấy, nhiệm vụ của cô chính là nhập vào linh hồn cầu xin được thỏa mãn uất ức của bản thân, nếu cô làm họ mãn nguyện thì cô được tiếp tục làm nhiệm vụ, còn không thì tiêu tan linh hồn.

Ngừ Kỳ cười nhạt một cái im lặng để cho nam nhân đó nói tiếp:

- Ngừ Kỳ, mong cô đừng làm ta thất vọng như những người trước.

Cô nhún mày, vị nam nhân đó hiện lên trước mặt cô ba quyển tiểu thuyết định nói thì bị cô chặn:

- Tôi tên Tích San San, không phải Ngừ Kỳ!

Vị nam nhân đó bật cười:

- Cô vẫn thích cái tên mà người khác đã chiếm mất đấy à? Ta đặt cho cô là cho cô một đặc ân, từ bây giờ cô chính là Ngừ Kỳ, Tích San San đã chết rồi!

Cô cắn môi nắm chặt tay không muốn chịu uất ức... Nhưng cô vẫn im lặng, vị nam nhân đó mỉm cười hiện ra 3 hình tiểu thuyết nói:

- Chọn đi, nhiệm vụ đầu của cô được quyền chọn!

Ngừ Kỳ nhìn vào sắc mặt liền đen.... Cái gì mà Tiểu Bạch Thỏ Em Đừng Chạy? Cái gì mà Nữ Chính Ta Quyết PK Với Nam chính? (PK là kiểu đối đầu nhau) Lại còn Ngoan, Thỏ Thỏ Theo Anh Về Nhà!

Cô nuốt nước miếng quay ra nhìn:

- Giờ tôi muốn siêu thoát có được không?

Vị nam nhân nhìn thấy cô rụt rè liền có chút buồn cười lắc đầu ra vẻ tiếc nuối nói:

- Không được, còn chỉ số của cô đây, đọc nhanh rồi mau chọn đi.

Giới Tính: Nữ (Mặc Định)

Tên: Ngừ Kỳ

Tuổi: 20

Trí Lực: 42 (Max 100 Điểm)

Tướng Mạo: 66 (Max 100 Điểm)

Thể Lực: 60 (Max 100 Điểm)

Kỹ Năng: Không

Năng Khiếu: Khiêu vũ trung cấp, ca hát sơ cấp

Mị Lực: 10 (Max 100 Điểm)

Vị Nam nhân đó mỉm cười:

- tướng mạo và thể lực cô đều có thể nói là xinh đẹp thanh tú mà sức quyến rũ và trí lực lại thấp, đã thế sức quyến rũ có 10, ta thật muốn biết quá khứ của cô đây.

Cô lờm không thèm chấp quay đi suy nghĩ, cô đâu có quan tâm gã nam nhân biến thái kia nói mịa gì mình cơ chứ, nhưng nghĩ đến phải chọn sắc mặt cô liền không thể khá nổi đen xì như đây nổi....

Cái nào cũng có vẻ rất nguy hiểm a~ Cái Pk thì loại đi, cô không đủ khả năng đâu... Vậy cô thử cái Tiểu Bạch Thỏ Em Đừng chạy đi? Nghe có vẻ an toàn đây... Cô sẽ thử.

Ngừ Kỳ chỉ vào tiểu thuyết số 1 rồi rụt rè quay ra nhìn anh nói:

- Tôi... chọn tiểu thuyết này.....

Vị nam nhân chỉ cười nhạt một cái, hát tay cô liền rơi xuống.....

----Ta là dài phân cách----

-Họ Vương kia, còn không dậy? Muốn lười biếng à? Không phải cô chủ thương xót mày thì mày sớm bị đánh cho hồng mắt rồi!

Giọng nói chua ngoa vang lên làm cô nhú mày, nói thật đầu cô đau như búa bổ... Miệng theo thói quen của nguyên chủ đáp:

- Vâng, cháu biết rồi...

Mở mắt ra vẫn thấy bà béo liên mồm cô liền cố gắng gượng dậy thì bà béo liền hừ một cái rồi quay đi, cô bắt buộc phải đi ra chỗ vắng ngồi tiếp thu lấy nội dung của câu chuyện...

Thân thể này tên Vương Ngừ Kỳ, nghe thì có vẻ sang trọng nhưng nguyên chủ chỉ là một cô bé giúp việc trong nhà, cô mồ côi từ nhỏ được gia tộc Minh mang về làm giúp việc, cô cũng chỉ yên phận mà sống, nhưng cái ngày cô gặp Hạ Thiên cô đã đem lòng yêu... Cố gắng làm socola ngày valentine hay cố gắng trang điểm thật xinh đẹp, Hạ Thiên vẫn luôn dịu dàng với cô còn là học trưởng, cô chỉ là được đi học cùng tiểu thư đầu đám với cao chỉ là tặng socola với cô là đủ lắm rồi, nhưng khi cô tặng món quà đó cho Hạ Thiên anh liền đồng ý làm người yêu cô, đây là tình đầu của cô, sự sung sướng xâm chiếm trái tim cô nhưng cô chủ của Vương Ngừ Kỳ thấy cảnh đó liền ghen tỵ không thôi, liên tục phá đám cô rồi làm cô bị mang danh trộm cắp đánh cho tơi tả, rồi thuê người cưỡng hiếp cô làm cô không còn là trinh nữ, hôm sinh nhật cô ta thì cô ta mời nguyên chủ lên phát biểu chúc mừng sinh nhật mình, nguyên chủ lên chúc mừng sinh nhật cô ta thì ảnh nguyên chủ bị cưỡng đoạt liền hiện lên làm cô chỉ biết ngơ mặt không nói gì, cô ta thì lại thần nhiên giả vờ giúp cô che đi cái màn hình lớn rồi kêu lên mọi người đừng nhìn, sau đó Hạ Thiên đau lòng rồi bỏ cô mà đi nước ngoài dù cho cô cầu xin anh đến mức nào còn cô ta thì được danh hiệu tiểu bạch thỏ thanh thuần dịu dàng, cả đời cô bị phi bảm là lăng toản lăng lợ rồi bị gia tộc đem gả cho gã công nhân đáng tuổi bố cô cho đỡ xấu mặt, khi Hạ Thiên về xuất hiện với danh nghĩa là người yêu của cô chủ, cô chỉ dám nhìn anh một cách hèn mọn mà không dám nói lời nào.... Cả đời cô bị đánh đập mãi không thể ngóc đầu dậy cho đến lúc hấp hối gần chết vì bệnh thì cô ta đến thăm cô kể lại mọi chuyện với bộ dạng đắc ý nói "cả cuộc đời cô không bao giờ thắng được tôi đâu!". Cô vì vậy mà chết linh hồn không thể siêu thoát...

Ngừ Kỳ thở dài một cái day trán sau khi tiếp nhận gần hai giờ đồng hồ nội dung cuộc đời nguyên chủ... Mong muốn của nguyên chủ không quá phức tạp cũng không quá cầu kì, mong muốn của một tiểu tam yếu đuối là có mối tình đầu kết thúc trọn vẹn, không bị cưỡng hiếp mà cả đời có thể sống theo ý mình cũng không phải cười người mình không yêu.

Đây là mong muốn chứ không phải trả thù, cô thở dài một cái ưu sầu.... Cái thế giới này nghe có vẻ dễ nhưng lại biến thái vô cùng.... Ngừ Kỳ vuốt nhẹ mặt một cái rồi mỉm cười:

- Bắt đầu nhiệm vụ nào!

Chuyện gì sẽ xảy ra?... Ai biết được....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tình đầu là mối tình đẹp nhất (1)

Vương Ngữ Kỳ bắt đầu công việc dọn dẹp... Nói thật cô kiếp trước là một tiểu thư nhà giàu nhưng không có nghĩa là không biết làm gì, cô từng sống riêng một thời gian rất dài lên biết dọn dẹp và nấu ăn, đóng giả nguyên chủ với cô cũng không quá khó

Nghĩ đến cuộc đời nguyên chủ cô chỉ muốn giơ ngón giữa lên trên trời... Cái này đâu phải tiểu tam tiểu tứ gì! Là ức hiếp người ta quá đáng! Là biến người khác làm đá kê chân cho nữ chủ thì có!

Cô phi! Ngữ Kỳ nghiêng răng nghĩ trong đầu, cô thực muốn siêu thoát mà cuộc sống này có cần cầu huyết đến mức như vậy không?

Suy nghĩ một lúc mới nhớ ra hiện tại đã là người yêu của nam chính trong thế giới này. cô cau mày suy nghĩ rồi lại suy nghĩ cuối cùng ôm trán gào to:

- Thiên a~ Tôi cũng là tiểu tam mà đâu có biết kế sách nào hay để tán zai đâu!!!!

Ồ mà khoan... Hình như không phải tán zai mà chỉ cần là cuộc tình có hồi kết không tiếc nuối và sống cuộc đời không kết hôn tự do không bị ai định đoạt cuộc đời mà?

Ngữ Kỳ mỉm cười cảm thấy yêu đời hơn vui vẻ làm đồ ăn, đằng sau có bóng người khẽ động đây nghe thấy tiếng động nhỏ liền mỉm cười... Cô biết là ai mà, cô chủ của nguyên chủ cũng là nữ chính của bộ tiểu thuyết cầu huyết này... Lãng Oa Oa... Vâng một cái tên vô cùng ấu trĩ, Ngữ Kỳ thở dài nhớ lại cái tên cũ của mình lâm bẩm:

- Tên San San cũng hay mà tại sao lại phải đổi tên chứ....

----Ta là dài phân cách, buổi sáng đi học----

- Kỳ Nhi, học trưởng Hạ Thiên gọi cậu...

Cô ngước lên nhìn Lãng Oa Oa cười nhạt, cô ta vẫn mỉm cười tỏ vẻ hiền lành nói:

- Hum... Tớ đi cùng với cậu nhé tiện thể tớ cũng muốn nộp bản báo cáo của lớp cho học trưởng nữa

Cô chẳng nói gì, kiếp trước thời điểm này cô ta và nguyên chủ là bạn thân cực thân, nguyên chủ tưởng cô ta thực sự lương thiện hóa ra đơn giản chỉ là lợi dụng cô để nâng cao giá trị của bản thân trước mặt người yêu của "bạn thân" mà thôi, mà cô cho cô ta toại nguyện, vốn cô chỉ là tiếp nhận nguyện vọng của nguyên chủ chứ không hề tiếp nhận phải tranh dành anh ta cho bằng được. Huống chi nam chủ này vốn là cực phẩm vừa đi học vừa quản lý ngầm sau lưng ông chủ vô dụng thành tập đoàn đá quý vô cùng nổi tiếng.

Ngữ Kỳ thở dài đứng dậy mỉm cười gạt đầu cái rồi đi, Lãng Oa Oa cười nhạt một cái trong ánh mắt có chút chế giễu nhưng rất nhanh biến mất ôm tay cô có vẻ thân thiết nói liên tục không ngắt, cô ta tưởng ánh mắt đấy không lọt vào mắt cô nhưng cô nhìn thấy và cũng chẳng thừa hơi đi biểu cảm lại với cô ta.

Nhiệm vụ này đơn giản nhưng cũng phải khá cẩn trọng, có chia tay thì cũng phải là cô chia tay trước, cũng phải như người yêu đang hoàng chứ không được quyền qua loa cho có.

Ngữ Kỳ day trán.... ngẩng đầu lên chỉnh lại sắc mặt nhìn cánh cửa phòng học trưởng liền thay đổi sắc mặt..

Đúng! Cô không phải Tích San san nữa mà là Vương Ngữ Kỳ! Cô nhất định phải diễn cho tốt!!!!

[cô là người biết giữ mình nhất tôi từng biết đấy!]

Một giọng nói hệ thống trong đầu cô, lúc đầu cô nghe còn giật mình nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh im lặng, giọng nói hệ thống như đang cười

[tôi được phân phó theo cô đến đây, mỗi người đi làm nhiệm vụ đều được hệ thống chúng tôi giúp đỡ một phần nào đó.]

[ồ vậy sao?] - cô nghĩ trong đầu

[tất nhiên! Xin chào tôi là 09 rất hân hạnh phục vụ chủ nhân!]

Cô suy nghĩ... Tưởng nhiều người lắm hóa ra mới có 09 hệ thống thôi sao? Như đọc được suy nghĩ của cô hệ thống liền trả lời:

[chủ tử của 09 không hoàn thành nhiệm vụ được giao mà yêu một nam nhân ở thế giới đó sau khi chết đã hoàn toàn tiêu tan không siêu thoát, 09 được đại nhân phái đến đây giúp đỡ người]

Cô suy nghĩ... Đại nhân chắc ám chỉ gã biến thái đó ha... Cô gật gù nói:

[được vậy giờ tôi làm gì?]

[cô hãy dùng sức lực của bản thân hoàn thành nhiệm vụ, chúng tôi chỉ có trách nhiệm giúp cô tránh nguy hiểm và thông báo những gì cần thiết mà thôi. Nếu không thì tiểu tam cũng thành nữ chủ có bản tay vàng mắt!]

Cô gật gù... Có lý, mà giờ không quan tâm nữa cô liền bước vào căn phòng nhìn thấy một người đang đứng nhìn ra ngoài, dáng người anh tú xuất sắc. Anh quay lại thấy cô và Lăng Oa Oa thì nhìn cô đang ngáy mặt với vẻ mặt ngốc nghếch liền bật cười đi lại gần xoa đầu cô:

- Kỳ Nhi, em đến muộn quá

Nụ cười của Lăng Oa Oa bỗng chốc ngưng đọng lại...

[Nữ chủ Lăng Oa Oa độ hảo cảm dành cho người: -20% + 5 % do ghen tỵ

Nam chủ Hạ Thiên độ hảo cảm dành cho người: loading...]

Ngừ Kỳ bỗng chốc há hốc miệng... Tận -20% á???? Chỉ là một tên đàn ông thôi mà? Có nhất thiết không? Cô nhìn Hạ Thiên bằng ánh mắt khó tả không thể nói lên lời...

[chủ nhân a~ người trước cũng mê trai mà...] - Hệ thống nhắc nhở

[im, giờ ta khác rồi hiểu chưa?]

[...]

Hạ Thiên đang xoa đầu cô liền thấy ánh mắt cô có chút gầy dựa không rõ cảm nhận như không thích... Anh tò mò nhìn cô nâng cằm cô lên nhìn:

- Tiểu bạch thỏ của anh làm sao vậy...?

Ngừ Kỳ liền nổi một hồi da gà... Cô nhớ tên truyện là Tiểu Bạch Thỏ Em Đừng Chạy mà.... Hóa ra nữ chính đóng giả tiểu bạch thỏ đây...

- A... Học Trường...

Lăng Oa Oa kêu lên yếu ớt giải thoát cho cô, tầm chú ý của anh rơi xuống Lăng Oa Oa đang yếu đuối nhìn anh với ánh mắt có chút đau khổ.

Hạ Thiên biết cô gái này thích anh, dù bị anh từ chối nhưng vẫn yếu ớt theo đuổi, ánh mắt của anh có chút lạnh nhạt nhẹ nhàng thả cằm cô ra lại mỉm cười:

- Kỳ Nhi, cuối giờ lên phòng học trường nhé!

Ngừ Kỳ nổi da gà khắp người... Nam chính này cứ tưởng dịu dàng mà biến thái vô cùng, có nữ chính chịu nổi chứ cô đầu hàng! Sớm kết thúc tình yêu này cho nhanh chứ cô không rảnh mà đi tranh dành với nữ chính có bản tay vàng!

Lăng Oa Oa yếu ớt nhìn anh tay run run nhẹ đưa bản báo cáo cho anh nói:

- Học... trường... Em đưa... đưa bản báo cáo...

Hạ Thiên chỉ liếc qua rồi cầm bản báo cáo để lên bàn, Lăng Oa Oa yếu đuối kéo tay cô đi cùng. Thật ra yếu đuối nữ miều quá, cô ta lòi mồm cô theo nhưng khuôn mặt vẫn yếu đuối...

[cô ta không được phép ở lại một mình với Thiên ca! Tuyệt đối không! (suy nghĩ của Lăng Oa Oa)]

Hệ thống cho cô nghe suy nghĩ của Lăng Oa Oa làm cô chút nữa nổi gân xanh hất tay cô ta ra, nhưng hệ thống khuyên cô không nên liên nhãn nhện xuống.

----tan học----

- Kỳ Nhi, hôm nay cậu về sớm cùng tớ đi được không?

Lăng Oa Oa khuôn mặt tỉnh bơ nói nghe về đáng thương không muốn về một mình, cô liền gật đầu đáp

- Được thôi!

Cô ta ngỡ người ra tưởng Ngừ Kỳ sẽ không đồng ý cố ở lại với Hạ Thiên làm cô ta chuẩn bị sẵn một màn khóc lóc nếu cô không đồng ý... Lăng Oa Oa cười thầm đúng là đứa ngu ngốc.

Ngừ Kỳ nghe thấy hết lời nói của cô ta, hệ thống tò mò chen vào:

[chủ tử, cô không định chiếm hảo cảm của nam chủ sao?]

[Người thì biết cái gì, ta không muốn gặp gã biến thái đó, nguyên chủ chỉ muốn một mối tình đẹp kết thúc cũng đẹp thôi mà, đi chơi chỗ đồng người rồi hôm nào đó chọn ngày đẹp trời chia tay là đủ, với hệ thống người chỉ cho ta đọc ý nghĩ của nữ chủ chứ không cho ta biết tên nam chủ đó nghĩ gì, sao ta dám lại gần gã biến thái đấy!]

Cô bủi môi

[chủ tử, người thật nhất gan, giờ ta muốn bỏ chủ tử đi tìm chủ tử khác có được không?]

[Muộn rồi!] - Ngừ Kỳ sáng khoái nghĩ trong đầu

[....]

Cứ như vậy cô và Lăng Oa Oa đi về thẳng không hề rẽ vào phòng học trưởng. Hạ Thiên nhìn qua cửa sổ thấy bóng cô cùng Lăng Oa Oa ra khỏi trường, ngồi xuống gỗ nhẹ bàn mỉm cười...

Tiểu bạch thỏ càng lúc càng thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tình đầu là mối tình đẹp nhất (3)

----Buổi tối----

Cô tắm gội xong liền lau đầu nằm xuống giường suy nghĩ... Cô có lên kết thúc tình đầu ngay bây giờ không nhỉ?

[Phản hồi từ nguyên chủ: Ít nhất phải sau khi valentine!]

Ngừ Kỳ thở dài một cái gãi gãi đầu nằm yên suy nghĩ một lúc mờ mờ xung quanh nhìn... Chẳng lẽ học đại học rồi còn chưa nổi một cái đi động hay sao?

Cô tìm khắp căn phòng gác xếp nhỏ không thấy bất cứ công cụ gì của hiện đại liền thở dài:

- Thôi đi! Mai rủ người ta chủ nhật đi chơi, dù gì cũng còn vài tuần nữa mới tới valentine.

Kết...

Ngừ Kỳ nhàu mày nghe thấy tiếng động liền mỉm cười nhạt nằm xuống giường tự động im lặng không nói gì nữa.

[chủ nhân, người thật hèn nhát!] Hệ thống khinh bỉ cô

[Ủa ta là thế, thế kiếp trước ta mới là tiểu tam, ta cũng không muốn tranh đấu gì cả! Chỉ là làm nhiệm vụ và sống cho người ta hết cuộc đời mà thôi!] Cô mỉm cười nhạt đáp

Hệ thống hiện lên một nữ nhân nhưng chỉ cô nhìn thấy, hệ thống nhìn cô ánh mắt đắm chiêu đáp:

[chủ nhân, thật ra người lựa chọn thế cũng có cách khôn ngoan, người sẽ không bị vướng vào tình cảm của nguyên chủ càng dễ làm nhiệm vụ.]

Cô chỉ gạt đầu yên lặng nhắm mắt không nói gì thêm, cô cũng biết đó là lời an ủi nhưng sự thật hèn nhát không hề sai.

----Tại trường học----

Cô đến trường cùng Lăng Oa Oa, cô ta ôm chặt tay cô như thể bỏ ra cô sẽ chạy lại bên cạnh Hạ Thiên để nói về chuyện đi chơi vậy!

Ngừ Kỳ cười nhạt nhìn nụ cười của Lăng Oa Oa có chút căng thẳng liền biết tối qua cô ta đã nghe hết lời cô tự lẩm bẩm.

- Oa Oa, buông tay mình ra.

Ngữ Kỳ nhẹ nhàng tháo tay Lãng Oa Oa ra, cô ta có chút cứng đờ xong cười tươi:

- Kỳ Nhi, cậu không định đi vào lớp sao?

Cô lắc đầu không muốn trả lời nhất quyết bỏ tay Lãng Oa Oa ra định đi thì cô ta liền hỏi:

- Có phải cậu định đi gặp Thiên ca không...?

Ngữ Kỳ quay ra nhìn cô, cười nhạt một cái:

- Không phải chuyện của cậu!

Lãng Oa Oa cứng đờ người yên lặng nhìn cô quay lưng đi, móng tay găm chặt vào lòng bàn tay răng nghiến ken kết...

["suy nghĩ của Lãng Oa Oa": con nhỏ lằng lộn lại đi ve vãn Thiên Ca! Mình nhất định không để cô ta yên!]

Ngữ Kỳ im lặng đi đến phòng học trường gỗ cửa...

- Vào đi - Giọng nói đầy ảm áp có chút quyến rũ làm cô rùng mình nổi đầy da gà bỗng chốc muốn bỏ chạy...

Đây là bản năng của cô cảm nhận được...

[Chủ nhân à, ta biết người nhất nhưng đến nam chủ còn không dám gặp thì sao làm được nhiệm vụ cơ chứ?] Hệ thống hiện ra trong đầu cô thái độ khinh bỉ

[ta biết rồi người im lặng đi!] - Ngữ Kỳ tròn mắt cắn môi nhìn vô cùng buồn cười

Cạch!

Cánh cửa mở ra trong khi cô vẫn giữ khuôn mặt đầy, Hạo Thiên nhìn chăm chăm cô, vì quá ngạc nhiên Ngữ Kỳ vẫn giữ khuôn mặt đầy nhìn anh...

- Kỳ... Nhi...

Mắt Hạo Thiên giật giật, khóe miệng cũng giật giật theo như nín cười, cô biết mình hàm hồ liền chỉnh lại khuôn mặt ngẩn lên cười nhẹ một cái lấy lòng

[người thật mặt dày a chủ nhân!] Hệ Thống cười như được mùa

Cô cắn môi muốn chửi nhưng lại phải nhịn, Hạo Thiên ánh mắt ảm áp nắm tay cô bước vào phòng học trường rồi đóng cửa lại:

- Còn đứng đó đến bao giờ nữa thỏ trắng?

Ngữ Kỳ nghe ngửa ngửa liền nhìn anh nói:

- Tôi không phải thỏ trắng..

Hạo Thiên nhìn cô ánh mắt có chút gì đó thay đổi liền cười đáp:

- Vậy em là gì?

Ngữ Kỳ suy nghĩ một lúc đáp một cách chắc nịch:

- Là người! Tôi không có ăn carot!

[.....]

-.....

Im lặng.....

[ha ha ha ha ha ha....] Hệ Thống cười như muốn điên...

Hạo Thiên cũng bật cười ngồi xuống ghế chống tay lên bàn ánh mắt đầy thú vị nhìn cô nói:

- Được, em không phải thỏ, em tìm tôi có việc gì nói đi?

Cô nuốt nước miếng rồi nói:

- Tôi muốn rủ anh chủ nhật này đi công viên...

- Công viên??? - Hạo Thiên ngạc nhiên...

[.... chủ nhân... người học lớp mấy?]

[ngươi im cho ta không ta quyết giết ngươi!] cô nghiêng răng nghiêng lợi

- Không được sao? - Cô cúi đầu...Thực sự cô không có kinh nghiệm về tán trai thật mà....

Hạo Thiên mỉm cười:

- Tất nhiên là được nhưng chủ nhật này là sinh nhật anh, em rủ anh đi công viên là muốn chúc mừng anh?

Mặt cô ngờ ngàng... Sinh nhật á? Trong đầu nguyên chủ hình như hoàn toàn không có nhớ sinh nhật... Chỉ nhớ có lần nguyên chủ bị Lăng Oa Oa nhờ ở nhà làm giúp bài tập hứa sẽ đãi cô đi chơi... Chắc là cái này!

Hạo Thiên nhìn mặt cô ngờ ngàng thờ dài một cái vẩy tay ý bảo cô lại gần, trong mắt Ngừ Kỳ có chút giãy giụa không muốn nhưng vẫn bước tới chỗ anh...

Hạo Thiên kéo mạnh tay cô làm cô mất thăng bằng ngã vào lòng anh, muốn giãy giụa liền bị anh ôm chặt phả hơi ấm vào tai nói:

- Em là người yêu của anh nhưng lại quên mất sinh nhật anh?Nhu vậy có đáng phạt không?

Ngừ Kỳ bị ôm thì nổi dựng cả da gà... Nếu là nguyên chủ chắc chắn sẽ đỏ mặt nhưng rất tiếc cô không phải nguyên chủ, Ngừ Kỳ kịch liệt giãy giụa thì....

- Học Trường...

Bịch....!

Lăng Oa Oa đang ôm một đồng sách thấy cô đang trong lòng anh liền roi sách xuống đất, nước mắt long lanh đọng trên mắt liền ôm mặt chạy đi mất.

Ngừ Kỳ thờ dài rất muốn vỗ tay diễn xuất quá xuất sắc đi mà! Hạo Thiên ánh mắt có chút lạnh đi nhưng vẫn ôm chặt cô thì thầm:

- Chủ nhật anh sẽ tới đón em đi tiệc sinh nhật của anh, không được quên đâu tiểu bạch thỏ....

Cô vẫn đang lắng nghe liền cảm nhận được chiếc miệng của ai đó cắn nhẹ tai mình cô rùng mình cái, vùng dậy khỏi anh:

- Tôi biết rồi!

Ngừ Kỳ vừa ôm tai vừa chạy, cô thực sự sợ cái cảm giác này, xoa tay cho bớt da gà bắt đầu đi chậm lại...

[" suy nghĩ của Lăng Oa Oa": con nhỏ lằng lộn! Nó nghĩ nó là ai mà dám quyến rũ Thiên Ca! Đáng chết! Sinh nhật Thiên ca lần này tuyệt đối không thể để cho nó đi được!!!!]

Cô thực sự muốn chấp tay lạy nữ chủ này trí tưởng tượng cũng quá phong phú đi, cô thực muốn xong nhiệm vụ lần này rồi tách ra khỏi Lăng Gia kiếm việc làm sống yên ổn!

[Thông báo!] Hệ Thống nhắc nhở làm cô giật mình nói

[mở thông báo!]

[Tít... Độ nguy hiểm lần này Lăng Oa Oa gây ra là 10%, cầu chủ nhân thỉnh tránh né... và nam phụ sẽ xuất hiện, tôi cảm nhận được hơi thở của nam phụ đó rất gần đây!]

Ngừ Kỳ há hốc miệng nhìn xung quanh xem có ai không nhưng hoàn toàn tĩnh lặng.

[Độ hảo cảm của nam phụ: 1%]

Ngừ Kỳ mặc kệ, dù gì cô cũng đâu liên quan gì đến nam phụ đâu? Cô vừa bước đi chuẩn bị vào lớp liền bị một lực nào đó tóm chặt lấy mình kéo vào...

Cạch...!

Cánh cửa đã đóng, cô bị bịt miệng mắt mở to nhìn...

[Nam phụ đã xuất hiện] Hệ thống nhắc nhở cô

Ngữ Kỳ mở to mắt không nói thành tiếng... đây là... nam phụ u....????

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất (4)

Khuôn mặt thực sự là đại thần mà.... Ngữ Kỳ gật gù im lặng đánh giá nam phụ một cái như thể muốn nuốt chửng anh vậy....

Lưu Hạ Bạch thấy cô nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống anh liền rùng mình cái cảm giác da gà mình nổi rần rật

[chủ tử, đừng bày cái mặt đó ra cẩn thận nam phụ chạy mất đó!] 09 khinh bỉ nói cô

Cô cũng bĩu môi không nói gì rồi nhìn anh ánh mắt lạnh đi:

- Buông.

Lưu Hạ Bạch ngạc nhiên nhìn cô rồi nhú mày, cô gái này mới bày ra cái bộ dạng hận không thể nuốt anh mà sao giờ lại lạnh lùng như vậy rồi?

Cô thấy anh vẫn đứng yên không nhúc nhích liền hất tay anh ra nói:

- Kéo tôi vào đây để làm cái gì?!

[Chủ tử, người có muốn làm nhiệm vụ phụ chiếm đóng nam phụ không? Có...] 09 chưa kịp nói xong bị cô tròn mắt liền im lặng..

Theo nguyên tác cô cũng có đúng là bị kéo vào trong phòng rồi nhờ mấy thứ liên quan đến Lăng Oa Oa, nam phụ này cũng hoàn toàn không phải người có thể đụng chạm vào, nếu cô là nguyên chủ sẽ giúp anh nam phụ này đưa thư rồi hoa trước mặt nam chủ, lúc đầu nam chủ không có ý kiến gì nhưng về sau bắt đầu chú ý!

Ngữ Kỳ tất nhiên không ngu ngốc như thế! Cô định bước đi liền bị gọi lại, ánh mắt chán ghét nhìn anh hoàn toàn không có kiên nhẫn hỏi:

- Có gì nói nhanh lên!

Lưu Hạ Bạch bỗng chốc cứng họng... Anh định nhờ cô nhưng lúc này bị ánh mắt chán ghét của cô làm cho cứng họng không nói được lời nào.

Ngữ Kỳ nhìn anh không thấy nói gì thì quay người mở cửa bước ra đâm rầm vào một tảng thịt to lớn nào đó

TMD! Cô không có kiên nhẫn với mấy chuyện liên quan đến nữ chủ nó làm cô nhớ đến cuộc đời ngày trước ngu ngốc của cô!

Ngược lên định mắng cái tảng thịt chấn người kia vài câu trực tiếp im lặng nhìn... Hạo Thiên vẫn mỉm cười nhìn cô rồi nhìn Lưu Hạ Bạch ánh mắt vô cùng bình thản

- Sao em lại ở đây?

- Tôi... - Cô thực sự thấy ngu ngốc... Tại sao lại lắp bắp như vụng trộm cơ chứ?!

Hạo Thiên thấy cô lắp bắp ánh mắt tối sầm đi một mảnh rồi lại khôi phục nhìn Lưu Hạ Bạch nói:

- Bạch, cậu cùng bạn gái của tớ ở đây làm gì vậy?

Lưu Hạ Bạch nhú mày một cái rồi trực tiếp hừ lạnh nhìn Hạo Thiên khiêu khích

- À nói một số chuyện không thể nói thôi.

Ngữ Kỳ nghe xong liền tròn mắt quay ra nhìn Lưu Hạ Bạch chằm chằm, bỗng anh cảm thấy cô tròn mắt như vậy rất đáng yêu nha! Lưu Hạ Bạch liền nháy mắt với cô một cái như thực sự có chuyện gì đó xảy ra vậy?

aaaaaaaaaaaa Lưu Hạ Bạch!!!! Anh giết tôi!!!!!! Trong lòng Ngữ Kỳ không ngừng gào thét...

[ting! Độ hảo cảm của nam phụ tăng: 10

Hiện tại là: 15]

Ngữ Kỳ cũng không thêm đề ý độ hào cảm vút anh cái lườm mờ miệng định nói liền bị Hạo Thiên nắm chặt tay kéo đi không nói thêm lời nào, Luru Hạ Bạch thú vị ngo ra phía cửa thấy cô bị lôi xềnh xệch tặng một nụ hôn gió...

Cô nhìn thấy ngay tức khắc giờ ngón giữa thẳng vào mặt anh làm anh đơ người một lúc rồi bật cười vẩy tay miệng lảm bảm:

- Bye~

[ting! Độ hào cảm tặng: 15

Hiện tại: 25]

[Người im ngay cho ta!] Ngữ Kỳ quát!, 09 hiện hình nhìn cô với ánh mắt úy khuất vô cùng như mình không có lỗi vậy....

Ngữ Kỳ đang tập trung mắng 09 thì bị kéo vào trong một căn phòng nhỏ đẩy vào tường, cô khẽ kêu lên một tiếng thì bị anh nhấn cằm lên ánh mắt nhìn cô:

- Chơi chán chưa?

- Tôi... - Cô lấp bắp nhìn anh không nói thành lời, anh mặc kệ cô nói gì liền đặt lên môi cô một nụ hôn.

Ngữ Kỳ tròn tròn mắt vài giây liền giây giữa, Hạo Thiên càng hôn cô lấy lưỡi tách nhẹ đôi môi hồng ra nhưng cô cương quyết không hé răng tay mò xuống eo cô ấn nhẹ một cái

Á!!!! Cô thấy nhột liền há miệng theo phản xạ thì chiếc lưỡi xâm nhập vào miệng, quét sạch khoan miệng của cô...

Ngữ Kỳ không chịu thua cắn mạnh vào môi anh làm anh nhăn mặt thở nhẹ nuốt tiếc buông bờ môi cô ra

Bốp!

Ngữ Kỳ tát anh một cái rồi bỏ đi, anh sờ lên má cười nhẹ một cái mặt hoàn toàn không có cảm xúc

Ngữ Kỳ chạy được một lúc thì mặt xanh mặt trắng ngồi xuống nhìn như khóc, Luru Hạ Bạch thấy cô như vậy không khỏi nghĩ Hạo Thiên bắt nạt cô...

[Chết cha... sao giờ ta lỡ tát nam chủ rồi, lỡ tay lỡ tay...] Mặt cô tái mét lo lắng chuyện đó hoàn toàn không biết ai sau lưng mình...

[ta chưa từng thấy chủ tử nào vì một cái hôn mà đã động như vậy, thường đã nhập vào thân xác thì nhất định phải hiểu rằng dù có cống hiến cả cơ thể cũng phải làm!] 09 khinh bỉ.

Cô tròn mắt [không thể nào! Ta không muốn! mà chủ tử cũ của người cũng thế à? hệ thống này ta là người thứ 10 à?]

[linh tinh, phải gần mấy chục vạn tỷ linh hồn rồi đó, mỗi linh hồn đều có một hệ thống riêng, chỉ là cô có chút đặc biệt....]

Ngữ Kỳ định hỏi có gì đặc biệt thì Luru Hạ Bạch đứng bên cạnh nói:

- Sao? Bị Hạo Thiên đá sao cô gái xấu xí?

Ngữ Kỳ nổi gân xanh đứng bật dậy chỉ anh gào lên:

- Có anh mới xấu xí! Cả nhà anh mới xấu xí!

Luru Hạ Bạch không nghĩ cô phản ứng như vậy có chút bất ngờ rồi ho nhẹ cái lảng đi:

- sao cô đứng gần sân bóng rổ làm gì? Không sợ bóng rổ bay vào đầu à?

Bốp...!

Luru Hạ Bạch vừa nói xong bị một quả bóng rổ từ đâu bay tới làm cho mất cân bằng ngã về phía Ngữ Kỳ....

- A... xin lỗi xin lỗi... hai bạn có sao... kh...

Một nam sinh đang xin lỗi rồi rít bóng dừng tắc họng nhìn cái cảnh tượng trước mặt là một cô gái tương chừng yếu đuối mà đỡ một nam nhân tương chừng mạnh mẽ với kiểu đỡ công chúa...

[ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha....] 09 cười như được mùa...

-.....

Cả hai cùng nhìn nhau, Luru Hạ Bạch mặt như nuốt phải ruồi, Ngừ Kỳ thì nhìn chăm chăm anh không biết nói gì...

Cái cảnh tượng này lọt vào mắt ai đó liền không nhịn được nhếch mép lên cười.... Cô quả thật dễ thương!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất (5)

- Đây... cô....

Luru Hạ Bạch giật giật khóe mắt nhìn chăm chăm cô không thốt thành lời... Cô thả tay ra làm anh đang được đỡ kiêu công chúa liền ngã xuống mặt đất, nhăn nhó mặt mày.

Ngừ Kỳ nhặt quả bóng ném cho cậu sinh viên kia rồi quay đi không nói lời nào, Luru Hạ Bạch đang lau bầu đứng dậy nhìn cậu ta vẫn ngẩn ngơ nhìn về phía cô thốt lên một câu:

- Thật cool!

Anh mặt chảy đầy hắc tuyến không thèm quan tâm nữa chạy theo cô hét lên:

- Đây nhỏ xấu xí đợi tôi với! Chúng ta cùng vào lớp!

Cô có điên mới quay lại, bước chân càng nhanh hơn bỏ đi mệnh cũng gào theo:

- Đừng có đi theo tôi nữa tiểu bạch kiểm! Cút đi!!!!

Luru Hạ Bạch dừng chân một chút nhìn cô đang đi, rồi lại cười chạy đuổi theo cô cho bằng được, thở hồng hộc đi theo miệng hỏi:

- Đây cô ăn gì mà chạy không biết mệt thế?

Ngừ Kỳ bỗng dừng đứng dừng lại nhìn anh, ánh mắt không lạnh không nóng nói:

- Đưa thư của anh muốn đưa cho Lăng Oa Oa đây, tôi sẽ đưa giúp và đừng làm phiền tôi nữa!

Luru Hạ Bạch nhíu mày nhìn cô không nói gì, đúng là vừa nãy anh muốn nhờ cô thật... Chần chừ một lúc rồi đưa cô lá thư, cô giật mạnh quay đi không hề quay đầu lại.

Để lại anh nhìn cô có chút nhíu mày... Lạnh lùng vô tình thế sao?

Ngừ Kỳ bước nhanh vào trong lớp đặt lên bàn của Lăng Oa Oa đang đọc sách, cô ta ngạc nhiên nhìn bức thư rồi ngại ngần cất đi, trong lớp có vài người huýt sáo làm cô ta ngượng ngùng không nói gì.

[a~ Chủ tử à ta ghét nhất là loại bạch liên hoa đó! Cô xem tôi nổi hết da gà rồi này] 09 khinh bỉ nổi da gà.

[người là máy móc cũng nổi được à? Bạch liên hoa kiểu này ta gặp nhiều, ta luôn đóng vai nữ phụ độc ác cũng không nhiều cảm xúc lắm!] Ngừ Kỳ quay về bàn khuôn mặt vẫn giữ được nét bình tĩnh.

[tuy ta là máy móc nhưng thực sự muốn đánh kiểu nữ nhân này, nhìn mà ngứa mắt!]

[người ghen tỵ vì nữ chủ có thư tình mà người không có à?] Ngừ Kỳ ác ý nói

[....] hệ thống sa mạc lời với trí tưởng tượng của cô.

[Dù gì cũng không đấu với cô ta sống an an ổn ổn là được, ta không mong tiếp tục đấu trí với ai nữa, một đời ngu ngốc rồi] Ngừ Kỳ nói với vẻ mặt bình tĩnh

Hệ Thống nhìn cô cảm kích với lòng cô, chủ nhân à cô thật đáng thương...

[ha ha mà không sao, sống lại gặp một hệ thống ngu ngốc nói chuyện cũng rất vui!]

[....] hệ thống ta rút lại suy nghĩ cảm động kia! Chủ nhân này thật đáng ghét!!!!

---ta là dải phân cách, tan học----

Ngừ Kỳ đang ngủ trên bàn, mọi người đã về hết ngay cả Lăng Oa Oa cũng về, một bóng dáng bước vào lớp ngồi xuống cạnh cô.

[ting! Nam chủ đến!] Hệ thống thông báo

Cô vẫn ngủ hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, Hạo Thiên nhìn cô vuốt nhẹ tóc rồi hôn lên nó nói:

- Em từ khi nào lại vô tâm vô phể như vậy cơ chứ...?

Anh nắm cô một lúc rồi nhẹ nhàng nhét một chiếc di động vào cặp sách của cô thì thầm nhẹ như gió:

- Nhớ đến đúng hẹn sinh nhật của anh...

Hạo Thiên đứng dậy quay người bỏ đi.

Một lúc sau

[chủ nhân! Người không tỉnh còn định ngủ như con heo đến bao giờ!!] 09 hết kiên nhẫn đợi cô liền réo lên ینگ ọi gọi cô

Ngừ Kỳ dụi mắt tỉnh dậy ngáp một cái cầm cặp sách lên đi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi:

[hiện thông số tình cảm xem qua được không?]

[ting!~

Nam chủ Hạo Thiên: Loading~

Nam phụ Lưu Hạ Bạch: 25%

Nữ chủ Lăng Oa Oa: -30%]

Cô đang buồn ngủ tròn tròn mắt rồi bĩu môi... nữ chủ cái gì chứ, cái đồ đại trai mà thôi!

Ngừ Kỳ chạy ra khỏi trường không hề biết có người nhìn theo mình, Hạo Thiên nhìn theo bóng dáng cô chạy ra khỏi trường mới rời đi, anh chưa hề đi từ khi cô ngủ đợi đến lúc cô tỉnh mới rời đi.

- mong em sẽ không làm anh thất vọng.. Ngừ Kỳ!

----ta là dải phân cách, buổi tối hôm đó---

[người nói xem? ta có nên tránh nam chủ với nữ chủ tới hôm sinh nhật, bên cạnh nam chủ đúng nghĩa người yêu rồi chia tay được không? Hiện giờ độ nguy hiểm của Lăng Oa Oa tuy ít nhưng không có nghĩa là không tăng lên, ta không muốn gây hấn mà làm nhiệm vụ trong im lặng rồi rồi đi]

Ngừ Kỳ mới tắm xong lau nhẹ mái tóc ướt nói, hệ thống nghe cô nói xong liền truyền tải thông tin của cô đến hôn nữ phụ kia có chấp thuận không, một lát sau thông tin đã đến.

[có thể, nữ phụ đồng ý với chủ nhân nhiệm vụ này! Nữ phụ áy và cô có vẻ đều nhút nhát không có ý chí chiến đấu.] Hệ thống khinh thường cô

Ngừ Kỳ cũng lười đáp, cô đã quá quen với mấy câu khinh bỉ này của hệ thống, cô chỉ cần biết cô hoàn thành nhiệm vụ được mà thôi!

Tối đó cô ngủ rất ngon, cũng không suy nghĩ nhiều liền làm luôn, những ngày sau cô cũng liền chạy trốn tốt khỏi nam chủ nữ chủ, Lăng Oa Oa rất hài lòng với thái độ này của cô liền buông xuống đề phòng từ -30% giờ chỉ còn 0%

[có vẻ cô chạy trốn tốt hơn là đi chiếm hạo cảm của nam chủ nha chủ nhân~] hệ thống khinh bỉ cô một cách triệt để, chả qua hệ thống thấy khuôn mặt hớn hở của Lăng Oa Oa liền không nhịn được mỉm cười cô không biết thời cơ.

Lúc này Lăng Oa Oa lên phòng học trường từ khuôn mặt vui vẻ thành lo lắng nhìn Hạo Thiên ngồi ghế nói giọng buồn:

- Em rù Kỳ Nhi hết cách rồi nhưng Kỳ Nhi... Có vẻ không muốn gặp học trưởng... Em xin lỗi...

Sau đó là tiếng thút thít nhẹ làm người khác thương sót, Hạo Thiên nhướn mày, im lặng gõ tay lên bàn rồi nói:

- Được, vậy cảm ơn em, em có thể về rồi.

Lăng Oa Oa hơi cứng người khi nghe giọng điệu đui khách nhưng cô ta không vội, Ngừ Kỳ đã bỏ cuộc thì cô ta cái gì cũng không vội, liền vẫn tỏ ra thanh thuần ngọc khiết gạt nhẹ đầu đi ra ngoài, bộ dáng chọc người thương tiếc.

Hạo Thiên gõ nhẹ bàn rồi bật cười như nói như không:

- Em đang muốn chơi trò gì đây Ngừ Kỳ....?!

Hệ Thống liền nhận được thông báo kì lạ, nhìn Ngừ Kỳ một cách kỳ quặc rồi quyết định không nói ra...

Dù gì cũng là chủ nhân của hệ thống ta, liền giúp chủ nhân nhát gan một tay vậy...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Mọi tình đầu là mọi tình đẹp nhất (6)

[Này hệ thống ngu ngốc!]- Ngừ Kỳ vừa lau tóc ướt sũng vừa hỏi

[Tôi là Hệ Thống Quân, không phải hệ thống ngu ngốc, hừ!]- Hệ Thống nhấn nhó đáp nghe rất uy khuất.

Cô không quan tâm đến giọng uy khuất đó liền lục lọi trong cặp ra một chiếc di động hỏi:

[cái này người có biết ở đâu? Tại sao lại có trong cặp ta? Trong lúc ta ngủ thì ai đã để nó vào vậy?]

Hệ thống nhìn chiếc di động trầm mặc lúc rồi nhún cái bóng dáng nói:

[Tôi không biết, hệ thống cũng có lúc cần nghỉ ngơi, lúc ký chủ đang nghỉ ngơi tôi cũng sẽ được nghỉ ngơi.]

Ngừ Kỳ soi soi di động chút mờ máy ra bên trong duy nhất chỉ có một số của ai đó nhưng cũng không lưu tên làm cô khó hiểu, ngồi xuống giường vò tóc suy nghĩ một chút...

Lăng Oa Oa? Vừa nghĩ cô liền gạt đi ý nghĩ vớ vẩn này, Lăng Oa Oa mà tốt bụng thế sao? Hay là.... nam chủ Hạo Thiên? Cũng có thể lắm!... Nhưng mua cho cô để làm gì?

Vừa giải được thắc mắc này liền thắc mắc khác nổi đầu làm cô bối rối, sau một hồi suy nghĩ không ra bực mình vứt nó qua một bên không tiếp tục suy nghĩ rồi nhắm mắt ngủ không biết trời đất.

[Tít Tít, cặp nhập thành công độ hào cảm của nam chủ!]

Tít Tít, cặp nhập thành công sự cố nguy hiểm của nữ chủ!

Hiện độ hào cảm?

Ký chủ không trả lời, đạt mức độ nhất định sẽ tự lộ điểm hào cảm!]

----Ta là dải phân cách, lớp học buổi chiều----

Sau ngày hôm đó cô liền tục tránh mặt nam chủ lẫn nam phụ, không tiếp tục nói chuyện với nữ chủ nhưng cô cũng có thể cam đoan nữ chủ không có tí hào cảm vì việc này của cô đâu. Những ngày bình thường đi học lại trôi qua làm cô nhớ tới cuộc sống trước kia của bản thân, yên bình như vậy làm cô cảm giác mình chưa từng chết vậy.

Ngừ Kỳ cười ngây ngô trong phòng học như một con ngốc

[Độ hào cảm của nam phụ Lưu Hạ Bạch tăng 10%]

Mở nhiệm vụ phụ: Chiếm đóng nam phụ Lưu Hạ Bạch, thất bại liền phạt 5000 tích phân, số tích phân của ký chủ hiện tại: 0

Âm quá 10000 tích phân sẽ bị tiêu tan.

Thỉnh ký chủ không ngừng cố gắng!]

Nụ cười ngây ngô của cô lập tức tắt dụi trọn trừng mắt nhìn xung quanh, gã nam phụ chết tiệt ở đâu?! nếu hắn có ở đây cô liền băm thành trăm mảnh!!!

Lưu Hạ Bạch ngồi góc khuất thấy cô cười ngây ngô nhìn rất ngu, khá giống con cún bác hàng xóm mới nuôi làm anh cảm thấy cô khá đáng yêu, bỗng nhiên cô lập tức dừng cười trọn mắt nhìn xung quanh làm anh rụt đầu lại. Thật ra anh ở lớp này cũng chỉ muốn xem Oa Oa, muốn chụp vài tấm dán tường nhưng bản thân lại không tự chủ nhìn về phía Ngừ Kỳ.

Bản thân anh cảm nhận được cô không giống trước kia đi theo Lăng Oa Oa, nhút nhát một cách hèn hạ, còn giờ giàu sức sống nhưng lại không muốn lan tỏa sức sống đó ra, có chút lười biếng làm người khác yêu thích không thôi.. Có lẽ kết bạn với cô gái này cũng không hề tệ!

Sau những ngày đó cô cứ vậy mà tránh mặt nam chủ triệt để, sau những lần Lăng Oa Oa vờ rủ cô lên phòng hội trường thấy cô từ chối, có chút đắc ý bỏ đi sau đó không tiếp tục rủ cô nữa, cũng phải thôi. Tình địch của cô ta tự nguyện biến mất, cô ta sao có thể không vui mừng đây?

Ngừ Kỳ bỏ qua tia khinh bỉ đắc ý của cô ta, bỏ qua những lời đâm chọc của hệ thống ngu ngốc, cô chỉ có tâm niệm duy nhất... Hoàn thành nhiệm vụ...

----Ta là dải phân cách, thời gian cứ thế trôi qua, sát ngày sinh nhật của nam chủ----

Ngừ Kỳ cảm hết số tiền tiết kiệm của nguyên chủ, chấp tay vào cằm:

- Tuy số tiền này không nhiều bằng một góc tiền ăn 1 ngày của tôi kiếp trước nhưng đây là tiền để hoàn thành tâm nguyện cho cô, đừng trách tôi vung tiền quá tay... amen...

Hệ thống mắt giật giật nhìn cô khinh bỉ:

- Ký chủ không những ngu ngốc còn tự phụ nữa!

Cô thực sự đã quá quen với mấy câu nói mĩa này của hệ thống liền triệt để lảng đi. Cô đi tới trước một cửa hiệu sang trọng một chút chần chừ rồi bước chân đi vào. Nhân viên thấy cô ăn mặc tầm thường cũng không hề có ý khinh bỉ vẫn giữ nguyên thái độ chuyên nghiệp làm cô cảm thán trong lòng một câu.

Ngừ Kỳ xem qua các gian hàng giày hay áo đều không ưng ý, cô dừng lại trước gian hàng caravat nhìn nhìn chút rồi chăm chú vào một chiếc caravat màu nâu đen sang trọng rồi chọn nó ra thanh toán, cô toát cả mồ hôi lạnh, cười khan nhận hàng rồi lau lau bàn tay đầy mồ hôi đi.

Thực sự dừng hỏi cô tại sao cô lại ra mồ hôi lạnh, một chiếc caravat đã tốn hết sạch tiền tiết kiệm của nguyên chủ, kiếp trước cô không cảm nhận được thế nào là tiếc tiền thế mà kiếp này cô có thể cảm nhận sâu sắc việc đó.

Cô đi thăm quan cửa hàng chút liền nhìn một chiếc váy được ma nơ canh mặc lên trông vô cùng tinh tế xinh đẹp, màu trắng buốt bao phủ lấy làm cô cảm giác nó rất đẹp, đưa tay lên chạm vào cửa kính nhìn nó...

[ký chủ?] - Hệ thống quân cảm thấy cô có gì đó lạ thường, sóng não của cô liên tục rối loạn làm hệ thống đang ẩn mình cũng phải hiện ra hỏi.

Ngừ Kỳ cười khề một tiếng rồi quay đi im lặng không đáp lại hệ thống. Hình ảnh của cô lọt vào mắt Lưu Hạ Bạch.

Đây vốn là một chi nhánh nhỏ của công ty, anh tới để xem qua một chút thì thấy cô đang đứng nhìn chiếc váy một hồi lâu với ánh mắt khao khát (cái này do anh tự thấy thế) rồi nụ cười khó hiểu của cô và quay đi với bóng dáng cô độc...

[Ting! Độ hào cảm của nam phụ Lưu Hạ Bạch tăng lên 5%, thỉnh ký chủ không ngừng cố gắng!]

Bỗng anh giật mình lắc đầu cười khổ, cái gì mà cô độc cơ chứ? Không phải cô gái này rất thân vs Oa Oa sao?

Lưu Hạ Bạch quay lưng đi nhưng dừng lại quay đầu nhìn về phía cô đi... Nhưng cô gái này không có tiền, tại sao lại vào đây để mua một món đồ đối với bản thân là rất đắt?

Trong lúc anh vẫn đang khó hiểu vì cô thì lúc này cô lại tiếp tục giật mình vì độ hào cảm của anh, nhìn xung quanh rồi hỏi hệ thống:

[anh ta thần kinh có vấn đề sao? Tự dưng tăng hào cảm mà cũng không thấy xuất hiện]

Hệ thống quân khinh bỉ ký chủ ngu ngốc này trả lời đâm chọc:

[cái này người tự hỏi bản thân mình đi ký chủ ngu ngốc!]

[Ặc...] - cô cặn lời...

Cô nhìn trời rồi nhếch nhẹ đôi môi cái.... Nhiệm vụ chuẩn bị bắt đầu nào!

Chương 7: Mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất (7)

Ngày hôm sau

[Này, ký chủ? Cô định làm gì với cái túi caravat rê tiền đó?]

Hệ Thống nhìn cô hùng hồn cầm túi đến trước phòng hội trường, cô cũng không dư hơi quan tâm đến nó mà trực tiếp gõ cửa

Một lúc sau cô không thấy tiếng trả lời, đợi mãi mà không thấy động tĩnh gì, mắt kiên nhẫn liền trực tiếp mở cửa phòng ra rồi cứng đờ người...

Lăng Oa Oa đang ngồi trên người của Hạo Thiên, còn Hạo Thiên ngồi yên không nhúc nhích, quần áo của nữ chủ đã xộc xệch lộ ra cảnh xuân, ánh mắt đắm đuối bị cắt ngang, Lăng Oa Oa nhìn cô xoẹt qua ánh mắt sắc bén rồi lập tức mọng nước khuôn mặt đỏ bừng lên:

- A... Kỳ... Kỳ Nhi... Không phải như cậu nghĩ đâu...! Nghe mình giải thích...!

Ngữ Kỳ vẫn yên lặng nhìn cô ta, không nổi nóng như cô ta đã tưởng. Im lặng một chút rồi nhẹ bước lại gần Hạo Thiên, thấy Lăng Oa Oa vẫn ngồi trên người của Hạo Thiên liền dùng lực kéo Lăng Oa Oa ra làm cô ta ngã xuống đất nghiêng rãng nghiêng lọi.

[Con nhỏ chết tiệt! - Nữ chủ]

Cô bỏ qua ý nghĩ của Lăng Oa Oa, nhìn Hạo Thiên quần áo một chút không bị xộc xệch đang nhìn cô tựa như cười như không.

Ngữ Kỳ hít thở sâu một hồi nhẹ nhàng tiến lại gần môi chạm nhẹ vào môi anh trong sự bất ngờ của nữ chủ cùng sắc mặt không rõ của nam chủ.

[nữ chủ Lăng Oa Oa độ hảo cảm xuống 15%

Nam chủ Hạo Thiên độ hảo cảm tăng lên 5% hiện tại là 74%, Thịnh ký chủ không ngừng cố gắng a!]

Cô buông anh ra, đặt một chiếc hộp nhỏ ngay ngắn vào lòng bàn tay của anh. Mím cười trong ánh mắt không còn điểm tựa sáng mà lúc này tràn đầy đau khổ

- Chúc mừng sinh nhật Hạo Thiên! Anh có biết không? Em đã từng rất hâm mộ những người được bên anh, được nhìn ngắm anh. Rồi em mong em có thể một lần được anh chú ý, và rồi anh đã làm ước mơ xa xôi đó của em thành hiện thực, em rất vui! Rất rất vui! Nhưng em biết, giấc mơ nào cũng đến hồi kết, bản thân không thể chìm đắm vào nó quá lâu, càng chìm đắm thì bản thân càng là người thiệt... Chiếc caravat này có thể là nó không bằng như những thứ anh dùng, nhưng nó là cả tình cảm của em gửi vào đó... Thế nên...

Ngữ Kỳ đứng thẳng dậy vuốt nhẹ mái tóc dài của mình, quay lưng bước một hai bước rồi ngược nắng quay lại nhìn anh. Mím cười thật tươi, đôi mắt đã trong trẻo trở lại nhưng đã không còn thấy đáy nữa rồi... Giọng cô vang lên làm Hạo Thiên bỗng chốc có cảm giác không lành, anh nhíu mày lại

- Chúng ta chia tay đi!

[Ting! Nam phụ Hạ Lưu Bạch độ hảo cảm tăng lên 15%, hiện tại là 55%

Ting! Nam chủ Hạo Thiên độ hảo cảm tăng lên 6%, hiện tại là 80%, Thịnh ký chủ không ngừng chạy đua với nữ chủ!

Mức hảo cảm của nam chủ đối với nữ chủ: 20%]

Cô mặc kệ hệ thống thông báo ra sao quay đi thì Hạo Thiên đột nhiên đứng dậy chạy lại nắm lấy tay của cô mạnh mẽ xoay người cô lại, nước mắt cô đã không thể kìm nén lại nữa cứ vậy rơi ồ ạt, trong lòng liền một cổ ủy khuất xông lên không chế bản thân, cứ vậy mà nước mắt không thể ngừng lại...

Hạo Thiên mặt lạnh tanh nhìn cô, sức nắm tay cũng theo đó mà dùng lực hơn, bỗng chốc nữ chủ cười châm biếm:

- Tại sao em lại khóc? Tôi tưởng là em đã không còn muốn liên lạc với tôi rồi cơ mà? Đã muốn cắt đứt quan hệ của chúng ta thì tại sao hôm nay em phải diễn đủ trò như vậy?

Ngữ Kỳ không ngăn được nước mắt không phải vì cô mà là cảm xúc của nguyên chủ, cô nghe xong rất muốn phản bác nhưng chỉ có thể mở miệng ra nấc lên từng cơn, không thể nói thành lời..

Hạo Thiên ánh mắt trầm xuống, giữ cầm cô khuôn mặt dần dần lại gần. Cô đương nhiên biết hẳn muốn làm gì liền giãy giụa, giọng nghẹn ngào muốn quay đầu đi:

- Không...! Không muốn...!

Lăng Oa Oa cũng bật dậy giọng vô cùng uỷ khuất kêu lên:

- Thiên ca...!

- Buông cô ấy ra! - Hạ Luru Bạch hất mạnh tay của Hạo Thiên

Ngữ Kỳ ngó người nhìn Hạ Luru Bạch, anh ném tập tài liệu xuống đất rồi ôm cô vào lòng nói nhỏ mình cô nghe thấy:

- Nín đi

Ngữ Kỳ vẫn khù khờ không hiểu, nghe xong liền dụi nhẹ mắt gật gật. Cô không phải không muốn nín mà là không dừng được...

[Ting! Độ hảo cảm của nam phụ Hạ Luru Bạch tăng 10%]

Ánh mắt Hạo Thiên lạnh đi, căn phòng cũng theo đó mà nhiệt độ giảm xuống, Lăng Oa Oa trong lòng thở phào một cái rồi chạy lại gần giữ tay Hạo Thiên, cảnh xuân mới được che hờ đi làm Hạ Luru Bạch quay mặt đi không nhìn.

- Kỳ nhi, là do Oa Oa! Do Oa Oa không tốt, Oa Oa thật lòng vs Thiên ca, Oa Oa tưởng Kỳ nhi đã chia tay với Thiên ca nên Oa Oa... mới... Kỳ nhi, đừng hiểu lầm Thiên ca...

Ngữ Kỳ trong lòng đầy khinh bỉ, cô ta không phải tự xưng mình là bạn tốt của nguyên chủ sao? Chia tay hay chưa cô ta cũng là người rõ nhất chứ?!

[Ting! Độ hảo cảm của nam phụ Hạ Luru Bạch đối với nữ chủ Lăng Oa Oa giảm xuống 15%, hiện tại là 0%]

Hạ Luru Bạch nhú mày thấy cô đang ngó đầu ra nhìn Hạo Thiên với Lăng Oa Oa, liền ấn đầu cô lại vào lòng ngực nói với Lăng Oa Oa

- Cô không cần giải thích thêm dài dòng! Cô là bạn thân của cô ấy chả lẽ không biết cô ấy chia tay hay chưa sao?!

Ngữ Kỳ thật muốn tặng anh một like vì câu nói đó, Hạo Thiên im lặng nãy giờ bỗng mở miệng nói

- Em chia tay tôi vì hắn?

Bà phi! Dù kiếp trước bà đây có đại trai thật đấy nhưng mà với trai của nữ chủ, bà đây không có hứng!

- Trước tiên, hãy xem lại bản thân mình đã làm gì để cô ấy tổn thương đi, anh không có quyền hỏi cô ấy tại sao lại chia tay.

Hạ Luru Bạch a~ Cô ngước lên với ánh mắt cảm động... Nhưng trong mắt Hạo Thiên chính là sóng sánh đầy nước.

[ting! Nam chủ vì ghen độ hảo cảm tăng lên 5%]

Hạ Luru Bạch vỗ nhẹ cái đầu của cô mỉm cười lộ hàm răng trắng phớt nhẹ nhàng nói:

- Đi thôi!

Ngữ Kỳ chỉ gật nhẹ đầu rồi bước đi theo Luru Bạch, cô bỗng cảm giác có chút lưu luyến, đôi mắt lại mọng nước quay đầu lại nhìn về phía Hạo Thiên...

Hạo Thiên cứng người lại nhìn ánh mắt đó... Có đau khổ, có yêu thương, có cả day dứt nữa...

Hệ thống nhận được thông báo về mức độ tình cảm liền muốn há hốc miệng, cô gái a~ cô thật giỏi! Sắp tới lại có chuyện vui đây a~! Ký chủ ngu ngốc, cố lên!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phản Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất (8)

-Này này, con nhỏ kia! - Hạ Bạch chạy theo cô, thở dốc một hồi mới nói được

- Cô ăn gì chạy nhanh vậy cơ chứ?

Ngừ Kỳ lúc này đã bình thần lại được tâm, lạnh lùng quay ra nhìn anh một cái làm anh rùng mình lùi lại phía sau:

- Gì vậy? Tôi đâu có làm gì cô đâu?

- Cảm ơn anh.

- Hả? - Hạ Bạch ngần ngợ một hồi thấy cô quay đi thì mới sực tỉnh, cười tươi chạy theo cô hét lên:

- Này! Nói lại một lần nữa có được không?

Ngừ Kỳ vẫn yên lặng đi tiếp không nói lời nào. Hạ Bạch tiếp tục lải nhải bên tai của cô nhưng cô cũng không hề chán ghét. Anh thấy cô không trả lời trực tiếp tóm lấy tay của cô, ánh mắt bỗng bừng sáng lên:

- Tôi có thiệp mời dự tiệc tối nay của gã Hạo Thiên, cô có muốn đi cùng?

Cô thở dài một cái hất tay một câu ngắn gọn:

- Vô vị!

- Không vô vị! Tôi sẽ giúp cô trả thù gã đó! - Hạ Bạch mắt sáng trưng lên đầy nhiệt huyết làm cô giật giật khóe miệng không nói thành lời.

[ký chủ a, sao tôi cảm giác cô giống nam nhân mặt lạnh và nam phụ là nữ chủ làm tan chảy trái tim băng giá của cô vậy?] - Giọng hệ thống vẫn chậm chạp như thường ngày.

Khóe mắt cô lại càng giật giật hơn, cảm giác kỳ dị càng tăng lên phản đối việc trả thù. Căn bản nhiệm vụ của cô đã xong, nguyên chủ cũng đã tiêu tán. Cô đâu dư hơi nước thêm họa vào thân cơ chứ?

- Tôi không muốn trả thù, tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình mà thôi.... Vì...

Có lẽ cô lên đóng vai đau khổ một chút cho nam phụ này nguì lòng, chưa kịp nói xong đã bị hai tay của anh vỗ vào vai, dự cảm càng lúc càng không lành ngẩng đầu lên nhìn...

- Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô!

Khuôn mặt Ngừ Kỳ chảy xuống ba vạch đen... Hạ Bạch nắm lấy tay cô kéo ra khỏi trường, cô giãy giụa phản kháng:

- Muốn đi đâu? Còn tiết học nữa đây!

Hạ Bạch càng kéo cô chạy nhanh hơn cười gian xảo nói:

- quan tâm đến mấy cái bài học đó làm gì, từ bé tôi được học hết sạch rồi! Chúng ta đi chọn váy cho cô! Tối nay sẽ vui lắm đây!

Cô thật muốn giơ ngón giữa lên mà! Có phải anh đang tự khen anh thông minh xuất chúng hay không hả?

Lưu Hạ Bạch trong lòng mỉm cười nhìn lướt qua bàn tay đang nắm lấy tay cô, thật mềm mại... như cô vậy...!

[Ting! Độ hảo cảm của nam phụ Lưu Hạ Bạch tăng lên 5%]

Ngừ Kỳ thật muốn hỏi, anh ta có thần kinh không? Nhưng bất đắc dĩ nuốt lại lời nói quay ra hỏi hệ thống

[Rốt cuộc độ hảo cảm này là sao?]

Hệ Thống xuất hiện một bảng thống kê cho cô, bắt đầu giảng giải:

[0% là không quen biết, 20% là bạn bè bình thường, 50% bạn bè thân thiết, 60% là thích, 80% là yêu, 100% sẽ là mốc cuối cùng. “Yêu sâu đậm”]

Cô gạt gù to vò đã hiểu, cứ vậy bước đi va vào lưng Lưu Hạ Bạch, xoa xoa trán đau nhứt nhứt cầu nhàu anh:

- làm cái gì tự dưng dừng lại vậy?

Anh mỉm cười nhìn cô chỉ vào cửa hàng sang trọng, rồi trực tiếp kéo tay cô vào trong cửa hàng. Ngừ Kỳ vô cùng không tình nguyện bị nhân viên kéo vào thử hết trang phục này đến trang phục kia, Lưu Hạ Bạch như được thể hành hạ cô, chỉ hết đồ này rồi đến đồ kia rồi lại bắt cô vào thay. Đến một bộ cô mặc bước ra, anh đang chơi game cũng phải ngừng người ra rồi giơ ngón trỏ với cô.

Ngừ Kỳ nhìn giá chiếc váy liền nuốt nước miếng cười khan một cái, kéo kéo áo Lưu Hạ Bạch nhưng anh mặc kệ, thanh toán tiền rồi bước ra ngoài.

- Này, anh mua vậy tôi sao trả được cho anh? - Ngừ Kỳ ôm cái váy vào lòng mà mồ hôi tay muốn ứa ra... Quá đắt mà...!

- Không sao, cô có thể đi làm thêm trả lại cho tôi mà? - Lưu Hạ Bạch cười vô cùng lưu manh.

Ngữ Kỳ tròn mắt quay ra nhìn anh hết nói nõi, sao không giống tiểu thuyết tí nào cơ chứ, đúng là chỉ có nữ chính mới có bàn tay vàng... Từ nam phụ si tình ga lăng thành gã ki bo rồi. Cái gì mà Lưu Hạ Bạch chứ? Là HẠ LƯU Bạch thì có!

Sau một hồi Hạ Bạch dẫn cô đi mua đủ đồ thì đưa cô về nhà, nháy mắt một cái:

- 7 giờ, không được trễ đâu!

Cô ôm đồ vào trong nhà liền thấy Lăng Oa Oa đứng đợi cô về, thấy cô ôm một đồng hồ to nhỏ ánh mắt hiện lên sự chán ghét rồi rất nhanh liền đau khổ tràn trề nắm lấy tay cô:

- Kỳ Nhi, cậu đi đâu sao bây giờ mới về, tớ rất lo lắng, cậu nghe tớ giải thích...!

Ngữ Kỳ mặt lạnh tanh, gỡ tay cô ta xuống khỏi tay mình cười nhạt:

- Cậu làm tôi đau đấy! Tôi và Hạo học trưởng đã chấm dứt rồi, cậu không cần đứng đây khóc lóc kể lể với tôi, những gì cậu làm trước kia tôi cũng đều biết hết. Tránh xa tôi ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí.

Lăng Oa Oa cứng họng để Ngữ Kỳ đi qua, cô bước lên cầu thang Lăng Oa Oa liền quay lại bật cười nói:

- Thì đã sao? Tôi nay Thiên ca sẽ tới đón tôi, cô chỉ là kẻ thất bại thôi!

Thất bại sao...? Cô cười khổ một cái quay lại từ trên cao nhìn xuống Lăng Oa Oa như cô mới là cô chủ vậy, khí chất cao quý.

- Thứ tôi bỏ đi và không tranh giành cũng chỉ là một khúc xương được gặm lại mà thôi!

Lăng Oa Oa giật mình khi thấy cô đáp trả, nghiêng răng:

- Cô đã ngủ với Hạo Thiên???!!!

- Ai biết? - Ngữ Kỳ trả lời mập mờ rồi quay lưng lên phòng, chỉ nghe thấy tiếng loảng xoảng dưới nhà cười nhạt một cái...

Đúng...! Cô luôn là kẻ thất bại...! Kiếp trước cũng vậy...! Thật trớ trêu thay mà....!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất (9)

Ngữ Kỳ mặc chiếc váy Lưu Hạ Bạch mua, ngắm bản thân trước gương rồi cười nhạt. Cũng chẳng phải cô gái xinh đẹp gì, nữ chủ còn xinh hơn gấp mấy lần. Gia thế lại còn đang hoàng, căn bản nguyên chủ vì một khúc dưa chuột mà bị đẩy tới đường cùng.

[Ký chủ không nên dùng suy nghĩ sắc bén với nguyên chủ a!]

Ngữ Kỳ thu lại ánh mắt im lặng thoa chút son, nếu phải đi trả thù thì cô liền quậy cho đã, trước tiên phải để bản thân không quá nhếch nhác.

Hệ thống cũng yên lặng nhìn cô, hệ thống nhìn thấy ký chủ hoàn toàn không ngu ngốc như vẻ bề ngoài, vô cùng khó hiểu.

Cô vẫn tập trung trang điểm, một hồi liền đeo trang sức lên người. Nhìn một hồi gật đầu hài lòng đôi chút:

- Cũng có chút khí chất.

Hệ thống nhìn cô im lặng, nguyên chủ không hề có chút khí chất nào mà là thuộc tính của ký chủ. Tuy kiếp trước ký chủ làm hết việc này đến việc khác ngu ngốc, nhưng khí chất vẫn rất giữ nguyên kể cả khi không phải là thân xác của mình.

Cô nhìn đồng hồ cũng đã tới giờ hẹn, đi xuống tầng kiểm một đôi giày phù hợp, bỗng vồ trán một cái thờ dài. Lưu Hạ Bạch dẫn cô đi mua đủ thứ nhưng lại không đi mua cho cô đôi giày nào, đúng là...!

Ngữ Kỳ nhìn một đôi giày bata tạm được của mình đi vào, nhìn một chút. Có hơi quê mùa nhưng tạm ổn. Cô bước ra khỏi nhà nhìn xung quanh không có bóng dáng của nữ chủ, liền biết nữ chủ được đón đi rồi.

Cô ra ngoài đứng đợi thì đã có một chiếc xe thể thao đỗ trước cửa. Lưu Hạ Bạch mặc một bộ vest trắng sang trọng trẻ trung, Ngữ Kỳ nhún vai.

Không hổ là nam phụ trong truyền thuyết, rất đẹp trai nha! Luru Hạ Bạch nhìn cô có chút ngỡ ngàng, cô hôm nay thực sự so với ngày thường rất xinh đẹp. Làn da trắng nõn nà tóc hơi xoăn một chút được uốn gọn lên, tóc mai xoăn xõa xuống khuôn mặt vô cùng tự nhiên. Đôi môi hồng tự nhiên thường ngày được tô lên một lớp son đỏ mọng, trông cô toát ra khí chất cao quý kì lạ, như một tiểu thư gia giáo.

[Ting! Độ hảo cảm của nam phụ Luru Hạ Bạch tăng lên 10%]

Cô đến trước mặt giờ giờ tay nhìn anh khó hiểu, Luru Hạ Bạch bừng tỉnh lấy lại nụ cười, châm chọc cô:

- Ấy da, người đẹp vì lụa quả không sai
- Vô vị! - Ngừ Kỳ chán ghét mở cửa xe ra bước vào ngồi.

Luru Hạ Bạch cười tươi lái xe hướng tới khu khách sạn tổ chức tiệc. Một lúc đi đường đã tới nơi, cô bước ra khỏi xe thì anh đã kéo cô ngồi lại trong xe, cô nhủ mảy định hỏi thì thấy chân lạnh lạnh. Nhìn xuống anh đang tháo đôi giày của cô ra, thay vào đó là một đôi cao gót trắng buốt làm nổi bật lên đôi chân của cô.

Ngừ Kỳ ngần ngừ nhìn anh, bỗng nhớ lại trước kia... Người con trai ấy cũng hành động như này. Hệ thống đang ẩn thân bỗng thấy sóng não của cô rối loạn liên hiện thân, Ngừ Kỳ thấy hệ thống hiện ra nên bình tĩnh lại. Không để bản thân bị hệ thống đọc được suy nghĩ.

Luru Hạ Bạch giờ tay ra cúi người nhẹ một cái:

- Tiểu thư, sẵn lòng đi cùng tôi chứ?

Cô lườm nhẹ một cái, hiếm khi cười đưa tay lên để vào tay anh:

- Sến súa!

Luru Hạ Bạch thấy cô cười nhìn ngần ngừ chút rồi quay ra nhìn cô như cười như không:

- Có ai từng nói cô cười rất đẹp chưa?

Ngừ Kỳ nghiêng đầu nhìn anh, mắt cong lên ánh mắt đầy ý cười:

- Anh sắp là người đầu tiên rồi đó.

[Ting! Độ hảo cảm của nam phụ Luru Hạ Bạch tăng lên 5%. Hiện tại là 85%, cô gái cố lên!]

Cô nhủ mảy khi nghe độ hảo cảm, quay ra nhìn Luru Hạ Bạch, nhìn anh ta chỉ giống đang giúp cô thôi mà? Đầu có giống một người đang yêu cô? Hệ thống cập nhập lỗi chăng?

Lúc này Luru Hạ Bạch cố gắng bình tĩnh con tim đang nhảy loạn xạ, anh cũng không phải lần đầu tiên nắm tay con gái, mà cũng không phải chưa từng yêu ai. Nhưng cảm xúc với cô thực sự khác biệt

Ngừ Kỳ hít thở một chút, khí chất lại tăng lên bước vào cùng với Hạ Bạch. Cô và anh cùng bước vào thì nhiều ánh mắt dồn đến, cô cùng anh mặc cùng một màu trắng.

Nữ thanh tú xinh đẹp, không được điểm lệ như nhiều cô gái nhưng khí chất thanh cao lạnh nhạt này không phải ai cũng có, khiến người khác chú ý tới cô. Nam tiêu sái sang trọng trẻ trung, trên môi một nụ cười khiến người khác cảm giác anh chính là mặt trời.

Lăng Oa Oa đang khoác tay Hạo Thiên, cười nhếch mép một cái liền tỏ ra buồn, bối rối nói với Hạo Thiên:

- Thiên ca...
- Tôi thấy rồi. - Khuôn mặt Hạo Thiên không rõ lạnh nhạt, ánh mắt luôn hướng về phía Ngừ Kỳ

Luru Hạ Bạch đã thấy mục tiêu của mình, thì thầm với cô hướng về phía Hạo Thiên. Cô cảm thấy thực sự vô vị nhưng vẫn nhún vai đi theo, đã diễn thì diễn cho đạt!

Hai người bước tới trước mặt Hạo Thiên và Lăng Oa Oa. Ngừ Kỳ nở nụ cười vô cùng tươi làm cho cả ba cùng ngỡ ngàng, giờ tay ra nói:

- Chúc mừng Hạo học trưởng, cuối cùng anh cũng đã trưởng thành, có một cô bạn gái xinh đẹp, môn đăng hộ đối nữa. Thật giống một đôi uyên ương

Lăng Oa Oa tuy rất ghét cô nhưng cũng rất tán thưởng lời nói của cô, Hạo Thiên nhìn tay cô một chút rồi nắm lấy tay cô, cứng ngắt nói:

- Cảm ơn em..

Cô mỉm cười lịch sự định rút tay nhưng nhận ra anh nắm rất chặt, cố rút ra mấy lần cũng không được. Bất đắc dĩ định nói thì Luru Hạ Bạch không lưu tình

kéo tay Hạo Thiên ra, ôm vai cô nói:

- Hạo học trưởng, anh làm người yêu tôi đau.

Hạo Thiên thật không muốn buông bàn tay đó ra nhưng khi bị hất ra bởi người khác, còn khó chịu hơn cô tự hất tay, đã vậy còn tuyên bố cô là người yêu của hắn!

[Ting! Độ hảo cảm của nam chủ Hạo Thiên tăng lên 5% vì ghen]

Lăng Oa Oa tỏ ra kinh ngạc hỏi lại Luru Hạ Bạch:

- Cậu và Kỳ nhi là người yêu sao? Nhanh như vậy đã là người yêu rồi? Kỳ nhi thật biết cách lấy lòng đàn ông nha~

Ngữ Kỳ nhếch khóe môi nhìn Lăng Oa Oa, cô muốn chiến? Tôi liền

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mỗi Tình Đầu Là Mỗi Tình Đẹp Nhất (10)

Ở buổi tiệc nổi bật nhất vẫn là nam chủ và nữ chủ, nhưng hôm nay ngoại lệ thêm một cặp đôi thu hút ánh mắt mọi người. Không xinh đẹp khuynh thành như cặp đôi kia mà khí chất cao quý làm hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Hệ thống trầm mặc, tuy ký chủ ngu ngốc nhưng thuộc tính ẩn quá cao và đại nhân bắt buộc che dấu thuộc tính để ký chủ không ý vào nó.

Sau một màn tóe lửa khói súng, Ngữ Kỳ buông tha cho bản thân sa vào đồ ăn. Quá lâu rồi cô không được ăn những món này tranh thủ một chút vậy, cô cũng chỉ là con sâu gạo đói mà thôi a~!

Luru Hạ Bạch thấy cô ăn rất nhanh nhưng hoàn toàn không mất sự tao nhã, tròn mắt nhìn cô chăm chăm:

- Cô ăn nhiều như vậy sao? Lăng gia bỏ đói cô à?

Cô không nghĩ nhiều liền gập đầu vẫn nhét miếng bánh vào miệng:

- Đúng vậy, còn bị đánh nữa, sao? Thương tôi à? - Ngữ Kỳ nhếch khóe miệng lên nhìn anh với ánh mắt trêu chọc

Luru Hạ Bạch hoàn toàn không để tâm tới lời châm chọc của cô, vén nhẹ tóc cô ra sau tai nhìn đôi mắt xinh đẹp long lanh trầm giọng:

- Nếu quá khó khăn thì có thể nhờ tôi...

- A? Khỏi đi, hiện tại cũng rất tốt rồi.

Ngữ Kỳ giải quyết nốt chiếc bánh còn lại trên đĩa, cô xong nhiệm vụ sẽ rời đi sao phải rách việc chứ?

Luru Hạ Bạch im lặng nhìn cô không tiếp tục nói, bỗng đèn được tắt trên sân khấu MC nói liên hồi, Ngữ Kỳ cũng dừng ăn ngược mắt lên nhìn. MC một hồi luyên thuyên để cho Hạo Thiên lên phát biểu.

Anh vừa lên, ánh mắt các cô gái đều chăm chú vào, cô huyết sáo trong họng. Ai da chuẩn nam chủ a~ Sức hút thật khó cưỡng nha! Luru Hạ Bạch thấy cô nhìn chăm chú Hạo Thiên trong lòng sinh cảm giác khó chịu

Hạo Thiên liếc qua tất cả nhìn thấy vị trí của cô rồi mới dừng ánh mắt lại, chậm rãi nói:

- Hôm nay, thật cảm ơn các vị khách quý đã tới buổi tiệc này, tôi thực sự rất vui khi nhiều người tham dự như vậy kể cả người quan trọng với tôi cũng tới nữa.

Mọi người ồ lên một tiếng, MC tóm được tin tức hay tất nhiên sẽ không bỏ qua:

- Ồ, vậy người quan trọng của Hạo tiên sinh chắc là một cô gái?

- Đúng vậy. - Hạo Thiên không phủ nhận

Lăng Oa Oa khuôn mặt đỏ bừng đứng dưới bên lên xoắn tóc mai vào tay càng thêm diễm lệ, MC tiếp tục hỏi:

- Vậy Hạo tiên sinh có thể dẫn cô gái ấy lên đây giới thiệu một chút hay mời cô ấy một điệu nhảy không?

Hạo Thiên vẫn chăm chú nhìn Ngử Kỳ, chân bắt đầu di chuyển đi xuống khán đài. Tất cả tách ra làm hai bên đường để anh đi, ánh đèn đi theo bước chân anh. Đi qua đến đâu liền thấy ánh mắt si mê của các cô gái

Lăng Oa Oa tìm đập thành thịch, khuôn mặt đỏ kiêu diễm chăm chú nhìn anh. Mọi người thấy cô không tách ra liền lờ mờ đoán người con gái đó là Lăng Oa Oa.

Ngử Kỳ nhìn một cái nhếch miệng, xoay người định bỏ đi thì một lực đạo kéo cô lại xà vào một bóng dáng ấm áp. Hạo Thiên đi lướt qua Lăng Oa Oa thấy Hạ Bạch ôm cô vào lòng thì dừng bước chân lại nhìn.

Ở đây đều là người xã hội, nhìn khung cảnh họ lập tức đoán ra đây là tình tay ba. Còn cô gái kia tưởng bờ mà thôi, tiếng cười khe khẽ vang lên làm Lăng Oa Oa tức giận suýt nữa vỡ mặt nạ đáng yêu ra.

Cô ta có hít thở bình tĩnh rồi quay người lại khoác tay vào tay Hạo Thiên ánh mắt ngấn nước:

- Thiên ca...

Ngử Kỳ ngẩng đầu lên nhìn Luru Hạ Bạch nhú mày:

- Anh làm cái trò gì vậy? Anh nghĩ muốn ôm là có thể ôm sao? Tùy tiê....

Luru Hạ Bạch ấn đầu cô vào lồng ngực không cho cô nói nhiều, mặt hơi phỉm đỏ:

- Tôi.. chỉ đang bảo vệ người yêu tôi thôi!

Cô nhú mày, tìm đập mạnh vậy sao? tay đưa lên ngực trái anh xem tim anh có sắp rớt ra ngoài không.

[Ting! Độ hảo cảm của nam phụ Luru Hạ Bạch tăng lên 10%, hiện tại là 95%. Ký chủ thỉnh không ngừng cố gắng a~]

Mọi hành động của cô và Luru Hạ Bạch hoàn toàn lọt vào ánh mắt của Hạo Thiên, đôi mắt của anh càng lúc càng u ám hơn...

[Ting! Độ hảo cảm của nam chủ Hạo Thiên tăng lên 5% vì ghen. Hiện tại là 90%]

Lăng Oa Oa rất tức giận, cô ta hôm nay bị bề mặt liền phải kéo Ngử Kỳ xuống bề mặt hơn mình! Lăng Oa Oa quay đầu nhìn MC ra hiệu mở khiêu vũ. MC đang ngờ ngác nhìn tình cảnh bùng tình cảm micro cười tươi nói:

- À! Bây giờ tới tiết mục khiêu vũ.

Nhạc bắt đầu du dương nổi lên, Lăng Oa Oa giọng nhỏ nhẹ đáng yêu tay vẫn ôm chặt lấy tay Hạo Thiên nhìn cô nói:

- Kỳ nhi... Cậu cũng khiêu vũ một chút nhé?

Hạo Thiên nhú mày nhìn Lăng Oa Oa làm cô ta bối rối, cả hai cùng biết Ngử Kỳ từ nhỏ không được học những thứ này, nhưng đó là nguyên chủ. Anh định nói đỡ không cần thì Ngử Kỳ mỉm cười lịch sự:

- Được thôi. Hạ Bạch?

Luru Hạ Bạch chán chừ rồi nắm lấy tay cô bắt đầu khiêu vũ, thì thầm vào tai cô:

- Cô có chắc khiêu vũ được không đấy? Đừng tự ép bản thân quá.

Ngử Kỳ nghiêng đầu cười:

- Biết chút chút.

Cô và Luru Hạ Bạch lưu loát khiêu vũ vô cùng đẹp mắt, chiếc váy màu trắng tung xòe trong gió, tạo lên một khung cảnh vô cùng đẹp đẽ. Lăng Oa Oa từ ngạc nhiên thành giật mình tròn mắt nhìn thành nghiêng răng giận dữ, Hạo Thiên ngạc nhiên nhìn cô... Cô rốt cuộc có bao nhiêu thần bí giấu anh đây...?

Kết thúc một điệu khiêu vũ, Hạo Thiên bỏ tay Lăng Oa Oa bước về phía cô, cúi người giờ tay ra:

- Liệu tiểu thư xinh đẹp đây có thể khiêu vũ với tôi một điệu?

Ngử Kỳ ít mỉm cười nhưng lúc này mỉm cười đến đẹp đẽ, tỏa sáng lấy xung quanh hé môi...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Mỗi Tình Đầu Là Mỗi Tình Đẹp Nhất (11)

Lưu Hạ Bạch muốn từ chối nhưng cô lại nhanh hơn một bước, tiến tới nhấc váy đưa tay vào lòng bàn tay Hạo Thiên cười tao nhã

- Rất sẵn lòng!

Hành động vô cùng quý phái như thế cô trong giới thượng lưu lâu năm rồi vậy, Hạo Thiên ánh mắt xoẹt qua ngạc nhiên rồi một tay đặt lên eo cô

Ngữ Kỳ theo đà xoay người chiếc váy tung xoè đẹp đẽ mang chút khí chất thần tiên nữa, mọi người dạt hết ra chỉ còn trung tâm là hai người đang khiêu vũ

Lưu Hạ Bạch nhú chặt mày kiểm lại khiến các cô gái đang đắm chìm nhìn anh cũng phải hoảng hốt, thật sự anh không ưa nổi gã Hạo Thiên này... Có lẽ là vì Ngữ Kỳ bị gã đá, còn cô nữa! Tại sao cô lại nhảy với gã đó chứ? Chẳng lẽ lại mềm lòng rồi? Không được, không được!

Anh vẫn cứ nghĩ mê man đôi mày kiếm không có ý định giãn ra, Lăng Oa Oa cắn chặt đôi môi tưởng chừng như có thể bật máu được. Cô ta không an lòng! Thực không can tâm mà!!!

Hệ thống nhận được tín hiệu, nhìn cô gái ngu ngốc một chút rồi quyết định không thông báo, cô gái! Tự túc là hạnh phúc!

Cô nào biết bị gã hệ thống lừa dối bán đứng mình để xem kịch chứ, lúc này chỉ chuyên tâm về chuyện độ hảo cảm. Hạo Thiên nhìn khuôn mặt cô có chút lơ đãng, trong lòng buồn bã lần chút tức giận hơi bóp eo cô lại gần người mình hơn thì thầm chỉ mình cô nghe thấy.

- Tập trung một chút Kỳ nhi!

Ngữ Kỳ bị ép vào người anh tất nhiên không thể thoải mái nổi, cổ ép xuống cảm giác muốn hắt hắt ra.

- Xin Hạo tiên sinh gọi tôi là Ngữ Kỳ, mối quan hệ của tôi và Hạo tiên sinh không có thân thiết đến mức đó đâu. - Ngữ Kỳ lạnh nhạt nói từng chữ

- Anh không ngờ em biết khiêu vũ, rốt cuộc em có bao nhiêu điều anh không biết? - Hạo Thiên nhìn cô, trực tiếp bỏ qua câu mỗi quan hệ

- Ý anh là tôi phải tỏ ra vẻ bản hàn mới là tôi mà anh biết? - Tuy cô cảm nhận được điều cô nói không phải ý của anh, nhưng không kìm được cảm xúc chán ghét

Nam chính thì nên về bên nữ chính, cô ghét nhất làm nền cho tình yêu của họ vững bền! Một đời là quá đủ!

Hạo Thiên thờ dài, nhìn cô rồi tay đang nắm tay cô bỗng siết lại:

- Kỳ nhi, em hôm nay cổ tình không nghe điện thoại của anh phải không? Anh muốn đón em đi nhưng em không hề nghe máy

Cô mới chợt nhớ ra cái di động cô vứt chỏng chơ trên giường, không bao giờ đụng đến lại còn để chế độ im lặng tránh bị làm phiền, cô đoán khá trùng nhưng lại không biết trả lời anh sao, quay mặt đi vờ như tôi không nghe tôi không thấy.

Mọi hành động của hai người tất cả đều thấy rõ, họ thấy anh đầy yêu thương ôm sát cô lại còn cô thẹn thùng quay mặt đi vờ như không biết.

Lưu Hạ Bạch bức bối nhìn cô muốn hòng con mắt, Ngữ Kỳ vô tâm vô phể đầu quan tâm, gần cuối điệu nhảy cô quay ra nhìn Hạo Thiên với ánh mắt không rõ cảm xúc

- Hạo Thiên, Oa Oa là cô gái tốt, anh phải đối xử tốt với cô ấy... - Ngừng một chút cô nhìn xuống chiếc caravat anh đang đeo, hài lòng ngẩng lên

- Anh xem, chiếc caravat này thực sự rất hợp với anh. Đi với Oa Oa thì lại càng hợp đôi hơn nữa...

Hạo Thiên nhú mày định nói gì thì điệu nhảy kết thúc, cô lập tức đem cơ thể mềm mại tách ra khỏi anh, cúi người nâng váy tỏ ý kết thúc rồi xoay người đi.

Cảm giác mềm mại vừa biến mất, anh thực sự không muốn mất cảm giác đó đi. Cô không phải thay đổi mà trở lên mạnh mẽ hơn, gồng mình trước anh, cũng quyết không chịu thua trước anh... Thật giống kiếp trước...!

Hệ thống nhận được thông báo đỏ, sắc mặt có chút giống ăn phải ruồi khoé môi giật giật

[cái này... đại nhân...]

[ừ, đây là lỗi của bên tổ trùng sinh.] - Giọng nói thần bí vang lên

[Vậy... phải làm sao?] - Hệ thống chân chửi hỏi

[Tuỳ xem cô gái làm gì đi, nếu hấn ta hắc hoá thì kéo linh hồn cô gái ra, tránh bị hấn giữ cô gái ở lại.]

[... vâng...] - Hệ Thống trong giây phút mặc niệm cô gái bé nhỏ của chúng ta a....

Bỗng Ngừ Kỳ lạnh sống lưng, xoa xoa nhẹ người. Luru Hạ Bạch đang mặt nhăn mày nhíu thấy cô có vẻ lạnh cởi áo khoác ra ủ lên người cô nói:

- Ở đây hơi lạnh đấy, giữ ấm một chút.

Cô gật gật đầu người co vào trong chiếc áo to đùng ấm áp, trong đầu giao hoạt suy nghĩ... Rõ ràng cô cảm nhận được điều gì đó không ổn, chắc phải đi hỏi hệ thống

[hệ thống, này người có...]

[Hệ thống ngừng hoạt động để nghỉ ngơi, thỉnh ký chủ không ngừng cố gắng!] - Giọng máy móc vang lên không hề giống giọng hệ thống kia.

Ngừ Kỳ ngỡ ngàng một chút, đùa cô đấy à? Lúc cần thì mất tích là sao?

[Này! Người vờ đấy à?]

[Hệ thống ngừng hoạt động để nghỉ ngơi, thỉnh ký chủ không ngừng cố gắng!]

[Hệ thống ngu ngốc, người ra đây cho ta! Nếu không ta băm người cho chó ăn!]

[Hệ thống ngừng hoạt động để nghỉ ngơi, thỉnh ký chủ không ngừng cố gắng!]

Ngừ Kỳ thở dài từ bỏ việc gọi hệ thống ra, còn gã hệ thống trốn thui trốn lủi cũng phải thán phục độ đáng sợ của ký chủ a~

Luru Hạ Bạch thấy cô ý lại chiếc áo mình đưa rồi ngơ ngác ngẩn ngơ, ánh mắt anh đầy dịu dàng bỗng chốc ôm cô vào lòng nói:

- Mệt rồi sao?

Cô phối hợp gật nhẹ cái đầu, thực ra cũng có hơi mệt. Anh thấy cô dễ yên cho anh ôm không chút bài xích, đôi mắt lại càng thêm dịu dàng hôn nhẹ vào mái tóc cô

Hành động này hoàn toàn lọt vào mắt Lăng Oa Oa và Hạo Thiên, Hạo Thiên tay nắm chặt lại cầm ly rượu lại gần Luru Hạ Bạch

- Bạch học đệ! Chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?

Luru Hạ Bạch gật đầu, quay ra xoa nhẹ vai cô ý nói cô đợi anh. Ngừ Kỳ ngoan ngoãn phối hợp

Nhưng rồi mãi chưa thấy anh quay lại, cô có chút nhàm chán đi ra sân, hoàn toàn không biết có bóng người đi theo sau mình....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phản Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất (12)

Ngừ Kỳ ngược đôi mắt xinh đẹp nhìn lên bầu trời... Thật giống năm cô 18 tuổi kiếp trước... Yêu một người như vậy cuối cùng chỉ nhận được đau thương.

Khoé mắt cô nhấp nhoe, đưa bàn tay lên không trung vô thức nói trong ghen ngào:

- Liệu anh có còn nhớ em không?

Hệ thống nhìn thấy vô cùng muốn an ủi ký chủ ngu ngốc, nhưng hấn thật không biết xuất hiện sao nữa, đành ghi lại cảnh đó gửi lên đại nhân.

Trong bóng tối đột nhiên hiện lên trước một người. Trong đó có một cô gái với đôi mắt buồn...

- Ô, tiểu thư đây có phải là người với được Hạo đại ca mời khiêu vũ không?

Một giọng chanh chua vang lên, cô quay lại nhìn giọng nói đó là một cô gái xinh đẹp đang nắm lấy tay Lăng Oa Oa đang ý ôi khóc.

Ngữ Kỳ hơi nghiêng đầu, cảnh này khá quen thuộc thì phải? Cô từng trải qua một lần trước khi chết rồi

- Tiểu thư đây là tìm tôi có việc gì? - Cô dùng kính ngữ tối thiểu nhất nói với cô gái kia

Huyền Lâm hừ một tiếng, nắm chắc tay Lăng Oa Oa đang có ý kéo mình đi, cô ta quay ra lườm Lăng Oa Oa

- Xem ra có chút lễ nghĩa, không quá bần hàn như mấy bọn nhà nghèo hám tiền trèo lên giường người đã có người yêu.

Ngữ Kỳ thờ dãi, cô còn chưa mất mà? Đó là tự nữ chủ suy đoán mà? Oan cô quá...!

- Ý tiểu thư đây là gì? Mời tiểu thư nói thẳng vào vấn đề. - Cô cười nhạt một tiếng ánh mắt đầy trào phúng nhìn Huyền Lâm một lượt đánh giá.

Với tính cách cao ngạo của cô tiểu thư được nuông chiều từ bé đâu thể để một đứa con gái mồ côi bần nghèo đánh giá mình, Huyền Lâm dùng móng tay đã được mài kỹ lưỡng chỉ về phía cô nói to thu hút sự chú ý của mọi người vây vào:

- Đừng có giả vờ giả vịt như cô không biết vậy, đứa con gái ti tiện. Ngủ với bạn trai người ta lại còn đi với Bạch đại ca, cô không thấy xấu hổ thì tôi cũng thấy xấu hổ thay cho bố mẹ cô đấy.

- A~? Tiểu thư à, cô nói thật là khó nghe quá đi? Tôi thực sự ngủ với bạn trai của ai vậy? Có bằng chứng sao? - Ngữ Kỳ cười cợt trào phúng. Trong đầu đã có dữ liệu về cô gái này do Hệ Thống cung cấp.

[Nữ phụ số 2: Huyền Lâm

Thích: Lưu Hạ Bạch

Ghét: Vương Ngữ Kỳ

Độ hảo cảm với nguyên chủ: -50%

Độ nguy hiểm với nguyên chủ: 10%]

Hả? -50% cơ á? Đùa tôi à? Ngữ Kỳ gãi gãi đầu nhìn mọi người đang chăm chú xem, Huyền Lâm tức giận chỉ vào Lăng Oa Oa đang khóc nói:

- Cô còn chối cãi? Đồ mặt trời mây trắng! Bố mẹ của Oa Nhi nhận cô về làm bạn với Oa Nhi cho cô đi học ở trường tử tế. Oa Nhi cũng làm bạn tốt với cô luôn vì cô, vậy mà cô dám leo lên giường Hạo đại ca cướp người yêu của Oa Nhi, lại còn đeo bám Bạch đại ca. Cô có biết đó là loại đàn bà gì không? Đó là loại đàn bà tro trên lửa như cô đấy!

Ngữ Kỳ giật mình cái, làm gì mà cô cay nghiệt quá vậy? Cô rõ ràng rất oan uổng mà?

Hệ thống đang ở góc khuất nào đó xem kịch bỗng cảm nhận được dòng suy nghĩ thoáng qua, giật giật khoé miệng..

Độ điên của ký chủ càng lúc càng có xu hướng mãnh liệt đó nhé...!

- Sao? Cô im lặng rồi à? Hết thứ để chối cãi sao? - Huyền Lâm đắc ý vênh mặt lên còn Lăng Oa Oa khẽ cười trộm, cô ta thừa biết Vương Ngữ Kỳ nhút nhát không có khả năng phản kháng...

Có vài người nhìn về phía cô ánh mắt khinh bỉ, lại có người ánh mắt đánh giá không hề tốt lành, Ngữ Kỳ đều làm như không thấy

Cơ mà tiếc quá nữ chủ, mỗi nữ này không phải nguyên chủ!

Ngữ Kỳ lấy khăn tay khẽ bịt miệng nhăn mày như thể hít phải được mùi gì đó rất ghê:

- Tiểu thư, cô là con nhà gia giáo hoàng hoàng sao lại có thể nói những lời lẽ khó nghe vậy, thật mất mặt mà...!

- Mày...! -Huyền Lâm cau mày quát Ngữ Kỳ, cô tỏ vẻ sợ hãi lui về phía sau nhưng giọng nói thập phần trào phúng

- Tiểu thư đây nói tôi ngủ với người có người yêu rồi? Ai da, tiểu thư có cần cùng tôi đi xem tôi có còn... A~ mắc cỡ lắm nha... Còn có nói người có người yêu rồi? Hạo tiên sinh và tôi vốn là người yêu của nhau! Cho tới khi tôi nhìn thấy Lăng Oa Oa tiểu thư lương thiện thuần khiết đây đang ngồi trên người của người yêu tôi. Lăng Oa Oa tiểu thư lương thiện thuần khiết đây nói Hạo tiên sinh là người yêu của cô ấy và tôi cướp? Thì chúng ta cùng mời Hạo tiên sinh đối thoại xem sao? À quên, còn có Lưu Hạ Bạch và tôi là bạn tốt, chúng tôi đi cùng nhau đến bữa tiệc của Hạo tiên sinh mời cả hai là sai sao? Tôi có ôm anh ta hay hôn anh ta tỏ ra tôi đang đu bám người anh ta hay không thừa tiểu thư Huyền Lâm và tiểu thư Lăng Oa Oa lương thiện thuần khiết?

Sắc mặt Lăng Oa Oa trắng bệch ra, cô ta thích từ lương thiện thuần khiết để ám chỉ cô ta nhưng từ miệng Ngữ Kỳ nói thì hoàn toàn một nghĩa khác.

- Mày nói láo! Oa Nhi chưa từng nói dối tao! Phải không Oa Nhi? - Huyền Lâm xoay người cô ta nhìn vào đôi mắt đầy mong chờ.

Lăng Oa Oa rồi bởi không biết trả lời sao, mọi người xung quanh đã bắt đầu bàn tán âm ỉ, lời lẽ không hay bắt đầu lọt vào tai Lăng Oa Oa làm cô ta tím mặt.

Ngữ Kỳ cười nhạt một tiếng, cô muốn chơi tôi liền chiều. Mà cô muốn rút liền không có chuyện có thể rút đâu Lăng Oa Oa!

(ồm quá mà mãi không thấy khỏi, cứ liệt giường mãi không dậy được...)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất (13)

- Lăng Oa Oa nghĩ trong đầu hồng rồi, con đàn này sẽ nói hết ra mất thôi!

- Oa nhi, cậu phải nói hết cho Hạo đại ca. Sao cậu lại chịu ủy khuất với con hồ ly tinh này cơ chứ? - Huyền Lâm với ánh mắt an ủi "bạn hiền" rồi mạnh dạn quay ra phía Hạo Thiên nói tiếp

- Hạo đại ca, ca là người yêu của Oa nhi mà ca lại lên giường với con hồ ly tinh kia, ca phải nghĩ đến Oa nhi đau khổ ra sao chứ?!

Hạo Thiên thở dài, ánh mắt thất vọng nhìn Lăng Oa Oa. Kiếp trước cô ta vô cùng giống Ngữ Kỳ hồi còn bên nhau với anh, anh rung động đồng ý bên cô ta nhưng giờ có lẽ rõ mặt thật rồi.

- Tôi là người yêu của Ngữ Kỳ, cũng chưa từng lên giường với cô ấy. Lăng Oa Oa là bạn thân của Ngữ Kỳ.

Một lời giải thích súc tích giải quyết tất cả vấn đề mọi người đang thắc mắc, lúc này đã rõ. Tất cả ánh nhìn đầy sắc bén chĩa thẳng vào Lăng Oa Oa

Cô ta cúi đầu cắn chặt môi, móng tay bấm chặt vào trong lòng bàn tay còn Huyền Lâm thì xanh mặt, Huyền Lâm quay ra nhìn Lăng Oa Oa với ánh mắt không thể tin được...

- Bây giờ đã rõ rồi chứ? Tôi không rảnh ở đây với mấy người đâu, Kỳ nhi của tôi đang lạnh đấy! - Luru Hạ Bạch đôi mắt tràn ngập ôn nhu ôm cô vào lòng làm cô sồn gai ốc chỉ muốn đẩy anh ra.

Thấy Luru Hạ Bạch sắp ôm Ngữ Kỳ đi, Huyền Lâm vội túm lấy tay của anh:

- Bạch đại ca, dù con hồ ly tinh này không có làm thế thật nhưng ai biết được bộ mặt nó! Ca đừng tin nó!

- Đủ rồi đấy! Cô bớt làm những chuyện vô nghĩa đi! Tôi có mắt tôi tự nhìn! - Luru Hạ Bạch phẫn chí hất tay của Huyền Lâm ra

Cô ta đỏ ngầu mặt nghiêng răng túm lấy tóc Ngữ Kỳ giật ngược về phía mình, lực đạo của cô ta vô cùng lớn làm cho Ngữ Kỳ tưởng cô sắp đứt tóc được rồi, cả người bị kéo ngược về phía sau làm cô ngã xuống đất chân tay cũng theo đó trầy xước

- Kỳ nhi! - Luru Hạ Bạch cùng Hạo Thiên kêu lên, lần này Hạo Thiên nhanh tay hơn bế Ngữ Kỳ dậy

- Cô quá phận rồi đấy Huyền tiểu thư, ở địa bàn của tôi cũng dám làm càn? Quân gia! Gọi cho Huyền Thị nói quân con gái thật chặt vào nếu không muốn tôi hạ thủ không lưu tình! - Hạo Thiên ánh mắt lạnh lùng quét qua Huyền Lâm làm cô ta sợ hãi lùi lại

- Hạo.. Hạo Thiên... Anh đừng giận Huyền Lâm... Cô ấy không có ý đâu....! - Lăng Oa Oa chưng khuôn mặt đầy nước mắt nhìn anh

Hạo Thiên nhìn lướt qua Lăng Oa Oa chậm rãi nói từ từ:

- Tất cả mọi người ở đây, xin nghe kỹ. Tôi chỉ có một người yêu là Vương Ngữ Kỳ và không hề dính dáng gì đến một ai khác. Còn Lăng tiểu thư, cảm ơn cô thời gian qua đã chiều cô Kỳ Nhi. Tôi sẽ cho người tới thu dọn đồ đạc của cô ấy chuyển qua đây, chúng ta chỉ là bạn bè đừng gây thêm hiểu lầm về tôi nữa.... Nếu không... Tôi sẽ không để yên cho cô đâu! - Hạo Thiên nói đến câu "Nếu không" đôi mắt lạnh đến cực điểm làm cô ta mặt tái mét

Anh định quay lưng bước đi thì Luru Hạ Bạch đứng chặn trước mặt mỉm cười không rõ ý tứ, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất (14)

Đôi mắt hai người nhìn nhau đầy thâm sâu, Hạo Thiên nhìn cô đang đỡ đầu trong lòng chân tay đầy vết xước trong lòng một mảng đau xót vô cùng..

Lưu Hạ Bạch cũng nhìn thấy cô như vậy, thật ngốc mà...! Rồi ánh mắt anh kiên định nhìn Hạo Thiên cười lạnh

- Cảm ơn ngài đã ra mặt giúp tôi, nhưng tôi mới là người yêu của cô ấy. Chuyện dọn nhà tôi sẽ lo liệu! Không phiền Hạo thiếu gia quan tâm! - Anh nói xong định bế cô từ tay Hạo Thiên ra

Ngữ Kỳ đang đau thấy đôi tay quen thuộc đang đưa ra về phía mình theo bản năng định hướng về phía ấy, nhưng bỗng dừng lại bị ôm chặt ở trong lòng Hạo Thiên đến nghẹt thở

- Cô ấy nói chia tay, nhưng tôi chưa đồng ý. Chúng tôi vẫn là người yêu, còn Bạch học đệ có thể dự tiệc tiếp! Tôi sẽ băng giúp cô ấy vết thương! - Hạo Thiên cảm nhận được cô muốn rời đi ánh mắt chợt tối sầm giữ chặt cô lại khóa trong lòng.

Anh bước qua Lưu Hạ Bạch, Lưu Hạ Bạch quay ngất người lại nói:

- Tình yêu không thể ép buộc, cô ấy muốn chia tay thì anh có quyền gì không đồng ý?

- Quyền của kiếp trước. - Hạo Thiên nói một câu không đầu không đuôi làm Lưu Hạ Bạch ngẩn người không hiểu, Ngữ Kỳ nghe xong câu kiếp trước liền tỉnh lại. Ngang đầu nhìn Hạo Thiên...

Anh ta mới nói "kiếp trước"? Ngữ Kỳ trong lòng ập đến một cỗ hoang mang bất an... Đừng nói với cô là nam chủ trùng sinh nhé!

[Hệ thống...! Ta biết cái mặt khi nhà người có ở đó, mau hiện ra nhanh lên! Nam chủ có phải trùng sinh không?]

[...] Trả lời câu hỏi của cô là một sự im lặng. Hệ thống trốn thui trốn lủi bất đắc dĩ nhún vai, ký chủ a, tự túc là hạnh phúc đó.

Ngữ Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng, Hạo thiên thấy cô cứ nhìn mình ngẩn ngơ đôi môi nhếch nhẹ lên bước vào phòng riêng, đặt nhẹ cô xuống sofa lấy hộp y tế nâng chân cô lên xem rồi thổi nhẹ bôi thuốc. Cô bị đau liền tỉnh lại nhìn thấy tình cảnh muốn lập tức rút chân về

Hạo Thiên thấy cô muốn rút chân, anh giữ chặt lại tay hơi ấn mạnh thuốc vào chỗ trầy làm cô nhúm mày nhưng không kêu lên, anh cười khẽ một tiếng giọng trầm ấm vang đều

- Em thật búống bình, luôn tự mình gặm nhắm lỗi đau... - Như kiếp trước vậy! Nhưng lời nói cuối anh sẽ không nói ra.

Cô im lặng không nói một câu nào đợi anh xoa xong thuốc lên vết trầy, cô đứng lên nói:

- Cảm ơn Hạo tiên sinh đã quan tâm tôi như này, nhưng tôi có lẽ phải ra ngoài. Hạ Bạch đang đợi tôi... Á! Anh làm gì vậy!

Cô vừa nói xong định quay đi luôn nhưng anh kéo tay cô ôm vào lòng vùi mặt vào trong hõm cổ cô, hít thở thật sâu:

- A... Mùi hương này vẫn quyến rũ như trước đây! - Anh thở khẽ vào hõm cổ cô làm cô hơi rụt cô lại, muốn lùi mà lại không thể lùi

Sau một hồi giây giụa không được cô đành nói, giọng nói lạnh tanh không cảm xúc:

- Hạo tiên sinh, xin tự trọng! Tôi và anh đã không còn quan hệ gì với nhau, anh hành động như vậy không ra dáng một quý ông đâu!

Hạo Thiên nhúm mày đẩy cô ra nhìn ánh mắt tràn ngập nghi ngờ:

- Cô là ai? Không phải Kỳ nhi? Kỳ nhi sẽ không nói được mấy câu như vậy! Cô ấy cũng không mạnh mẽ đến mức dám đối đầu với ai đó!

Tôi tất nhiên không phải nguyên chủ rồi, Ngữ Kỳ nói trong lòng. Ổn định lại bản thân khi bị anh đẩy ra, cô cười nhạt một tiếng

- Tôi đúng không phải cô ấy đấy, cô ấy đã chết rồi. Bây giờ chỉ còn lại tôi thôi! Tôi không tự bảo vệ tôi thì ai sẽ bảo vệ tôi vào lúc này? Đừng nói với tôi là anh! Những lúc tôi cần anh ở bên, anh ở cạnh Lăng Oa Oa, tôi bị Lăng Oa Oa hãm hại đánh đập lúc đó anh ở đâu? Giữ lấy vẻ tiêu sái của anh với người khác đi.

Ngữ Kỳ xoay mạnh người đi ra phía cửa... Sắp thoát rồi...! Cô mừng thầm trong lòng thì cánh cửa bỗng bị một lực mạnh đập vào, một cỗ cơ thể đứng đằng sau cô...

- Ngữ Kỳ, em thật là một cô gái vô cùng búống bình đấy! - Giọng nói quyến rũ áp sát vào tai cô, nhẹ nhàng găm lấy

Cô giật mình quay phắt người lại đẩy anh ôm chặt tai, mặt lạnh tanh nhưng trong lòng thì hoảng hốt. Anh ta làm cái trò gì vậy! Sàm sỡ cô sao?

Hạo Thiên bị cô đẩy cũng không hề nhúc nhích, một tay giữ cằm cô nâng lên. Ánh mắt sắc lạnh vô cùng đáng sợ khiến cô cảm thấy đáng sợ, khuôn mặt anh từ từ ghé xuống sát khuôn mặt của cô

[Hệ thống! Mau cứu ta! Hệ thống! Ta sắp bị sàm sở rồi!!!!]

Hệ thống một bên đồ mồ hôi nhưng quyết định giả điên, Ngũ Kỳ thấy cầu cứu hệ thống vô vọng càng lúc khuôn mặt Hạo Thiên càng gần cô. Cô giãy giụa mạnh thoát ra khỏi ma trảo của anh, nhưng vừa mới bước ra được khỏi ma trảo đó lại liền bị anh ép mạnh vào tường, lúc này hoàn toàn không còn khe hở cho cô chạy. Ngũ Kỳ thấy đôi môi anh lần nữa muốn áp xuống, cô giơ tay lên chặn môi của Hạo Thiên

- Em không muốn hôn anh vậy sao? Kỳ Nhi...? - Từ Kỳ Nhi làm cô nổi một tảng mồ hôi lạnh, cô càng bối rối hơn

Hạo Thiên đưa một tay giữ chẹn lấy tay cô, tay kia miết nhẹ đôi môi đỏ mọng của cô cười không rõ ý tứ

- Em càng không muốn, anh càng muốn!

Thấy khuôn mặt của Hạo Thiên lại gần cô tuyệt vọng lắc mạnh đầu tránh né nụ hôn mãnh liệt kêu lên:

- Không! Không muốn!!! Làm ơn dừng!!! Bạch!!! Cứu em với!!!

Rầm!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất (hoàn)

Cánh cửa được đá tung ra, cô đang tuyệt vọng tránh né nụ hôn thì có người kéo Hạo Thiên ra

Bốp!

- A! Cậu làm cái trò gì vậy!!! - Lãng Oa Oa kêu lên chạy lại đỡ Hạo Thiên, mọi người cũng được thể xúm lại

Lưu Hạ Bạch giận tím mặt, tay anh nổi đầy gân xanh quay ra nhìn Ngũ Kỳ đôi mắt chứa đầy sự hoảng loạn bước lại gần ôm chặt cô vào lòng:

- Anh ở đây! Đừng sợ! Kỳ nhi, anh đây rồi...

Ngũ Kỳ thấy ấm áp lạ thường giơ tay lên ôm chặt lấy anh, run rẩy im lặng không nói câu nào. Hạo Thiên ngồi dưới đất cười nhạt một tiếng lau máu ở khóe môi

- Bạch thiếu gia, cậu nghĩ cậu là ai mà đánh Hạo Thiên? Vì con nhỏ này mà cậu dám xúc phạm đến Hạo Thị sao?! - Lãng Oa Oa oán hận nhìn Lưu Hạ Bạch

- Tôi đâm anh ta một cái là còn quá nhẹ đấy! Hạo Thiên, tôi nói cho anh biết! Đừng hòng đụng vào Ngũ Kỳ nữa! - Lưu Hạ Bạch dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn hai người

Hạo Thiên đứng dậy hất tay Lãng Oa Oa, nhìn về phía Lưu Hạ Bạch cười nhạt:

- Buông Kỳ nhi ra! Nếu không đừng trách tôi ác, Bạch thiếu gia!

- Không buông thì thế nào? Cô ấy bây giờ là bạn gái tôi, những gì ngày trước cô ấy dành cho anh bây giờ đều là của tôi. Và chỉ mình thôi, kể cả.... - Nói đến câu "kể cả" Lưu Hạ Bạch dừng lại cúi xuống hôn vào đôi môi đỏ mọng của Ngũ Kỳ, cô tròn tròn mắt nhìn.... Cô kêu hấn cứu cô sao đến cả hấn cũng chiếm tiện nghi của cô vậy...?

[Ting! Độ hảo cảm của nam phụ Lưu Hạ Bạch tăng lên 5%

Độ hảo cảm là 100%, hoàn thành nhiệm vụ ân thưởng 1000 tích phân]

Bốp!

- Tao nói buông Kỳ nhi ra! - Hạo Thiên đỏ ngầu đôi mắt đâm mạnh vào mặt Lưu Hạ Bạch, kéo Ngũ Kỳ vào lòng.

Này! Tôi là con búp bê của hai người đấy à? Muốn ôm liền ôm, muốn bế liền bế, muốn hôn liền hôn sao? Ngũ Kỳ quay cuồng chóng mặt khi bị cả hai kéo qua kéo lại

Lãng Oa Oa oán hận nhìn hai người, hai người đàn ông này đáng lẽ ra là của cô ta. Ánh hào quang của con nhỏ kia đáng lẽ cũng là của cô ta, con nhỏ

chết tiết kia thật đáng giận!!!! Nghiến răng nhìn Ngừ Kỳ.

Cô nhìn thấy cũng bắt đắc dĩ. Nữ chủ à! Cô không thấy họ kéo tôi sao? Tôi hoàn toàn thụ động đấy! Thụ động đấy nhé!!!!

Hạo Thiên quay người cô ra đôi mắt đỏ ngầu đến cực điểm, dùng tay miết mạnh đôi môi cô làm cô đau đớn nhũ mảy, đang định nói thì anh cũng ấn đôi môi xuống một cách mạnh mẽ như muốn xóa dấu vết của Luru Hạ Bạch.

- Buông Ngừ Kỳ ra!!!! - Luru Hạ Bạch nổi điên hoàn toàn, kéo tay Ngừ Kỳ

Bốp! Bốp!

Luru Hạ Bạch ngỡ ngàng ôm má nhìn Ngừ Kỳ đầy khó hiểu... Cô tát anh sao? Hạo Thiên bị tát nghiêng mặt, không phản ứng gì

[Ký chủ à??? Người làm cái trò gì vậy???!!!!!!] Hệ thống bắt tri bắt giác chạy ra gào lên rồi nhận ra mình ngu ngốc....

Nhưng lúc này quả thật Ngừ Kỳ không nghe thấy hệ thống nói gì, cô chỉ biết cô cùng tức giận, cắn đôi môi ánh mắt tràn ngập bi phẫn:

- Tôi nói cho hai người biết. Tôi không phải con rối cho hai người kéo qua kéo lại, Hạo tiên sinh, làm ơn tha cho tôi đi! Chúng ta đã chấm dứt rồi! Xin đừng giầy vò tôi nữa! Còn Hạ Bạch, cảm ơn anh đã luôn bảo vệ quan tâm tôi nhưng đừng quá phận! Chúng ta chưa từng là người yêu!

Luru Hạ Bạch trong lòng đau nhói im lặng nhìn cô, Hạo Thiên cũng nhìn cô ánh mắt đầy sự mâu thuẫn... Ngừ Kỳ nâng váy lên chạy ra ngoài, đám đông tách ra cho cô chạy thẳng một mạch ra ngoài...

Bầu không khí yên lặng bao trùm, nhà báo cũng cứ thế mà chụp ảnh lóe sáng cả căn phòng. Ngừ Kỳ cứ thế chạy ra đến cầu thang dừng lại thở dốc... Mệt chết cô rồi! Mà cũng hoàn thành nhiệm vụ chính tuyển phụ tuyển rồi tại sao cô vẫn chưa thoát ra khỏi nơi quái quỷ này? Đang định thắc mắc khiêu nại với hệ thống thì có người đi theo cô xuất hiện.

- Vương Ngừ Kỳ!!!! - Lãng Oa Oa hùng hổ đi ra

Ngừ Kỳ quay ra nhìn Lãng Oa Oa khó hiểu, cô ta còn muốn gây sự gì nữa đây? Cô mệt chết rồi, không tiếp! Ngừ Kỳ như không nghe thấy xoay người định xuống cầu thang, Lãng Oa Oa giữ chặt tay cô kéo mạnh lại

- Vì mày mà tao hôm nay bề mặt trước Thiên ca!

- Lãng tiểu thư, mời buông tay! Một tiểu thư gia giáo đừng hành động thất lễ! - Ngừ Kỳ nhũ mảy nhìn cô ta

- Ha Ha, mày còn nói được câu đó cơ à? Con nhỏ lãng lợ, mày đáng lẽ ra không nên ve vãn Thiên ca của tao, nếu không bây giờ Thiên ca đã là của tao!
- Lãng Oa Oa cười điên dại

- Vô vị! - Ngừ Kỳ hất mạnh tay ra xoay người định bước xuống cầu thang, cô không rảnh nói chuyện với người điên!

- Mày chết đi! Mày chết liền Thiên ca thuộc về tao...!!!! - Lãng Oa Oa điên lên đẩy mạnh cô xuống cầu thang

- Á!!!!

Bịch!

Ngừ Kỳ ngã lăn xuống từng bậc cầu thang, đầu đập mạnh vào thành cầu thang, chết tiết, đau chết cô rồi! Hệ thống chết tiết sao không thông báo nguy hiểm cơ chứ!!!

- Á, có người ngã rồi!!! Mau gọi cứu thương!!! - Một người nhìn thấy toàn bộ cảnh này, mọi người chạy ra, Hạo Thiên và Luru Hạ Bạch cùng nhìn thấy chạy xuống đỡ cô.

- Không... không phải... Không phải tôi làm... - Cô ta chợt nhận ra bản thân vừa làm gì, run rẩy lắc đầu. Lãng Oa Oa sợ hãi giật lùi người rồi chạy mất

Máu chảy lênh láng, cô ngược mắt lên thấy Luru Hạ Bạch mặt đang trắng bệch nhìn cô bỗng cảm thấy buồn cười muốn chọc, nhưng lúc này thần trí mơ hồ không thể nào trêu chọc được...

- Luru Hạ Bạch, đồ孽 nhà anh cuối cùng cũng có lúc không bảo vệ được tôi, đồ tôi nhà anh - Ngừ Kỳ cố nặn nụ cười, quay ra nhìn Hạo Thiên

- Hạo Thiên, anh là mối tình đầu đẹp nhất của em, nhớ lấy... Em mãi mãi là mối tình đầu của anh! Đừng quên....! - Ngừ Kỳ cố dặn ra từng chữ, thực sự đau chết cô mà!!

[Độ hảo cảm của nam chủ Hạo Thiên tăng lên 10%

Hiện tại là 100%, Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyển thưởng 3000 tích phân

Độ nguy hiểm của nữ chủ tăng 30%

Độ nguy hiểm của nữ chủ tăng 40%

Độ nguy hiểm của nữ chủ tăng 20%

Chuẩn bị rời khỏi thế giới.] Lúc này hệ thống mới thông báo độ nguy hiểm làm cô muốn chửi thề mà!

- Đừng nói nữa Kỳ nhi, đợi cứu thương, em sẽ không sao đâu! - Hạo Thiên luống cuống che vết máu trên đầu nhưng nó vẫn không ngừng chảy ra, anh gào ầm lên:

- Đừng chảy nữa, làm ơn...! Đừng rời xa anh...! Đừng ngủ Kỳ Nhi, anh xin em! Kiếp trước là quá đủ rồi, xin đừng bỏ anh thêm một lần nữa!

Thấy ánh mắt đau khổ của Hạo Thiên, cô muốn nói gì đó nhưng thực sự không mở mắt nổi nữa, bỗng có giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt cô, Ngừ Kỳ cố gắng hết sức mở mắt ra nhìn thấy Lưu Hạ Bạch đang khóc... Nước mắt thật mặn, đã bao lâu rồi cô không cảm nhận được vị của nước mắt...

[Chuẩn bị rời thế giới, đếm ngược: 5..4..3..]

- Xin đừng khóc vì em... em không... xứng đáng...

[Truyền tổng ký chủ về không gian...!]

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phản Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15-2: Ngoại truyện: Hạo Thiên (1)

Mọi người thường nói anh là một chàng trai hàng vạn người theo đuổi, đẹp trai gia thế tốt, là học trường...

Anh luôn không quan tâm đến những lời khen ngợi đó, ánh mắt ngưỡng mộ của những sinh viên nam, ánh mắt si mê của những sinh viên nữ. Sự thật thường ngày nhìn đến nhàm chán

Nhưng rồi anh chợt thấy một cô gái với ánh mắt trong veo nhìn anh chào một tiếng học trường rồi rời ánh mắt đi, không chút mê luyến không chút si mê.... Anh bỗng cảm thấy có hứng thú với cô gái này

Rồi anh bắt đầu theo đuổi cô gái ấy bằng những cử chỉ bá đạo cho tới khi cô ấy gật đầu đồng ý làm bạn gái anh

Đôi lúc anh chợt đùa cợt bản thân tại sao lại thích thú một cô gái thân thể không tốt, xinh đẹp cũng không thuộc dạng xinh đẹp nữa chứ... Những ngày sau anh thử lạnh nhạt với cô vài hôm. Cô có chút hoang mang khi anh không quan tâm cô nhưng cũng không hề tìm anh để hỏi...

Anh thấy cô ngã trên sân trường, ngóc ngách ngồi xoa chân. Bản thân vốn kìm nén không lại gần cô nhưng không kìm nén được mà đi đến cốc vào đầu cô một cái, cô nhủu mày xoa đầu không kêu ca...

Thật là một cô gái bướng bỉnh! Và sau đó có những lần vô tình giận nhau, dù thế nào cô cũng bướng bỉnh không chủ động đến tìm anh... Rồi một cô gái khá xinh đẹp xuất hiện bên cạnh cô. Cô cười thật tươi nói đây là bạn thân của cô

Cô rất ít khi cười tươi, anh có chút ngờ ngàng nhưng lại có chút ghen tỵ với cô gái đó

Rồi sinh thân của anh... Cô không tới, chỉ thấy cô gái đó nói cô bệnh không thể tới. Anh có chút bán tính bán nghi nhưng cũng không gọi, anh tin cô có lý do riêng của cô

Bố anh biết chuyện, ép anh phải bỏ cô. Có thể ép anh bỏ ước mơ kế thừa tập đoàn chứ tuyệt đối sẽ không bỏ cô... Vì anh mê luyến cô mất rồi....!

Và... Sự mê luyến đó, hạnh phúc bên cô không được bao lâu khi trước mắt anh là màn hình chiếu thân thể cô bị đè bởi người con trai nào đó, khuôn mặt cô đỏ ửng lịm lịm đôi mắt cầu hoan...

Cô khóc... Cô nhìn anh hỏi

- Anh có tin em không...?

Em nói anh phải tin em như nào? Em nói anh phải tin em ra sao? Anh tự hỏi bản thân vô số lần, đôi mắt đau đớn nhìn cô rồi quay lưng bước đi

Cô không níu kéo, không nói thêm. Anh lúc đó cầu cô níu kéo anh... Nhưng cô đã không...

Rồi anh ra nước ngoài để quên đi cảm giác bên cô, anh vô tình gặp người bạn của cô.... Cô ấy rất giống tính cô ngày trước... Anh thử đồng ý bên cô ấy... Nhắm mắt lại tưởng tượng cô ấy chính là em..

Thời gian bốn năm không phải quá dài, cũng không phải quá ngắn. Trái tim anh dần bình tĩnh lại, bố anh muốn anh về nước tiếp quản tập đoàn... Anh chần chừ một chút và cũng quyết định về

Về đến đất nước có cô ở đây, trái tim anh lại có chút lồi nhịp. Anh cố đè cảm xúc mình xuống mỉm cười với cô gái bên cạnh anh luôn nhắm mắt tưởng tượng đó là cô...

Cố gắng tránh những nơi có thể gặp cô nhất... Nhưng rồi anh thấy cô, đôi mắt anh không thể tin vào những gì mình đang thấy...

Cô bế một đứa trẻ với mái tóc có chút rối bời, quần áo trên người đã bạc màu... Cô cũng nhìn thấy anh... Ánh mắt cô cũng rạo động như anh nhìn cô vậy...

Bỗng chốc anh muốn bước tới ôm chặt lấy cô vào lòng! Vừa bước được một bước bàn tay anh đã bị kéo lại bởi một đôi tay mềm mại, anh quay ra nhìn thấy cô gái đang ôm tay anh với đôi mắt ngập nước...

Đúng rồi... Bây giờ... Anh đã có người yêu... Cô cũng có chồng rồi... Đè trái tim đang đập mạnh mà chỉ có thể nhìn cô

Cô ban đầu có ngạc nhiên, rồi cup mắt xuống quay người rồi đi, anh muốn kéo cô lại để ôm nhưng anh... Không làm được...

Vài ngày sau, anh lao đầu vào làm việc quên đi tất cả thì biết cô đã tự tử... Anh ôm lấy ngực rồi ngã xuống ngay tại cuộc họp, mọi người gọi cấp cứu cho anh

Khi anh tỉnh dậy thấy một khuôn mặt xinh đẹp rơi nước mắt ngồi cạnh anh... A... Không phải khuôn mặt ngọc ngà kiêu kiêu kia nữa... Vĩnh viễn không thể thấy khuôn mặt đó nữa rồi...

Anh sống từ đó như người vô hồn, cưới cô gái đó nhưng cũng không đụng vào cô gái đó. Không phải anh có vấn đề về sinh lý, mà mỗi lần tiếp xúc thân mật với cô gái ấy, anh lại nhớ tới cô. Anh không thể....

Cho tới khi già, nhìn con nuôi và người vợ đang khóc bên cạnh chiếc giường bệnh.... Anh nhắm mắt lại

Tốt quá... Ngủ Kỳ... Anh tới tìm em đây....

Và khi anh mở mắt nhận ra mình trở lại ngày tháng tuổi thanh xuân đó... Anh ngỡ vẫn chưa hiểu chuyện gì....

Cốc Cốc!

- Hạo Thiên... Em vào nhé....!

Giọng nói đó... Trái tim anh đập thật mạnh, nhìn ra cánh cửa đang từ từ mở....

Có phải đó chính là cô... Ngủ Kỳ của anh....?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15-3: Ngoại truyện: Hạo Thiên (2)

Anh đã cố kìm lại tâm trạng khi thấy cô tránh cô sợ hãi mình, anh sẽ yêu thương cô hết lòng... Sẽ không buông tay cô thêm lần nào cả!

Cố gắng kìm nén bản thân, ôm cô vào lòng anh vui mừng biết bao... Không phải mơ! Nhưng... Có gì đó lạ lẫm từ cô

Anh không biết miêu tả sao khi cô cố gắng tránh mặt anh, anh thấy đôi mắt kiên cường đó nhưng có chút gì đó thay đổi..

Như... Đó không phải là cô vậy...? Những ngày cô tránh né anh. Anh luôn theo dõi cô... Cô hoạt bát hơn đôi mắt tươi sáng hơn...

Ánh mắt kiêu trước của cô là một mảng dịu dàng mà cương quyết còn bây giờ lại là sự hoạt bát len lỏi nhưng không hoàn toàn mất đi dịu dàng, chỉ là ít thấy sự dịu dàng đó xuất hiện như cô nén nó xuống vậy

Anh không vội, dần anh sẽ thu cô gái ngọc này trong tay, sẽ không bao giờ buông cô ra nữa! Anh đã tự hứa với bản thân như vậy

Cho tới một hôm, anh mơ một giấc mơ rất lạ, người vợ cũ kiếp trước của cô (cũng là bạn thân kiếp này) hăm hại cô bị cường hiếp, không tới tiệc của

anh. Cuối một lão già hàng ngày bị đánh đập, thân thể vốn gầy gò cứ vậy chồng chất vết thâm tím. Anh hận không thể bước ra đó giết chết gã đàn ông kia! Nhưng trong giấc mơ cô hoàn toàn không khóc kể từ lần cuối cầu xin anh nghe cô giải thích, cho tới khi cô gửi đứa con vào trại trẻ mồ côi hôn xuống bầu má đỏ. Anh biết, đó là ánh mắt của người mẹ... Nhưng sau đó cô tự kết liễu bản thân trên chiếc dây thừng đáng sợ, cô lạnh ngắt không còn mờ đôi mắt kiên cường đó ra nữa... Không còn hơi ấm ngày nào nữa...

Anh choàng tỉnh dậy, nước mắt vẫn còn đọng ở khoé mắt, cánh cửa bỗng mở ra

- Học trưởng...

Giọng nói làm anh quay lại nhìn, đôi mắt anh lạnh đi. Người vợ kiếp trước này cũng quá độc ác đi dám hại Kỳ Nhi

- Lãng Oa Oa, từ bây giờ em có chuyện gì có thể đưa cho học phó đừng vào thẳng đây nữa. Gõ cửa không có sự cho phép đã tự vào không phải phép lịch sự đâu.

Lãng Oa Oa tái mặt suy tính một chút rồi rơi nước mắt

- Học... Học trưởng... Em không có ý, em chỉ muốn nói về Kỳ Nhi thôi...

- Mời nói - Anh chán xem vai diễn này của Lãng Oa Oa. Một phần cũng không thể bằng cô gái của anh!

- Em thấy Kỳ nhi đi với Lưu Bạch rất vui vẻ, còn ôm nhau nữa... - Lãng Oa Oa đôi mắt đầm lệ rụt rè nói

Anh nhếch đôi môi nhìn cô ta, muốn ly gián anh sao? Thăm từ của anh cũng đâu có đui mù!

- Lãng Oa Oa. - Hạo Thiên ngã người dựa vào chiếc ghế

- Vâng? - Lãng Oa Oa đôi mắt trong veo ngược lên nhìn anh

- Đừng nhìn tôi bằng đôi mắt đó, nó khiến tôi ghê tởm! Từ bây giờ cô đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi không phải thằng ngu, những thứ cô nói hoàn toàn không có căn cứ, cô cũng đừng lại gần Kỳ nhi nữa cô sẽ khiến Kỳ nhi vẫn bản. Tôi cảnh cáo cô! - Ánh mắt anh lúc này cực kỳ sắc lạnh

Lãng Oa Oa ngỡ ngàng một chút rồi hoảng hốt nói

- Học... Học trưởng... Em không có, là bởi vì em quá thích anh... em... em thực sự rất thích anh. Anh xem, em đáng đẹp hơn cô ta. Xinh đẹp hơn cô ta đến gia thế cũng hoàn toàn hơn cô ta nữa. Có thể giúp đỡ tập đoàn anh... Em... - Lãng Oa Oa lải nhải cả đồng

Anh day trán đứng dậy định đuổi cô ta ra thì Lãng Oa Oa bỗng chạy lại đẩy anh ngồi xuống ghế rồi ngồi lên người anh tự cởi cúc áo thật nhanh rồi đưa tay anh chạm vào ngực cô ta

Hạo Thiên nhủ mảy rút tay ra định đẩy cô ta ra bỗng cửa phòng được mở ra, đôi mắt cô ngày hôm đó làm anh về sau vĩnh viễn không thể quên...

Lần đầu tiên từ khi anh trùng sinh về cô hiện lên đôi mắt đau khổ cường quật anh từng thấy ở kiếp trước đó...

Rồi cũng tới tiệc của anh... Khi anh mời cô nhảy, anh rất bất ngờ... Có quá nhiều thứ về cô anh không biết

Khi cô nở nụ cười xinh đẹp đến chói mắt đó làm anh khó chịu, từ kiếp trước anh thấy cô cười rất nhiều lần nhưng lần này đặc biệt khác biệt. Bởi vì đó là nụ cười giả tạo..

Cô đặt tay vào lòng tay anh, duyên dáng uyển chuyển xoay người theo nhịp điệu càng làm anh bất ngờ nhưng cô hoàn toàn không quan tâm tới sự bất ngờ đó mà sẵn sàng chỉnh sai lời nói của anh

Cô gái ấy từ khi nào độc mồm vậy anh cũng hoàn toàn không biết... khi bản nhạc sắp kết thúc lần đầu tiên anh thấy đôi mắt cô dịu dàng nhìn xuống chiếc caravat của anh

Lúc đó bỗng anh hiểu ra, không phải cô mất đi sự dịu dàng vốn có mà là cô giấu nó đi, một bông hoa đơn thuần bắt buộc phải lộ ra chiếc gai để không bị tổn thương.

Khi nhìn thấy cô nằm ở dưới cầu thang, vẫn xinh đẹp như vậy nhưng thiếu đi sức sống... Bỗng anh cảm thấy điên cuồng, lần thứ hai anh nhìn thấy cô chết đi

Khi an táng cô, Lưu Hạ Bạch đã khóc rất nhiều, anh ta ôm lấy ngôi mộ mà gào khóc nhưng anh lại không thể khóc... Sống lại để làm gì cơ chứ...?

Anh cho người cường hiếp Lãng Oa Oa rồi phân tán clip lên mạng không thể gỡ xuống, cùng Hạ thị chèn ép Lãng thị đến mức phá sản. Lãng Oa Oa bị cường hiếp cho tới khi mang thai anh đem gả cô ta cho một gã làm công bằng tuổi cha cô ta.

Anh cảm thấy buồn cười, cho anh sống lại chỉ để thấy cô một lần nữa tuột khỏi lòng bàn tay anh... Anh cảm thấy hối hận khi bản thân cứ chần chừ trước sự thay đổi của cô. Nhưng anh rõ ràng giờ hối hận cũng đã quá muộn rồi

Khắp nơi các cô gái muốn quyến rũ tổng giám đốc của Hạ thị và Hạo thị nhưng đều thất bại, cả hai người đàn ông hoàng kim này cả đời không lấy vợ làm bao cô gái cần rằng.

Trước khi rời khỏi trần gian này, anh nhìn đờ đẫn trần nhà... Ngừ Kỳ... Em thật tàn nhẫn, Ngừ Kỳ... Anh tới đây...

"Nếu có một ngày em chết đi, em cũng phải khiến anh nhớ em cả đời!" Ngừ Kỳ cười tươi trong lòng Hạo Thiên, anh cười dịu dàng cổ đầu cô mắng cô nói linh tinh

Một giọt nước mắt rơi xuống... Kết thúc một cuộc đời... của một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Vật thể thân là hoàng hậu (1)

Ngừ Kỳ trở lại không gian lập tức gào lên

- Hệ thống chết tiệt, nguoi trốn thui trốn lui ở đâu hả? Nam chính trùng sinh rồi lại còn độ nguy hiểm của nữ chính là sao?!

Hệ thống hiện ra là một cậu nhóc lơ lửng cười tươi:

- Ký chủ à, tôi không nhắc cô là bởi vì đại nhân đã có lệnh, thông báo độ nguy hiểm của nữ chính thì quá bàn tay vàng rồi, nên hệ thống tôi sẽ khấu trừ phần load độ nguy hiểm và đọc suy nghĩ của nữ chính. Thế giới đầu là tân thủ nên được ưu tiên a~

- Vậy còn quà tân thủ của tôi? - Ngừ Kỳ đột nhiên ngược lên hỏi hoàn toàn không biết hệ thống lảng đi phần trùng sinh

- Tất nhiên sẽ có rồi, quà tân thủ chính là tăng 5 điểm trí tuệ, thưởng 800 tích phân và 2 điểm tướng mạo - Hệ thống hào phóng nói

- Chỉ vậy thôi? Quà gì béo bở thế? - Ngừ Kỳ cau mày, điểm thưởng tân thủ còn không bằng tiền nhiệm vụ phụ tuyến nữa.

- Ký chủ đừng tham lam a~

- Cái gì gọi là tham lam? Cắt giảm quyền không báo một câu - Ngừ Kỳ như nói như không

- Ách... - Hệ thống giật mình

- Nam chủ trùng sinh cũng trốn thui trốn lui! - Cô ác ý thêm lời

- Ách... Thôi được rồi, thêm một thuộc tính là nụ cười của hồ ly, ký chủ đừng hòng đòi thêm! - Hệ Thống chốt dạ nói

Cô gạt đầu hài lòng, bảng thông tin hiện lên

Giới Tính: Nữ (Mặc Định)

Tên: Ngừ Kỳ

Tuổi: 20

Trí Lực: 47 (Max 100 Điểm)

Tướng Mạo: 68 (Max 100 Điểm)

Thể Lực: 60 (Max 100 Điểm)

Kỹ Năng: Không

Năng Khiếu: Khiêu vũ trung cấp, ca hát sơ cấp

Thuộc tính: nụ cười của hồ ly, khí chất của quý tộc

Tinh Thần: 1 (Max 100 Điểm)

Mị Lực: 12 (Max 100 Điểm)

Tích Phân: 4800

Ngữ Kỳ ngạc nhiên, 5 điểm trí lực và tướng mạo cô không nói nhưng sức quyến rũ tăng tận 2 điểm, tinh thần là cái gì? Khí chất của quý tộc là sao? Thực nhiều thứ làm cô choáng váng. Hệ thống thấy cô choáng váng chẹp chẹp miệng giải thích

- Mị Lực là do ký chủ tự kiểm được, tinh thần lực do nguyên chủ tặng, khí chất của quý tộc là thuộc tính có sẵn của ký chủ. Ký chủ có muốn mua chút đồ không? - Hệ thống hiện một dãy đồ cho cô chọn

Ngữ Kỳ nhìn ngó một chút rồi lựa "uyển chuyển như gió" giá 3500 tích phân, vừa chạm vào thấy cơ thể mình có chút thay đổi, nhìn số tích phân mà tiếc rùi

- Hệ thống, tôi đã sẵn sàng a...

[Truyền tống ký chủ đến thế giới cổ đại...3...2...1!]

Ngữ Kỳ tỉnh lại thấy đầu choáng váng vô cùng, cố gắng nhìn xung quanh thấy đúng là thế giới cổ đại, chỉ có điều đây là nơi vô cùng xa hoa...

[Hệ thống, sao lại đau đầu như vậy chứ?] Cô day trán muốn ngồi dậy nhưng đầu như muốn nổ tung bởi các ký ức không lồ

[Tôi quên không nhắc ký chủ, quả tân thủ là thế giới đầu sẽ không bị ảnh hưởng bởi tinh thần lực của nguyên chủ, cô gái cố lên~] Hệ thống nói xong liền biến mất

Ngữ Kỳ cắn răng cố gắng tiếp nhận ký ức của nguyên chủ đến mức toát mồ hôi lạnh, nửa ngày sau cô mới yếu ớt ngồi dậy day trán...

[Con mẹ mi! Hệ Thống! Ra đây cho bà!]

[a~?] Hệ thống xuất hiện

[Mẹ nó! Hệ thống! Tôi muốn huỷ hợp đồng!!!!] Ngữ Kỳ gào lên khi đọc xong kịch bản

[Tiếc quá, muộn rồi a~] Hệ thống ác ý cười rồi mặc kệ cô gào thét phía sau tiếp tục mất tích

Cô thấy gào thét vô vọng ngồi bịch xuống chiếc giường xa hoa cô xưa day trán, đúng vậy... Kịch bản lần này của cô chính là một thể thân hoàng hậu vô dụng! Nam Chính hoàng thượng và Nam Phụ là đại ca của hoàng thượng. Nữ Chính là quý tần của hoàng thượng. Bốn người là thanh mai trúc mã từ nhỏ, Nữ Chính chỉ là con của quan văn nhỏ, lúc bé may mắn vào cung học chung với các hoàng tử công chúa. Nam Chính vốn là đứa con của một phi tần không được sủng ái tính cách ôn nhu nhưng ngoài nóng trong lạnh, từ nhỏ núp sau bóng của Nam Phụ, học cách nhìn mặt người khác mà sống và đặc biệt chỉ ôn nhu thật sự với Nữ Chính. Còn nam phụ là ca ca của nam chính quyết đoán độc ác nhưng ngoài lạnh trong nóng, ghét Nữ Phụ tính đồng đánh chua ngoa hay ganh ghét. Vốn hoàng đế vô cùng yêu quý Nữ Phụ như con ruột của mình, quyết định ngai vàng cho hai người nếu chịu lấy Nữ Phụ, Nam Phụ căm ghét đây mình Nữ Phụ quyết bỏ ngôi vua để bên Nữ Chính, Nam Chính thuận tiện đem Nữ Phụ về lên ngai vàng và phong Nữ Phụ làm hoàng hậu. Nữ Chính xinh đẹp dịu dàng luôn bên cạnh Nam Phụ và Nam Chính, đem lòng yêu Nam Phụ nhưng sau này một lần vô tình bị hãm hại xuân dục, Nam Chính xuất hiện đem về thị tẩm phong làm quý tần. Nữ Phụ con của thừa tướng thấu tóm một nửa triều đình, có người cha khổng (cuồng con) vốn không yêu Nam Chính nhưng sau mỗi lần ôn nhu của Nam Chính thì đem lòng yêu, được người mình yêu sủng tới chân mây người cha hết lòng vì mình cô không có gì hạnh phúc hơn nhưng sự thật không như cô tưởng. Nam Chính sủng ái cô nhưng vốn đem cô ra làm vật chắn bảo vệ Nữ Chính khỏi sự ghen ghét của các phi tần khác, Nữ Phụ hoàn toàn có thể đẹp yên hậu cung dù bị đem ra làm vật bảo kê cho Nữ Chính. Nhưng rồi Nam Chính cùng Nam Phụ lật đổ gia thế cô. Biến Nữ Phụ thành Họa Quốc Yêu Phi tru di cửu tộc, Nữ Phụ quý xuống cầu xin Nam Phụ và Nam Chính tha cho phụ thân mình nhưng họ hoàn toàn không nghe, giết phụ thân trước mặt cô, phế hậu rồi vứt cô vào lãnh cung sống không bằng chết. Nữ Chính thuận tiện lên hoàng hậu rồi tiếp tục câu chuyện ngược luyến với hai người đàn ông, vài tháng sau Nữ Phụ chết không một người thân bên cạnh, chỉ có một thị vệ lạ đứng trước cô rơi nước mắt... Cô oán hận... Nhưng vì yêu Nam Chính cô tin tưởng rồi hại phụ thân lẫn gia tộc vì sự tin tưởng sai lầm đó, cô chỉ mong cả đời cha bình an... Bản thân cũng có thể làm thường dân mà sống cuộc sống bình thường và tìm hiểu thị vệ kia là ai

Ngữ Kỳ thở dài day trán, nữ phụ này thông minh nhưng lựa chọn sai lầm là tin tưởng và yêu nam chính. Cả cuộc đời không làm gì có lỗi với ai nhưng bị đem ra làm đá kê chân cho nữ chính. Nghe xong nguyện vọng của nguyên chủ cũng thấy là một người lương thiện, hại chết bản thân cũng không cần trả thù. Có lẽ là chết tâm với hai người đàn ông mình coi là ca ca và người mình yêu nhất, Ngữ Kỳ cắn môi một chút...

Nhiệm vụ lần này thật khó, muốn bảo hộ cha một đời bình an đã khó lại còn muốn bản thân có thể thành dân thường.. Lại còn tìm thị vệ, hoàng cung bao nhiêu người cô tìm kiểu gì cơ chứ? Đùa cô sao????!! Ngữ Kỳ ôm đầu nằm trên giường khóc ròng

- Nương Nương. - Giọng nói bất ngờ vang lên làm Ngữ Kỳ ngồi bật dậy chính chu lại, lấy khí chất cao lãnh cất giọng

- Vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vật thể thân là hoàng hậu (2)

Một đám cung nữ bước vào cung kính quỳ xuống trước cô

- Xin nương nương thay y phục, hoàng thượng sắp tới.

Cô hơi run người một cái, đừng đùa chứ? Mới xuyên đã phải gặp ngay nam chính... Hệ thống cứu ta, ta hứa sẽ không chửi mi là hệ thống ngu ngốc nữa. Ngừ Kỳ khóc ròng trong lòng cầu cứu Hệ thống nhưng chỉ nhận lại một mảng im lặng

Cô chậm rãi đứng dậy để cung nữ thay đồ sửa soạn, để mà nói đây là lần đầu tiên cô ở cổ đại không tránh khỏi khó chịu khi mặc quá nhiều lớp áo, đeo một đồng trang sức nặng cả đầu

Ngừ Kỳ day day trán nhìn đầu toàn vàng bạc châu báu nặng muốn gãy cổ

- Bỏ trang sức xuống đi, hoàng thượng tới thăm chứ không phải đi dự yến tiệc.

Đám cung nữ có chút bối rối nhưng cô liếc nhìn một cái liền răm rắp nghe theo tháo gần hết xuống, Ngừ Kỳ thấy trên tóc vẫn còn chiếc trâm ở trên là hoa mẫu đơn màu tím tím xinh xắn dịu dàng mang lại cảm giác xinh đẹp nhẹ nhàng.

- Giữ lại cái trâm này, không cần tháo xuống - Ngừ Kỳ trong lòng đột nhiên cảm thấy muốn giữ chiếc trâm cái này, cô biết đó là nguyên chủ muốn giữ lại chứ không phải cô.

- Nương nương, người có muốn nô tì thoa phấn không ạ? - Cung nữ đứng hầu tròn mắt nhìn không sợ hãi như bị bắt nạt, cũng không xu nịnh như được sủng. Nguyên chủ có lẽ rất công minh

Ngừ Kỳ lắc đầu tỏ ý không cần và phát tay để đám cung nữ đi ra ngoài, cô nhìn vào trong gương là một nhan sắc đủ xinh đẹp, có chút sắc sảo nhưng lại vô cùng dịu dàng. Tự đưa tay sờ lên khuôn mặt rồi chep miệng, xinh đẹp thế này mà yêu phải tra nam... Tiếc quá, nhưng cô đọc kịch bản nữ chính đẹp khuynh quốc khuynh thành dịu dàng thanh thuần

Suy nghĩ lại nội dung Ngừ Kỳ phải cảm thán nữ chính thật quá thông minh, biết đưa đẩy giữa nam chính và nam phụ mới có thể hai người không ư nhau hợp lại hại chết nữ phụ. Cô nhìn xuống bàn gỗ một chút rồi thuận tay thoa chút son hồng càng làm cô trông đẹp dịu dàng hơn

- Hôm nay Đơn nhi không ra ngoài tiếp đón trẫm như thường ngày, có phải giận trẫm chuyện gì không? - Giọng nói ôn nhu vang lên làm cô run da đầu

Ngừ Kỳ đứng dậy quay ra khom người thi lễ chưa dám nhìn mặt nam chính, cô bắt đầu lại muốn huỷ bỏ hợp đồng rồi

- Thần thiếp bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng an khang.

Yên ắng một chút làm cô tưởng cô làm sai điều gì, sau đó mới nghe giọng nói ôn nhu tiếp tục

- Đơn nhi không cần đa lễ, đứng dậy lại đây ngồi với ta.

Cô ngẩng đầu lên thì phải thừa nhận một điều, vị hoàng thượng này vô cùng đẹp trai không như đọc trong sách toàn trung niên. Đúng là tiểu thuyết ngôn tình mà... Ngừ Kỳ phì nhổ trong lòng, cô nhẹ nhàng bước tới ngồi cách xa một chút

Khúc Thừa Ân thấy cô ngồi xa mình ánh mắt lạnh băng xoẹt qua

[Độ hảo cảm của nam chính đối vs ký chủ giảm 5%. Hiện tại là -15%]

Ngừ Kỳ đang cầm chén trà nghe xong hơi run chút trà rơi vài giọt nóng hổi ra khỏi tay làm cô hơi nhú mày vào, bỗng bàn tay được cầm lấy đưa lên mặt Khúc Thừa Ân thổi thổi

- Đơn nhi phải cẩn thận, dù nàng bị đau một chút ta cũng sẽ đau lòng.

Cô nhẹ nhàng rút tay về để lên bàn mỉm cười nhẹ nhàng

- Thần thiếp cũng chỉ là bị một chút trà nóng đổ ra tay không có gì nghiêm trọng cả, hoàng thượng lo cho thần thiếp quả là phúc của thần thiếp.

Khúc Thừa Ân đôi mắt có chút thăm dò cô nhưng nhanh chóng che lấp đi bằng vẻ mặt ôn nhu ấm áp nhìn cô

- Đơn nhi hôm nay trông thật thanh thuần, trâm mẫu đơn rất hợp với khuôn mặt của nàng, nhưng chiếc trâm này có vẻ hơi cũ. lát ta sẽ cho người đi làm thêm trâm mẫu đơn cho nàng

Bỗng một cổ tức giận trong lòng trào lên làm cô nuốt chút nữa thì tắt Khúc Thừa Ân, Ngừ Kỳ phải mạnh mẽ đè xuống mới không chế được bản thân không làm điều dại dột. Cô im lặng một hồi lâu rồi vờ ho nhẹ một chút nói

- Thần thiếp có chút mệt mỏi, mong hoàng thượng không trách tội.

Khúc Thừa Ân trong lòng nghi ngờ khi thấy cô thường ngày sẽ luôn ân cần hỏi han luyến tiếc khi mình đi nhưng hôm nay lại có ý đuổi khéo bản thân đi, có lẽ hẳn phải để ám vệ theo dõi cô gái này, có ý tạo phản liên lập tức phát lệnh giết. Trong đầu Khúc Thừa Ân xoay chuyển một chút rồi mỉm cười âm ỉ đến mức cả người Ngữ Kỳ như đang trong mùa xuân

- Đơn nhi nghi ngại đi, lát trẩm sai người nấu cho nành một tổ yến. Ngày mai trẩm sẽ tới thăm nàng tiếp

- Cung tiền hoàng thượng - Ngữ Kỳ không tỏ thái độ hỷ nộ gì mà nhanh chóng thi lễ tiễn Khúc Thừa Ân càng làm hẳn sinh nghi ngờ mà rời đi

[Ký chủ à, chúc mừng người làm nam chính nghi ngờ cho ám vệ theo sau người, bản tính của vua là nghi ngờ mà ký chủ một phát thay đổi hoàn toàn như vậy, không phải sáng kiến hay] Hệ thống xuất hiện chẹp chẹp miệng tiện thể mĩa cô một câu

[Tại sao vừa rồi hẳn nói muốn tặng tôi trâm mới mà tôi suýt không không chế được tát hẳn?] Ngữ Kỳ nào có quan tâm ám vệ gì, cô chỉ thắc mắc một điều trong lòng, vừa nãy tí thì hồng lăm cô đỏ mỗ hôi đến ướt đầm cả tay.

[A~? Bởi vì tinh thần lực của ký chủ quá ít, nguyên chủ gây ảnh hưởng tới ngài đó, chỉ cần ngài kiên cường tinh thần lực sẽ tự tăng lên thôi]

Cô trẩm ngẫm một chút, hẳn ta gọi cô là Đơn nhi nhưng thật ra tên nguyên chủ là Sở Ngữ Kỳ, tên thân mật là Mẩu Đơn. Nam chính là Khúc Thừa Ân tước hiệu là Minh Vương, còn nam phụ là Khúc Thừa Mặc tước hiệu là Dạ vương, còn nữ chính của chúng ta là Lý Hoà Nhi tên thân mật là Hoà Hoà, cô chẹp chẹp miệng. Đầu đá nhau đến mức cái tên một người là sáng một người là tối luôn, rồi chợt nhận ra cô không có ký ức ngày trước của nguyên chủ. Đang định thắc mắc hỏi thì hệ thống như biết được ý định của cô liền nhanh nhẩu

[Tinh thần lực của ký chủ quá kém, tôi chỉ dám đưa 2/3 ký ức để ký chủ thích ứng, bây giờ ổn rồi thì nhận nốt đi] Hệ thống lại chơi trò mất tích

Vừa nói xong Ngữ Kỳ không kịp phản ứng trực tiếp thấy đầu đau nhói như muốn nổ tung dù đỡ hơn lúc đầu một chút, run rẩy đi về phía giường nằm

Con mẹ nó, hệ thống đáng chết nhà người có ngày ta băm cho chó ăn!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vật thể thân là hoàng hậu (3)

- Nương nương, sắp tới giờ các phi tần tới thỉnh an buổi sáng thưa nương nương

Cung nữ giọng nói từ bên ngoài vọng vào làm Ngữ Kỳ tỉnh giấc xoa đôi mắt một chút thờ dãi. Cô còn thấy mệt vì tiếp nhận ký ức hồi nhỏ của nguyên chủ đây, giờ sáng ra đã phải dậy để nghe mấy câu chuyện đầu đá nhọt nhèo của mấy phi tần?

- Nói với họ, ta hôm nay rất mệt, không cần thỉnh an.

- Cái này... Nương nương... - Cung nữ bên ngoài bối rối đôi chút, bình thường nương nương rất đúng mực nhưng hôm nay lại nói vậy.

- Đừng bắt ta nhắc lại lần hai. - Giọng nói của cô sắc lạnh

- Vâng thưa nương nương, nô tì sẽ đi thông báo. - Cung nữ run rẩy rồi lùi đi

Ngữ Kỳ chống đỡ bản thân ngồi dậy day day đầu còn đau nhức, thầm chửi hệ thống chết tiệt không chút thương tình ném ký ức vào đầu cô hại cô giờ cảm thấy vô cùng tội tệ

Như đoán được suy nghĩ trong đầu cô, hệ thống hiện ra một cậu nhóc cười tí mắt quanh quẩn cô nói:

[ký chủ cảm thấy đau đầu? Không sao 1000 tích phân để cơ thể dồi dào khí lực nhưng trong giới hạn thể giới này thôi a~]

Ngữ Kỳ lảng luôn cái loại đa cấp như hệ thống, cố chống đỡ cơ thể dậy gọi một đám cung nữ đi vào trong nhìn một chút chọn một cung nữ hơi béo nhìn ngốc nghếch một chút nói.

- Từ giờ người sẽ là đại nha hoàn của ta. Tên người sẽ là Mộc Nhĩ

[...] Hệ thống cặn lòi với ký chủ, đặt tên người ta bằng thức ăn vậy sao?

Cung nữ đó ngẩng lên nhìn cô với ánh mắt cún con long lanh rồi khẩu tạ rồi rít, khuôn mặt Ngữ Kỳ có chút giật giật. Cô thừa hưởng ký ức của nguyên chủ cũng là một lợi thế to lớn vô cùng, biết ai thật thà ai dối trá nhưng lại không phòng bị với đại nha hoàn kiếp trước đem bán tin tức của phủ mình cho nữ chính, thuận tiện giúp nam chính lật đổ nguyên chủ.

- Mộc Nhi, đỡ ta đến bàn trang điểm - Ngữ Kỳ giờ tay lên, Mộc Nhi rồi rít để tay cô vào tay mình dặt tới bàn trang điểm

Các cung nữ khác cũng vội vàng thay y phục cho cô, hôm nay Ngữ Kỳ mặc một bộ váy màu xanh biển nhạt mang một chút mới lạ sáng khoái. Mộc Nhi vẫn tóc cho cô có chút vụng về cùng run rẩy

- Cứ bình tĩnh, vẫn kiểu đơn giản thôi ta không muốn quá cầu kì - Ngữ Kỳ nhìn xuống bàn có son, tay thót nhẹ màu anh đào lên môi đợi Mộc Nhi vẫn xong tóc không đeo nhiều trang sức trông cô thoát lên vẻ đẹp dịu dàng đơn giản, không hề giống hoàng hậu uy nghiêm chút nào

Cô đứng dậy đi ra ngoài, quay ra nhìn thấy cả hàng cung nữ đi theo thờ dài, làm hoàng hậu cũng chẳng vui sướng gì. Như cầm tù thế này không hiểu nguyên chủ thích gì nữa, đuổi hết đám cung nữ đi cô bắt đầu đi lung tung quanh hoàng cung

[Ký chủ cũng thật rảnh, có thời gian đi quanh quanh a?] Hệ thống thấy cô chứ loanh quanh khắp nơi hoàng cung thì mãi mãi

[Chứ mi tưởng bà đây sướng hả? Không có chút gợi ý sao ta tìm được tên thị vệ đó, bây giờ ngoài đi loanh quanh còn có thể làm gì?] Cô tức muốn giậm chân nhưng vì hình tượng tao nhã đành nhẫn nhịn xuống

[hừ! Ký chủ thật vô dụng, được rồi bản hệ thống tôi sẽ gợi ý cho người. Thị vệ đó một tuần nữa sẽ nhập cung, tên bắt đầu bằng chữ H]

[H? Bao nhiêu chữ H ta tìm kiểu gì? Chơi nhau à?] Ngữ Kỳ tròn mắt

[Ở ký chủ thôi, bản hệ thống chỉ giúp được tới đây, không cung cấp bàn tay vàng quá nhiều.] hệ thống nhún nhún vai

Cô định tiếp tục cãi nhau thì bỗng tiếng la hét xung quanh

- Có ai không? Cứu vương gia với! - Giọng cung nữ gào lên

Ngữ Kỳ xách bộ y phục rườm rà chạy lại, Mộc Nhi nhìn nương nương nhà mình không giữ tiết lễ mồm há hốc một chút rồi định thần chạy theo gào lên...
Nương Nương a~ Hình tượng! Hình tượng!!!

Cô chạy lại thấy có mấy cung nữ đứng xung quanh cứ gào khóc mà chưa thấy một tên thị vệ nào, chửi thề một tiếng vô dụng rồi nhảy xuống

- Á á! Nương nương! Hoàng hậu nương nương, người đâu! Mau gọi người tới cứu hoàng hậu nương nương với vương gia!!! - Lại có tiếng gào thét to hơn

Ngữ Kỳ run rẩy một chút cái thời tiết mùa thu này mà nước đã lạnh như vậy rồi, cô gắng bơi lại gần cái "xác" ôm lấy cổ rồi kéo lên bờ.

Mọi người xúm lại xung quanh, cô quay ra nhìn thấy khuôn mặt vô cùng điển trai đơ vài giây liền chửi thề trong lòng. Con mẹ nó, tiểu thuyết ngôn tình có khác!

[ting! Nam phụ đã xuất hiện! Nhắc luôn ký chủ, người được ký chủ cứu đó a~]

Khoé môi cô giật giật, không ngờ nam phụ hào quang ngồi ngồi là con vẹt cạn, vồ vồ nhẹ khuôn mặt điển trai không thấy hấn có động tĩnh gì, người thì khóc người thì đi gọi thái y. Một mảng hỗn loạn, Ngữ Kỳ suy nghĩ một chút rồi bế hấn dậy bước đi trong ánh mắt ngỡ ngàng và bao chiếc miệng roi xuống đất, trong đó có Mộc Nhi

- Mộc Nhi, về cung. Gọi thái y tới cung ta.

Mộc Nhi không sao khép được miệng lại chỉ gật một cái rồi ôm cái miệng to nhét được cả tay vào đến thái y viện.

Cô đặt Khúc Thừa Mặc xuống giường, cung nữ rồi rít chạy qua chạy lại thay y phục cho cô và nam phụ, sau khi thay xong cô quay lại mới nhận ra trăm mẫu đơn kia đã không còn cài trên đầu bản thân nữa. Nhưng cô không có ý quay lại tìm mà ngồi nhìn thái y khám cho nam phụ

[Ta đọc thì thấy nam phụ có võ công, chút nước cũng không bay được lên sao?] cô thắc mắc đôi chút

[Nam phụ bị kim võ công lại, không thể sử dụng trong một thời gian dài và hấn cũng không biết bơi] Hệ thống giải thích

[Có thuốc gì hoá giải được nó không?] Cô đột nhiên hỏi làm hệ thống ngạc nhiên

[Có, giá 300 tích phân một viên] hệ thống có chút nghi ngờ

[Thành giao]

Một viên thuốc được đặt vào trong ống tay áo của cô, thái y nói đôi chút nam phụ nghỉ ngơi sẽ tỉnh lại rồi lui ra ngoài. Cô nhìn hấn rồi nhét viên thuốc vào miệng, thấy hấn đã nuốt xuống cô mỉm cười nhẹ giọng nói

- Ta cứu người lần này, về sau không được cấu kết với hấn giết cha ta đâu đó.

Nói xong Ngừ Kỳ bước ra ngoài, Khúc Thừa Mặc nghe tiếng cửa đóng liền mở mắt nhìn về hướng cô đi ánh mắt không rõ ý tứ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Vật thể thân là hoàng hậu (4)

- Cái gì? Sở Ngừ Kỳ bế Khúc Thừa Mặc? - Khúc Thừa Ân khoe môi giết giết không nói thành lời nhưng hần cũng không hề ngạc nhiên. Âm vệ thông báo về gặt đầu

Cha cô là thừa tướng, cả dòng dõi đều tập võ nhưng điều hần có chút ngạc nhiên rằng Khúc Thừa Mặc và Sở Ngừ Kỳ lạnh nhạt với nhau từ bé, Dạ Vương còn cực kì căm ghét tiểu muội thanh mai trúc mã này nữa

- Tiếp tục theo dõi - Hần không muốn cô cầu kết được với Dạ Vương, nếu như vậy gia thế của cô càng như hổ mọc thêm cánh.

- Hoàng thượng, người có trong này không? - Một giọng nói thanh thoát sau cánh cửa

Đôi mắt của Khúc Thừa Ân đang từ lạnh lùng thì chuyển sang ôn nhu dịu dàng, gọi cô gái kia vào. Cô gái vừa bước vào liền biết đó là một tuyệt sắc hiếm có uyển chuyển xinh đẹp động lòng người vô cùng

- Cứ gọi ta là Ân ca như thường ngày, muội không cần tiết lễ.

- Thế sao được, hoàng thượng mãi mãi là hoàng thượng mà, như vậy thành tội phạm thượng mất - Lý Hòa Nhi bật cười trong veo trêu chọc Khúc Thừa Ân

- Muội đây, tới tìm huynh có chuyện gì sao? - Khúc Thừa Ân cười theo Lý Hòa Nhi, cô làm hần cảm giác sống với con người thật của bản thân không cần giả tạo nữa

- Muội tới tìm huynh là muốn huynh ban hôn cho muội người nào đó tốt tốt, cha muội liên tục mắng muội rồi, huynh mau giúp muội đi - Lý Hòa Nhi chạy lại lay tay hần, đôi mắt hần âm trầm im lặng

- Ta sẽ suy nghĩ, muội cứ về trước đi. - Vốn hần không muốn cô gả đi đâu, mãi mãi bên cạnh hần là được rồi

- Vậy, đa tạ huynh trước - Lý Hòa Nhi cười tít mắt cúi người duyên dáng rời đi

Hòa Nhi... Nàng không nhận ra tình cảm ta sao...? Khúc Thừa Ân nhìn về hướng cô đi mà trầm mặc không nói thành lời

[Ting! Độ hảo cảm của nam chủ đối với nữ chủ tăng 5%. Hiện tại là 68%] Hệ thống không nhanh không chậm phun ra mấy câu cứng ngắt

Hệ thống tưởng cô sẽ phun nước hoặc đại loại như vậy nhưng cô thực sự rất bình tĩnh đến lạ kỳ, không nhận được lại hỏi

[Ký chủ không sốt ruột sao?]

[Có gì phải sốt ruột? Ta chỉ làm nhiệm vụ chứ đâu phải đi lấy lòng mấy gã nam nhân đó. Muốn yêu ai liền yêu, liên quan gì tới ta?] Ngừ Kỳ thành thoi uống trà

[Người... Ký chủ... Người...] Hệ thống cạ lời với ký chủ ngu ngốc này, không phải đi soát hảo cảm sẽ dễ tìm gã thị vệ kia sao? Như biết được câu hỏi thắc mắc của Hệ thống, cô uống hết chén trà

[Với danh vọng của ta bây giờ thừa sức tìm người, muốn sống cả đời bình an không cần phải đi chiếm hảo cảm làm cái gì, miễn bàn đi.]

[...] Hệ thống tôi coi như chịu thua ký chủ đi, không thêm khuyên, quyết không thêm khuyên. Cứ vậy một hệ thống giận dữ đi mất

- Nương nương. - Mộc Nhi thi lễ đi vào

- Nói đi - Ngừ Kỳ nhìn thấy đằng sau một đồng đồ to nhỏ đã đoán được ý gì

- Hoàng thượng đem trăm mẫu đơn tới cho người lựa, Dạ Vương sau khi tỉnh lại đã rời đi rồi thưa nương nương.

- Ta biết rồi, đem đồng trăm đó vào đây. - Cái gã này không thêm cảm ơn bà đây một câu, đúng là đồ máu lạnh mà!

Một loạt cung nữ bê đồng châu báu đi vào, cô đứng dậy nhìn lướt qua cả hàng trăm mẫu đơn, lớn nhỏ đủ màu sắc rồi bất chợt dừng lại đưa tay ra cầm một chiếc trăm hoa hồng màu đỏ thắm lên. Cung nữ kia thấy cô cầm trăm liền tái mét mặt quỳ xuống

- Nương nương tha tội, là do nô tì đặt nhầm vào, xin nương nương tha tội.

Ngữ Kỳ im lặng nhìn chiếc trâm, đủ tinh xảo đẹp để có chút hơi giống mẫu đơn. Cô cười nói:

- Ta sẽ lấy cái này, các người có thể đem chỗ kia về. Nói với hoàng thượng ta xin đa tạ chiếc trâm này

Cung nữ kia không thấy bị hỏi tội cuống quýt đi ra sợ cô dối ý, Ngữ Kỳ nhìn bông hoa trên chiếc trâm cười nhạt. Một chiếc trâm hồng? Một chiếc trâm hai bông hoa xen lẫn nhau cũng không tồi, tự bước tới bàn trang điểm cài lên tóc được vấn đơn giản tăng nét dịu dàng cũng như nét sắc sảo vốn mờ nhạt trở lên rõ ràng hơn.

Sau ngày hôm đó bỗng nhiên tai lũ lụt xảy ra dân chúng khổ sở làm hoàng thượng không tới thăm nổi cô, cho cô phút giây bình yên đến vui sướng. Cô ngày nào cũng nghe những phi tần đến kể mấy câu chuyện giả tạo nhằm chán đến phát rồ, đã thế gặp cái khuôn mặt thâm tình như thật của nam chính, lúc nào cũng chỉ ngồi với nằm cô cảm giác người như sắp mọc rễ cây được đến nơi, tranh thủ lúc này còn một ngày nữa thì vệ kia nhập cung và cùng thời gian đó nữ chính sẽ chính thức của nam chính.

Cô hôm nay cũng chỉ cài độc nhất chiếc trâm hoa hồng không ra hoa hồng, mẫu đơn không ra mẫu đơn kia cùng với y phục màu xanh trúc nhạt cả người mang nét thoải mái dịu dàng, nhìn bông mẫu đơn được trồng xinh đẹp nở rộ mà trâm mặc, cô phải làm sao để có thể rời khỏi cung một cách bình an đây? Trốn?

- Hoa đẹp mà người cũng đẹp, nhưng lúc này hoàng hậu có tâm trạng ngắm hoa trong khi dân chúng đang hoạn nạn thật giỏi. - Giọng nói châm chọc vang lên lời cô ra khỏi suy nghĩ đắm chiều quay ra nhìn

Khúc Thừa Mặc tiêu soái nhìn cô không chút nào giống nhìn ân nhân cứu mình mà giống đang mỉa mai cô, Ngữ Kỳ hừ nhẹ trong họng. Đồ vong ơn bội nghĩa nhà ngươi

- Nếu có thời gian ở đây ngắm hoa thì ngươi lên đi giúp đỡ phu quân của ngươi đi, có khi hắn sẽ xúc động rơi lệ ấy chứ - Dạ Vương cười khẩy bước qua cô

- Đồ vệt cặn. - Ngữ Kỳ nói một câu làm hắn chút nữa vấp chân ngã, ho khụ khụ một tiếng rồi quay lại nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc

- Ngươi cái đồ vệt cặn! Không có ta thì ngươi ở dưới đó chơi với cá rồi, ngươi nói với ân nhân của ngươi vậy sao? Chán ghét! - Bỗng dưng cô muốn khóc, đây là do nguyên chủ từ nhỏ vốn quý cái tên chết tiệt này, cô dẫu mỗi một cái rồi xoa mắt trước khi nước mắt kịp rơi mà bỏ đi

Khúc Thừa Mặc bị cô mắng một lèo rồi bỏ đi chỉ biết ngơ ngác nhìn không nói thành lời, các cung nữ lẫn thái giám đi theo cũng chỉ biết đơ mặt. Người tình đầu tiên có lẽ là Mộc Nhĩ, cô nàng chạy theo gọi với Ngữ Kỳ

Thái giám phía sau Khúc Thừa Mặc cũng tỉnh lại, nín cười. Hắn quay ra tròn mắt với tất cả rồi ùng ùng bỏ đi... Đứa con gái chết tiệt... Rồi bước chân anh chậm lại ngoái lại phía cô đi mà nhìn... Nhưng cô vừa mới khóc sao...?

Hệ thống nhận được thông báo nhưng quyết định bỏ bom cô, ai bảo ký chủ mắng tôi hứ hứ....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phản Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Vật thể thân là hoàng hậu (5)

Đơn nhi, nàng nghĩ gì vậy? - Khúc Thừa Ân mỉm cười ôn nhu tự tay rót cho cô trà nhìn cô đang ngẩn ngơ

Ánh mắt bỗng sắc lạnh xoẹt qua, cô có phải đang suy nghĩ đến việc phản quốc không? Sở Ngữ Kỳ vốn từ nhỏ thông minh vô cùng hẳn không thể chủ quan được.

- À... Do dạo này thần thiếp ngủ không được ngon... - Ngữ Kỳ rơi từ chín tầng mây xuống đất, hôm nay là ngày nữ chính sẽ chính thức là của nam chính. Cô không tập trung nổi, chính trực giác của cô thông báo rằng nguy hiểm đã bắt đầu triển khai.

- Nếu nàng ngã bệnh ta sẽ rất đau lòng. - Khúc Thừa Ân ôn nhu đưa tay ra muốn vuốt mái tóc của cô

Ngữ Kỳ theo bản năng tránh né bàn tay kia, cô không phải muốn chết nhưng thực sự là do bản năng thôi... bản năng... ha ha

[...] Ký chủ thật ngu ngốc, không muốn bị xoa đầu thì nói thẳng ra, bản năng cái con khi.

Khúc Thừa Ân thấy tay đặt lên không trung lơ lửng, ánh mắt tối sầm lại bầu không khí bỗng chốc đen mù mịt, cô thấy không ổn định nói gì thì bỗng dưng hắn kéo mạnh tay cô ném thẳng lên giường. Mộc Nhĩ thấy vậy sợ run người định can

- Cút ra ngoài.

Mộc Nhĩ thấy khuôn mặt cô vẫn đang ngồi ngịch đành cắn răng bước ra ngoài đóng cửa lại, nường nường... Ngại thật ngốc....

- Hoàng... Hoàng thượng... - Ngừ Kỳ hoảng hốt giữ y phục

Hắn không buồn nghe cô nói, một tay giữ chặt hai tay cô để lên cao, kéo mạnh y phục ra. Ngừ Kỳ hoảng hốt định dùng sức đá hắn

- Đúng là nằng rồi... - Khúc Thừa Ân thở phào một tiếng, dựa đầu vào vai cô

Hả? Cái gì cơ? Ngừ Kỳ vẫn ngờ người không hiểu chuyện gì, hắn ngồi dậy mỉm cười ôn nhu như cũ

- Ta còn tưởng có người dịch dung thành nằng, nhưng vết bớt trên ngực nằng thì ta có thể tin tưởng rồi.

Cô cúi xuống nhìn vết bớt hình thù kì quái ở phía cạnh ngực trái, đỏ mặt che y phục lại. Khúc Thừa Ân dịu dàng ôm cô vào lòng

- Ta xin lỗi, làm Đôn nhi sợ rồi, may mà là nằng thật không phải dịch dung, nếu không có vết bớt đó ta sẽ đem nằng đi phanh thây mất thôi. Đạo này nằng lạnh nhạt với ta quá, có phải do giận ta không? Ta không tới thăm nằng, nằng cũng không tới tìm ta

... Sao có thể dọa người khác một cách ôn nhu như vậy, thật đáng sợ mà... Hệ thống, bà đây muốn về nhà... Thăm cái khi gió, ta chạy nguoi còn không hết còn mang xác tới cho nguoi phanh thây sao? Ngừ Kỳ chửi rủa trong lòng cả nghìn lần

- Thần thiếp đạo này thân thể không được khỏe, thứ lỗi cho thần thiếp, bệ hạ. - Ngừ Kỳ nhẹ nhàng ôm lại Khúc Thừa Ân

Cô cố gắng không nổi tảng da gà diễn kịch với gã điên này, mau mau tìm thấy thị vệ đó rồi cùng phụ thân trốn khỏi kinh thành. Cha của thân thể này là cha không, chắc cô nói vậy ông cũng sẽ chấp thuận thôi.

- Sao nằng chỉ cài mỗi chiếc trâm đơn giản này, nó không giống mẫu đơn cũng không giống hoa hồng nữa. Trâm cũ kia nằng vứt rồi? - Khúc Thừa Ân nhìn cô có chút rò xét nhưng giọng vẫn dịu dàng

- Trâm kia của thần thiếp bị rơi xuống hồ từ khi cứu Dạ Vương rồi, thần thiếp thích trâm này. Không phải mẫu đơn cũng tốt mà không phải hoa hồng cũng tốt. Một chiếc trâm hồng đẹp dễ...

Khúc Thừa Ân trầm mặc nghĩ ngợi, Ngừ Kỳ biết nói vậy sẽ làm hắn nghi ngờ hơn nhưng tâm trạng của nguyên chủ làm cô không dứt ra được. Cả buổi hôm đó cô cười đến tê cả hàm thì hắn mới chịu rời đi.

- tối nay là đêm trung thu, Mộc Nhĩ thay y phục, chúng ta vi hành! - Cô muốn ra ngoài xem diễn biến cốt truyện ra sao

Mộc Nhĩ méo miệng... Nường nường, hoàng hậu thì không thể lên đi vi hành a~

Trời đã đêm tối dần, mắt thấy Khúc Thừa Ân đã vi hành ra bên ngoài để xem hội. Cô cũng lục đục thay y phục

[Ký chủ, có ám vệ đấy] Hệ thống lòng tốt nhắc nhở

Cô dừng lại, nhìn Mộc Nhĩ đang lo lắng với cái thân béo mũm mĩm chán nản

[Chẳng lẽ ta không thể đi xem diễn biến sự việc sao?]

[50 tích phân 1 hương thuốc mê] Hệ thống đa cấp xuất hiện

[Thành giao!] Đại gia Ngừ Kỳ cũng theo đó xuất hiện

Ám vệ cùng Mộc Nhĩ ngủ say như chết ở nền nhà, cô liếm môi... Tác dụng kinh người nha!~ Vội vàng thay y phục đơn giản định chạy ra khỏi thành thì eo bỗng bị ôm lấy nhắc bỗng bay lên không trung

Mẹ ơi, có yêu quá!!!! Ngừ Kỳ muốn gào lên thì bị bịt miệng quay ra nhìn cái người đang ôm mình trên không trung kia mà trợn mắt. Con mẹ nó cái thế giới khi gió gì toàn trai đẹp thế này! Cô thầm chửi trong lòng

- thả ta ra! - cô giãy giụa

- Tỷ tỷ, thực lâu chúng ta chưa gặp nhau - nam nhân kia cười tí đôi mắt lại thành hình bán nguyệt trông vô cùng anh tuấn

Tỷ tỷ? Ngừ Kỳ nhú mày, thân thể này lấy đâu ra đệ đệ? Con trưởng mà? Nam nhân kia thấy cô ngờ ngác thì cười càng tươi, ôm cô nhảy lên mái nhà qua cổng thành

- Đây, nguoi đem ta đi đâu vậy? Mau thả ta ra! - Cô sức tỉnh lại muốn giãy giụa

- Vậy đệ thả tỷ ở đây nhé? - Nam nhân kia khẽ buông tay, cô chói với liền hai tay ôm chặt lấy cổ nam nhân run run

Gã này đáng sợ quá, cô đành chịu để hắn đem đi lung tung. Nam nhân kia dừng lại ở hội rồi thả cô xuống cười híp mắt

- Tỷ tỷ muốn đi hội phải không? Chúng ta cùng đi nhé?

Cô nghi ngờ nhìn hắn rồi quay đi lung tung, cô đâu phải muốn đi hội mà là đi hóng hót chuyện thôi, quay qua quay lại một hồi nhờ hệ thống hóng hót x2 chỉ ra hướng của nữ chính mà cô bám theo. Nhìn nữ chính thanh thuần xinh đẹp đi cùng nam chính quả là một cặp xứng đôi, chẹp chẹp miệng đi theo nhưng bỗng Khúc Thừa Ân bế nữ chính dùng khinh công bay lên

Không phải chứ, đùa bà à? Ngừ Kỳ méo miệng rồi quay ra bất chợt ôm lấy nam nhân kia làm hắn ngỡ ngàng theo phản xạ cũng ôm lại lấy cô nghiêng đầu nhìn khó hiểu, góc nghiêng vô cùng tuấn tú nhưng lúc này cô không còn tâm trạng quan tâm nữa.

- Ngươi mau mau đuổi theo cặp đôi kia mau mau lên. - Cô vỗ vỗ vùi vào vai hắn không nhận ra tư thế bao nhiêu thân mật

Hắn mỉm cười ôm chặt cô dùng khinh công đuổi theo, nụ cười nở tươi trên khuôn mặt trước ánh trắng nhìn cô nói

- Sở Ngừ Kỳ, đệ không phải tên là "Ngươi". Nhớ đó, đệ tên Hướng Dực!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Vật thể thân là hoàng hậu (6)

Cả hai đáp xuống mái nhà, Hướng Dực thành thực tháo viên gạch ra nhìn từ trên xuống

Ngừ Kỳ háo hức nhìn xuống thì thấy nam chính đại nhân của chúng ta đang nắm tay nữ chính ánh mắt vô cùng thâm tình. Vâng, Ngừ Kỳ cô đảm bảo ánh mắt đó ngọt đến nỗi cô nổi da gà!

[...] Ký chủ ngu ngốc thích đóng giả bình luận viên.

Cô ngẫm nghĩ một chút, theo nguyên tác thì một lát nữa sẽ có một người đem rượu có xuân dược bên trong, nam chính của chúng ta ra bên ngoài lấy quả thì một đám hái hoa tặc ở đâu xông vào làm loạn, vài đứa chặn cửa. Ấy gu cái kẻ sách này thật ngu ngốc mà! Nhưng đây là ai mưu hại nữ chính?

Ngừ Kỳ như nhận ra một điều kì lạ, tại sao chỉ giết đám hái hoa tặc này mà không thể tìm ra kẻ chủ mưu? Cứ thế mà tiến cung quên mất sự việc này

Hướng Dực thấy cô chăm chú nhìn xuống Khúc Thừa Ân liền nhủ mày lấy hai tay bịt mắt cô

- Này! Ngươi làm cái trò gì vậy! Ta không thấy gì cả!!! -Ngừ Kỳ cố gỡ tay hắn ra

- Không cho tỷ nhìn, ánh mắt tỷ tràn ngập si mê tên xấu hoắc kia, không cho nhìn. - Hướng Dực ép cô vào lòng hai tay vẫn cứ bịt mắt cô

Ai si mê? Có bà nội ngươi si mê thì có! Ngừ Kỳ chửi thầm trong lòng định quát tên dở người này, bỗng nghe thấy giọng của tiểu nhị mang rượu đến. Trong lòng cô càng gấp gấp đành nhỏ nhẹ

- Này, ta chỉ xem thôi không có ý gì cả, ngươi mau bỏ tay ra.

Cứ nghĩ hắn sẽ buông binh nhưng nào ngờ bỏ tay ra thật, cô quay đầu nhìn hắn hơi khó hiểu rồi chú tâm nhìn xuống thấy nữ chính đại nhân khen rượu ngon rồi uống liền vài chén.

Ngừ Kỳ chẹp miệng, thấy mặt Lý Hoà Nhi bắt đầu đỏ nhẹ lên thì Khúc Thừa Ân đi ra ngoài lấy quả.

- Các ngươi là ai? Các ngươi làm cái gì vậy?! - Lý Hoà Nhi chống cự không chút sức lực giữa một đám người bao vây

Cô chăm chú xem, đoạn hay a~ chờ mãi! Thấy nữ chính bắt đầu bị xé y phục cô cảm thấy có gì đó không ổn lắm... Tới lúc này Khúc Thừa Ân phải xông vào rồi chứ?

- Hai ngươi là ai, lén lút lút ở đây không bằng cùng ta uống vài ly rượu?

Ngừ Kỳ khoé môi giật giật, quay ngoắt mặt ra nhìn... Là Khúc Thừa Ân? Con mẹ nó! Đồ đầu heo nhà ngươi lên đây làm cái mẹ gì?

[...] Không phải vì có thích khách là ký chủ ngu ngốc hắn mới trèo lên mái nhà à?

Ngữ Kỳ quay vội mặt vào nhìn xuống dưới thấy Lý Hoà Nhi nước mắt đầy mặt cố giấu giữa, cô tuy nhiệm vụ không nên tiếp xúc nam nữ chính nhưng nhìn người bị như vậy... Cô không phải người không có lương tâm!

Cô đập mạnh vào làm vỡ mấy cái gạch rồi nhảy xuống, may mà thân thể này biết võ liền đánh mấy tên hái hoa tặc nằm không dậy nổi.

Vội vàng lấy áo che thân thể của Lý Hoà Nhi cô mới nhận ra rồi nhìn lên trên thấy hai gã đàn ông mặt đều đơ ra không biết nói gì.

Cái này gọi là... Mỹ nhân anh hùng cứu mỹ nhân yếu đuối chẳng? Cô dùng một ngón tay gãi má khoe môi trong xoan che mặt giật giật không thôi.

Khúc Thừa Ân như sức tỉnh nhảy xuống bước nhanh lại gần ôm Lý Hoà Nhi đang vừa khóc vừa uấn éo người, Hường Dực cũng nhảy xuống theo đi về phía cô ôm cô vào lòng

- Tỳ, đừng bao giờ như vậy nữa!

"Nữa"? Cô rất muốn hỏi câu nữa là có ý gì? Từng gặp nhau sao?

- Đa tạ hai vị đã cứu Nhi Nhi, có thể cho ta biết danh tính? - Khúc Thừa Ân mặt vẫn lạnh tanh mặc kệ cho Lý Hoà Nhi đang như con rắn quấn quanh người mình

Cả hai im lặng không nói lời nào, cô quay người định bỏ đi thì Khúc Thừa Ân xông lên. Hường Dực kéo nhanh cô về phía mình nhưng vẫn không kịp, bị Khúc Thừa Ân kéo mất xoan che mặt

Ngữ Kỳ theo bản năng quay đầu ra tay với lấy xoan che mặt, tay vô tình chạm vào tay Khúc Thừa Ân. Hấn nhanh nhẹn đan tay vào tay cô

- Xoan của ta! - Ngữ Kỳ theo phản xạ nói xong mới cảm thấy hối hận muốn cắn lưỡi

Khúc Thừa Ân vô cùng ngạc nhiên, vốn nắm lấy tay cô rồi lại hơi thả lỏng vì ngẩn người, Hường Dực thấy cơ hội liền nhảy nhanh lên mái nhà

Trả lại bầu không khí đầy tiếng thở dốc nhẹ của Lý Hoà Nhi, hấn vẫn ngẩng lên nhìn... Sở Ngữ Kỳ...?!

Thái giám vội chạy vào thấy cảnh có chút ái muội vội quay đầu đi, Khúc Thừa Ân mặt vẫn lạnh tanh bế Lý Hoà Nhi lên

- Hồi cung. - Hấn xoay người bỏ đi

Ngữ Kỳ vẫn ôm chặt Hường Dực thấp thỏm không yên, hấn thấy mặt cô rồi.. Nhớ hấn mai đem cô ra xử tử thì sao?

Cứ vậy ngăn ngor cả đoạn đường dài, tới nơi cô vẫn ngăn ngor. Hường Dực mỉm cười đưa cho cô một mảnh bội nói

- Tỳ cầm cái này, ta sẽ tới tìm tỳ! Và nhớ rửa sạch tay một chút, tỳ bị bẩn rồi đó!

Cô nhìn xuống tay nhũn mảy, có cái gì bẩn đâu? Hường Dực thấy cô tò mò nhìn tay bản thân ánh mắt dịu dàng ôm cô vào lòng cảm dựa vào đầu cô cọ nhẹ mùi hương thơm từ tóc cô lan toả

- Tỳ vẫn ngốc như vậy, thật muốn ôm vào trong lòng!

Người không phải đang ôm rồi đấy à? Cô rất muốn nói nhưng nhìn xuống vì hôm nay được hấn đem đi xem kịch vui. Đợi tới khi Hường Dực buông cô ra hấn xoay người bỏ đi cô mới quên không trả lại hấn ngọc bội

Nhìn mảnh ngọc bội khá đẹp, đeo vào bên hông rồi xoay người vào trong cung. Mộc Nhĩ đã tình được một lúc thấy cô liền hoảng hốt

- Nương nương, hoàng thượng sắp tới rồi đó, mau mau thay y phục không sẽ bị phát hiện mất!

Ngữ Kỳ đơ người... cái gì cơ....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Vật thể thân là hoàng hậu (7)

Ngữ Kỳ chưa đặt ấm xông xuống ghế liền bật dậy vội vã

- Mau mau, thay đồ cho ta!

- Nương nương, nô tì chuẩn bị nước rồi người mau tắm rửa đi. - Mộc Nhi giục làm cô nào chú ý trong đó là ẩn ý liền vội vàng gạt đầu

Bồn tắm của hoàng hậu thật là diện tích lớn, to bằng một cái bể bơi cũng nên, cô đang ngăn người thì bị Mộc Nhi ấn xuống cười thâm ý

- Nương nương đây là hoa hồng, rất thơm, người ngâm một lúc cơ thể sẽ mịn màng lắm

Ngữ Kỳ cảm thấy đầu óc được thư giãn tuyệt đối khi xuống dưới làn nước ấm, liền nhắm mắt lại tận hưởng

Mộc Nhi ra ngoài thấy Khúc Thừa Ân liền muốn chạy vào bám bảo nhưng hấn ngăn lại hàm ý có thể lui. Mộc Nhi lên lút cười rồi ra ngoài

Đội Mộc Nhi ra ngoài hoàn toàn ánh mắt Khúc Thừa Ân sắc lạnh nói với thái giám bên cạnh

- Người cho một mama lấy một thùng nước lạnh, ngâm người Nhi Nhi với giải được, nửa tiếng thay được một lần. Phải là nước lạnh, Nhi Nhi có mệnh hệ gì ta liền chém đầu các người!

Thái giám vội dạ một tiếng rồi đi mất, trong căn phòng chỉ còn lại Khúc Thừa Ân, hấn im lặng một chút rồi bước dần tới nơi Ngữ Kỳ tắm

Vừa bước tới nơi thì hơi dừng lại nhìn khung cảnh, cô đang đưa tay nghịch nước cùng với những bông hoa bông bênh. Mùi hương dịu nhẹ không gây hắc đập tới mũi thần tiên cũng phải ngẩn người

Ngữ Kỳ đang vẩy nước một chút thấy cơ thể mình bỗng được ôm vào trong lòng ai đó liền hoảng hốt tỉnh gọi Mộc Nhi

- Nàng không sợ ở dưới nước lâu sẽ hại sức khoẻ sao? Đon Nhi?

Giọng nói trầm ấm truyền qua tai cô làm cơ thể Ngữ Kỳ cứng lại từ từ quay mặt sang nhìn

- Hoàng thượng...?

Khúc Thừa Ân vẫn mặc y phục như cũ khuôn mặt không lộ sắc nét gì, hấn liếc qua người cô một chút rồi mỉm cười

Một lúc sau Ngữ Kỳ mới phản ứng ra tay liền che ngực cúi gằm mặt xuống cố gắng không hét lên theo phản xạ

- Hoàng thượng, người mau lên bờ, mặc như vậy xuống nước sẽ dễ bị phong hàn mất.

Khúc Thừa Ân nhìn thấy cô muốn giãy giụa trong lòng mình, ánh mắt xoẹt qua tia tàn nhẫn ép cô vào một góc nâng hai chân cô tách sang hai bên còn người thì ở giữa, gục xuống vai cô hít thở

- Người nàng thật thơm...!

Ngữ Kỳ lập tức bị kinh sợ, vội gọi hệ thống nhưng chỉ là một mảng im lặng tĩnh mịch. Cô muốn phát điên nhưng ngửi thấy mùi rượu thoáng qua trên người chợt nhận ra Khúc Thừa Ân có uống vài chén..!

Xuân được! Con bà nó, bà đây mà tóm được ai chủ mưu bà liên thiên! Bà thiên!!!! Ngữ Kỳ trong lòng mắng gằn chết, thấy tay Khúc Thừa Ân bắt đầu làm loạn liền vội vã nói

- Hoàng thượng, còn Lý Hoà Nhi thì sao? Lý Hoà Nhi trúng xuân được. Loại xuân được này khó giải được cần người hoan hợp mới có thể giải.

Khúc Thừa Ân dừng lại cười nhạt, nâng cằm Ngữ Kỳ lên ánh mắt lúc này đã lạnh tanh

- Hoá ra ta không nhìn lầm, nàng là thích khách nữ vừa nãy!

[Hệ thống, có thuốc quay ngược thời gian không?]

[...] Kệ ký chủ, lấy đâu ra loại thuốc đó.

Vẫn sự im lặng bao trùm cô chỉ biết thờ dãi trong lòng đành cương quyết nói

- Thần thiếp chỉ đi xem hội thôi!

- Nàng xem hội trên nóc nhà?

- Cái này... ha ha hoàng thượng, người có lạnh không? Chúng ta có thể lên trên đã được không? - Cô lảng đi câu hỏi của Khúc Thừa Ân

Bỗng hấn bóp cổ cô dùng sức siết chặt, ánh mắt lạnh tanh không chút dịu dàng như bình thường

- Nàng cũng thấy ta đối với nàng không thâm tình thật sự rồi, ta có nên giúp nàng yên nghỉ sớm hơn ta dự định?

Cô bắt đầu cảm thấy khó thở nhưng lúc này đã quá mệt không còn chút sức lực giãy giụa, muốn nói mà chẳng thể nói. Bỗng nước mắt rơi xuống là chã

cảm giác uất ức vốn được đè nén trong lòng bật ra thành khóc nức nở

- Nàng khóc cái gì? - Khúc Thừa Ân nhìn cô đôi mắt vẫn lạnh như vậy.

- Ta khóc cái gì kệ ta, muốn giết thì cứ giết nhanh đi. - Cùng lắm bà đây chịu phạt từ hệ thống, Ngừ Kỳ ảm ức trong lòng cứ vậy khóc

Khúc Thừa Ân thấy cô không có dấu hiệu ngừng khóc trong lòng bỗng sinh cảm giác buồn phiền, tay thả lỏng ra cho cô thờ môi hôn lên giọt nước mắt đang rơi trên mặt cô

Ngừ Kỳ mặc kệ, nước mắt càng lúc càng rơi nhiều hơn. Khúc Thừa Ân nhủ mảy hôn hết các giọt nước mắt nhưng không tài nào làm nó ngừng lăn xuống được.

Trong lòng lại càng buồn phiền nhìn cô khóc rồi chà nhẹ vào bờ môi của cô thì thầm

- Đừng khóc, nàng có bao giờ khóc nhiều như vậy đâu...

Từ bé hấn gặp cô, chưa từng thấy cô rơi lệ, chỉ rơi lệ khi phụ mẫu đã mất từ đó hấn chưa từng thấy cô khóc nhiều như vậy, trong lòng cảm xúc bỗng rung động không thôi nhìn xuống bờ môi đỏ mọng đó cúi đầu cắn xuống rồi mút lấy độ môi ngọt ngào của cô

Ngừ Kỳ đang khóc bỗng dừng bị hôn trực tiếp ngừng khóc, ngẩn ngơ vài giây rồi giây giữa muốn nói nhưng lưỡi của hấn sọc vào khoan miệng cô bá đạo chiếm hữu lấy, quần lấy chiếc lưỡi nhỏ xinh đang trốn tránh của cô

Tay Thừa Ân bắt đầu từ eo di chuyển lên phía trên chiếm hữu lấy gò bồng đảo xinh đẹp, cơ thể hấn áp sát vào người cô. Hấn cảm thấy càng hôn cô thì càng đắm chìm không thể buông ra... Như chìm vào sắc xuân vậy

Hôn đến mức cả hai thở hổn hển Thừa Ân mới luyến tiếc liếm nhẹ bờ môi đã sung của cô, cúi đầu di chuyển tới gò bồng đảo cắn nhẹ một cái làm cô thanh tỉnh

[Hệ thống, mau cứu ta! Bao nhiêu tích phân cũng được, trừ bao nhiêu cũng được]

[...] Ký chủ à... Tận hưởng đi....! Hệ thống ta, mặc kệ! Hứ!

(tác giả lười quá...)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Vật Thể Thân Là Hoàng Hậu (8) (H)

Ngừ Kỳ vô vọng không nhận được hồi âm từ hệ thống đành tự lực cánh sinh, hít thở một chậm rãi nói

- Hoàng thượng, người nghe thần thiếp nói. Xuân được đó rất mạnh, ta nghĩ qua mùi nó không phải loại xuân được bình thường. Nếu không có ai hoan hợp với Lý Hoà Nhi, nàng ấy sẽ chết.

Cô vốn đọc được trong nguyên tác Lý Hoà Nhi nếu không được hoan sẽ vỡ mạch máu mà chết, Khúc Thừa Ân hơi dừng lại cười khê hơi thở chạm vào nhũ hoa xinh đẹp làm cô hơi run người

- Nàng sẵn sàng chia sẻ nam nhân của mình cho người khác? Ta chưa từng thấy có nữ nhân nào muốn tránh sung hạnh cả. Hoặc là... Nàng chán ghét ta đến mức độ muốn đuổi ta đi...?

Khúc Thừa Ân nói đến câu hoặc là đôi mắt có chút sắc làm cô muốn rứt người vào bên trong, hấn cười hần một tiếng

- Nàng càng chán ghét ta, ta càng muốn có!

- A...

Vừa nói xong Khúc Thừa Ân cúi xuống ngậm lấy một nhũ hoa, dùng sức ngậm lấy nó, cô hoàn toàn bất ngờ bật kêu lên một tiếng kiều mị rồi nhanh chóng bịt miệng lại giữa giữa

- Hoàng thượng, còn Lý Hoà Nhi...!

- Nàng ấy được ngậm trong được, nàng khỏi lo cho nàng ấy. Thay vì lo cho nàng ta, nàng tự lo cho bản thân trước đi! - Khúc Thừa Ân bế cô ra khỏi bồn tắm

Ném cô xuống giường rồi tự cời y phục của mình, hành động nhanh tới mức cô chỉ kịp bò vào cuối giường thì bị hấn kéo chân lại rồi nằm đè lên người cô

Không để cô kịp phản kháng, anh cúi xuống ngậm tiếp nhũ hoa của cô, hung hăng ngậm lấy làm cho cô cảm nhận được một luồng tê dại từ ngực truyền đến.

Những lúc như này cô cảm giác sức lực hoàn toàn biến mất, cố gắng đánh vào vai của hấn lại thành vuốt ve. Không khí trong phòng dần nóng lên đầy tư vị ái muội

Cho tới lúc hấn chịu buông tha nhũ hoa của cô cơ thể cô đã mềm nhũn không còn chút sức nào, nhũ hoa dựng thẳng trước gò bồng đảo làm Khúc Thừa Ân nóng mắt lại tiếp tục ngậm lấy nó

- Đừng... Đừng ngậm nó nữa... - Ngừ Kỳ thực sự không chịu nổi sự kích thích lạ thường này đành cầu xin

Hấn không thương tiếc ngậm lấy một hồi rồi buông ra hôn lên cổ cô mút mạnh, mạnh mẽ để lại dấu vết đỏ ửng trên người

- Hoàng... thượng... Dừng lại... - Ngừ Kỳ lúc này nói không ra hơi, cô thở dốc cố gắng ngăn cản

Cô cứ quậy bồng nhận ra phía dưới chân chạm vào cái gì đó cứng rắn liền co rúm người lại. Cô nhớ không nhầm đó là quái vật dưa chuột mà má cô từng kể...

Khúc Thừa Ân hôn lên mắt của cô nhẹ nhàng nói

- Nàng nghĩ bậy cái gì đó.

Ngừ Kỳ chột dạ ánh mắt lảng tránh đi, gã này đọc được suy nghĩ của người khác à?

Đang mãi suy nghĩ bỗng cơ thể cảm nhận có dị vật kì lạ xâm nhập một chút vào người, cảm giác đau nhói làm cô thanh tỉnh

- Mau rút nó ra...! Đau...!!!!

Đừng nói với cô là nam chính chưa từng ngủ với nguyên chủ nhé! Sao lại đau thế này! Khúc Thừa Ân nhẹ nhàng hôn lên tai cô

- Ngoan, sẽ không còn đau nữa đâu...

Hấn nhẹ nhàng tiến sâu hơn một chút cảm nhận được cơ thể cô cứng lại, cũng chạm được đến màng mỏng trong cơ thể cô khẽ rung động..

Tuy hấn luôn bỏ thuốc mê vào cốc nước của cô mỗi khi thị tắm để cô không biết chuyện gì xảy ra, nhưng không ngờ cô vẫn còn là xử nữ suốt một thời gian dài không gian dục với ai...

Khúc Thừa Ân nhấn mạnh một cái, dục vọng nóng bỏng đâm sâu vào hoa huy*t của cô xuyên qua lớp màng mỏng đó.

- A....!

- Hum..!

Cả hai cùng kêu lên nhưng Ngừ Kỳ kêu đau còn Khúc Thừa Ân đầy hứng thú

Con bà nó, sao lại đau thế này! Ngừ Kỳ đau đến mức nước mắt rơi lã chã, con bà nhà người nam chính, có cần giữ trai tân cho nữ chính đến mức nguyên chủ cũng còn xử nữ không? Đau chết bà đây rồi!

Cô giãy giụa không muốn hấn ấn sâu nữa lại vô tình làm dục vọng nóng bỏng của hấn sâu vào bên trong hơn. Thừa Ân hít thở một chút, cố gắng không loạn động mạnh mẽ trong cơ thể cô

Ngừ Kỳ cảm nhận được dục vọng nóng bỏng đó to lên một vòng, cô hoảng hốt giãy giụa muốn đẩy hấn ra

- Mau buông ra...! Đau lắm...! Mau thả ta ra...!!!

Khúc Thừa Ân thấy mắt cô long lanh nước mắt liền hôn lên mắt cô, rồi ngậm lấy đôi môi của cô mút mát lấy nó. Dần dần cơ thể đang căng cứng lại của Ngừ Kỳ có chút thả lỏng

Nhưng vừa có chút thả lỏng Thừa Ân đã không chịu nổi liên tục loạn động mạnh mẽ

- A... um... Chậm... Chậm lại... Đau... Khúc Thừa Ân...! A... Người... Muốn giết ta... A... Sao...!

Tiếng rên rĩ kèm theo tiếng thở dốc, chiếc giường đang đưa mạnh mẽ. Khúc Thừa Ân cảm nhận được dục vọng của bản thân được mút chặt lại, muốn yêu chết hoa huy*t

Hắn gia tăng lực, đâm vào hoa huy* t đến tận cùng sâu nhất chạm vào đáy của nó. Ngữ Kỳ hai tay cào vào vai của Khúc Thừa Ân ngửa cổ về phía sau rên rỉ kiêu mị

- Không... Đừng đâm... Đừng đâm vào đó...

Cảm giác kích thích mạnh mẽ làm đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, rên rỉ đến khàn cổ cơ thể bắt đầu co rút cảm giác mãnh liệt đến mức cơ thể cô không thể tự điều chỉnh được

Khúc Thừa Ân vẫn mãnh liệt đâm vào hoa huy* t, cắn nhẹ tai cô thì thầm

- Muốn nó, ta liền cho nàng...!

- A...!

Hắn rút ra gần hết dục vọng rồi bất chợt đâm thật mạnh vào nơi sâu nhất của cô, liên tục như vậy đến khi cô hét lên một tiếng rồi cảm nhận được một dòng nước ấm xông thẳng vào hoa huy* t kích thích các điểm chưa hết mẫn cảm, cô cắn vào vai anh để ngăn cơ thể co rút vì quá kích thích

Con mẹ ngươi, nam chính. Ngươi đợi bà tỉnh bà liền băm ngươi cho chó ăn... Đó là suy nghĩ của cô trước khi ngất đi...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Vật thể thân là hoàng hậu (9)

Lúc cô tỉnh dậy cả cơ thể đau nhức, chửi thề một chút định ngồi dậy thì một lực đạo ôm cô từ phía sau nằm xuống

- Nàng đem qua một rồi, ngủ thêm một chút đi Đơn nhi.

Con mẹ nó, nam chính sao ngươi còn chưa cút? Ngữ Kỳ tròn tròn mắt nhìn gã vô si chết tiệt đang ôm mình.

Khúc Thừa Ân mở mắt ra nhìn lại cô cười dịu dàng như mọi lần không còn ánh mắt sắc lạnh

- Nàng nhìn ta cái gì? Muốn làm tiếp chuyện tối qua?

Ta thêm vào! Ngữ Kỳ vội quay đầu không nhìn nữa nhưng cảm thấy bàn tay của hắn làm loạn, không kịp nói gì một lúc sau căn phòng lại vang lên tiếng rên rỉ đầy kiêu mị

Thái giám bên ngoài muốn nói nhưng lại không dám nói, biết trễ giờ lên triều nhưng chỉ có thể im lặng đứng bên ngoài

Lý Hoà Nhi sau một đêm vật vã thì tỉnh dậy thấy nha hoàn của mình mừng rỡ. Ngơ ngác hỏi chuyện gì xảy ra nhưng nghe đến tin hoàng thượng lần đầu tiên lỗi buổi triều thân vi ở cung hoàng hậu và ngâm được cho bản thân cả đêm, khuôn mặt cô man mác buồn cúi đầu rơi những giọt lệ

- Huynh ấy không yêu ta...

Nha hoàn thấy tiểu thư nhà mình khóc liền dỗ dành mãi, Lý Hoà Nhi chỉ có thể ôm lấy nha hoàn của mình khóc.

Phía Khúc Thừa Ân dần dò Mộng Nhi không được đánh thức Ngữ Kỳ để cô ngủ. Hôm nay miễn thỉnh an, quay ra thấy cô vẫn đang say giấc trong mắt lộ tia ôn nhu hiếm lạ khó nhận ra rồi xoay người rời đi

Lúc cô ngủ cũng là lúc cô trở về không gian, liền đi tìm hệ thống chết tiệt. Hệ thống hiện ra cậu bé cười gian xảo

[Sao? Tự vị không tôi chứ ký chứ?]

[Ta giết nhà ngươi!!!] Ngữ Kỳ vô đến làm hệ thống giết mình bay vòng quanh

[Do tôi sang giúp bên hệ thống trùng sinh một hồi, không thể bên ký chủ mọi lúc được, cái này đâu thể trách tôi. Huống hồ tôi từng nói dù có phải ngủ với nhân vật cũng phải ngủ rồi. Ký chủ không thể trách tôi!]

Ngữ Kỳ đứng lại, nước mắt rơi lã chã làm hệ thống đơ mặt rồi hoảng hốt

[Ký chủ, người làm sao vậy...?]

[Ta cũng là con người, có cảm xúc mà. Ngươi bảo ta phải làm sao cơ chứ?] Cô khóc nức nở

Hệ thống bối rối nhìn cô dỗi cách nào cũng không chịu nín đánh đầu hàng

[Được rồi, bồi thường cho ký chủ 5000 tích phân coi như thêm quà tân thủ, nhưng tôi sẽ khấu trừ phần load tình cảm của nhân vật đi, cho tới khi đủ 80% tôi mới hiện ra cho ký chủ để hoàn thành nốt 20%. Ký chủ thấy sao?]

Ngữ Kỳ suy nghĩ một lúc rồi lau nước mắt gạt nhẹ đầu

[Thành giao...!]

[Vậy ký chủ mau trở về thân xác đi, nam phụ đại nhân sắp tới rồi đó, phải tỉnh lại rồi]

Không để cho cô nói liên hất cô về thân xác, nhìn thấy cô ngồi dậy xoa xoa cái lưng đau hệ thống liền thở phào tự thì thầm

[May mà trẻ nhỏ thật dễ dỗ] mà quên mất đi hình dáng của bản thân đang là một cậu nhóc....

Cô thật muốn khóc, đau lưng chết cô rồi mà! Loạng choạng ngồi dậy gọi Mộc Nhĩ vào thay y phục

Vừa vấn tóc xong thì tiếng thái giám vọng vào Dạ Vương tới. Thở một hơi dài cố gắng không đâm cho mỗi tên vài nhát

Khúc Thừa Mặc cầm một túi bánh hoa quế đem vào thi lễ vs cô rồi ngồi xuống tự rót chén trà

- Hôm nay Dạ Vương tới có chuyện gì?

Cô thực sự mệt đến rụng rời người không có tâm trí chơi đùa với hai anh em nhà này. Khúc Thừa Mặc liếc qua trên cổ cô có vết đỏ, hơi nhàu mày túm cổ tay cô làm cô hơi mất phương hướng suýt ngã vào lòng của hắn

- Ngươi và Khúc Thừa Ân đã đồng giường cộng chằm?

Ngữ Kỳ cứng người, làm thế thiếp của nam chính bao ngày tháng rồi còn không đồng giường cộng chằm thì làm gì? Hắn giống hoà thượng lắm à?

[Ay da ký chủ à, tiếp thu nội dung cũng không hết nữa! Nam chính chỉ để thuốc mê cho cô uống mỗi lần thị tẩm thôi chứ hắn với cô đều là tân! Trai tân và xử nữ đó cô nương à!] Hệ thống hết chịu nổi khuôn mặt ngốc nghếch của cô

Ngữ Kỳ há hốc miệng không nói thành lời, Khúc Thừa Mặc đứng bật dậy khuôn mặt tràn ngập sự giận dữ

- Hắn dám nói hắn yêu Hoà Nhi nhưng lại đồng giường cộng chằm với nữ nhân khác! Hắn coi lời hứa với ta là cò rác?!

Trong lòng Ngữ Kỳ vừa rồi có một luồng âm áp chảy vào người, đó là cảm giác của nguyên chủ đang tưởng rằng Khúc Thừa Mặc quan tâm mình. Trong lòng cô lạnh băng khi nghe xong câu đó kèm theo từng con nhói, Ngữ Kỳ vuốt cho xuôi xuống cảm giác uất ức

- Dạ Vương tới đây chỉ để nói như vậy thì mời về cho, bổn cung mệt.

- Hừ, nữ nhân ngu ngốc, ngươi tưởng ngươi được hắn sủng hạnh là hắn yêu ngươi? - Ánh mắt Khúc Thừa Mặc lạnh như băng

- Ta không tưởng. Ta cũng chưa từng mong hắn yêu ta - Giọng cô cất lên không lạnh không nhạt

Khúc Thừa Mặc hơi ngạc nhiên một chút rồi im lặng đợi cô nói tiếp

- Ta cùng lắm chỉ là con rối trong mắt hắn, trong mắt ngươi ta cũng chỉ là một nữ nhân đáng ghét. Hết giá trị liền có thể ném đi, ta đều biết hết!

Cô đưa tay chạm vào ngực đang đau nhói từng con cười nhạt, nhìn Khúc Thừa Mặc với ánh mắt bình thản đến lạ thường

- Ngươi không sợ chết? - Khúc Thừa Mặc giễu cợt cười

- Sợ, ta chết rồi phụ thân sẽ rất đau lòng. Nhưng nếu phụ thân ta đi trước ta, thì ta nghĩ cái chết không đáng sợ như ngươi nói đâu bởi vì người quan trọng nhất trong cuộc đời ta... Chỉ có phụ thân mà thôi...!

Ngữ Kỳ mỉm cười nhẹ nhàng bên trong nụ cười hàm chứa nỗi đau man mát, tóc cài chiếc trâm hồng nhưng trông đẹp hơn bất kỳ chiếc trâm trân quý nào. Cô trông mong manh yếu đuối lại vô cùng kiên cường

Khúc Thừa Mặc trầm mặc một lúc rồi quay lưng rời đi, có lẽ trước đến giờ hắn chưa từng hiểu cô...

- Hiểu ư... Ta cần hiểu cô ta ư... - Khúc Thừa Mặc cầm trên tay một chiếc khăn đã cũ trầm ngâm

- Nàng ấy nói như vậy?

Khúc Thừa Ân hồi âm vệ của mình, đôi mắt nhìn xa xăm..

Hệ thống nhận được chỉ số tình cảm liên tục lười, vẫn chưa đủ... Ký chủ à, người còn phải cố gắng nhiều đấy!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Vật thể thân là hoàng hậu (10)

Khúc Thừa Ân lật tấu chương đầu óc có chút trống rỗng, hần có nhiều phi tần vô cùng nhưng lại chưa từng thực sự ân ái ai.

Đêm qua đáng lẽ hần chiếm được lấy Hoà Nhi nhưng lại vô thức tới tìm Ngữ Kỳ rồi xảy ra loạt chuyện đó. Nữ nhân vốn không biết mục đích của hần lợi dụng là gì nhưng rõ ràng cô rõ mồn một, lại không sợ hãi... Không.. Cô có sợ hãi, nhưng dường như không sợ hãi cái chết mà sợ hãi điều gì đó khác

Khúc Thừa Ân lâm vào trầm mặc tay ngừng lật tấu chương

[...] Sợ bị bản hệ thống phạt chứ sợ cái gì? Hệ thống móc mũi nhìn rồi hắt mông quay người bay về phía cung của Ngữ Kỳ

Ngữ Kỳ đang ngồi thần thờ ở ngự hoa viên ngắm cá với hoa tóc được vấn nhẹ nhàng thanh tú, không quá uy nghiêm mà mang nét dịu dàng của một cô tiểu thư gia giáo hơn.

- Tham kiến hoàng hậu nương nương! - Giọng nói trong trẻo vang lên làm cô tỉnh lại, cùng với một nỗi uất ức nhỏ dấy lên trong lòng

Quay đầu nhìn thấy một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, cô chỉ biết trong lòng giờ ngón giữa vào mặt tên tác giả viết nữ chính, có cần xinh đẹp như vậy không? Hôm qua cứu nàng ta nhắm mắt đã xinh đẹp diễm lệ rồi lúc mở mắt càng lộ tẩy hơn. Muốn người ta sống sao?

Đang trầm ghen tỵ với nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, Ngữ Kỳ chỉ mỉm cười gạt đầu hàm ý có thể đứng lên tự chấn áp xuống cảm giác uất ức

- Lý tiểu thư Hôm nay thật có nhã hứng tới đây.

- Tiểu nữ tìm hoàng thượng có chút việc ạ. - Lý Hòa Nhi cười dịu dàng đáp trả giọng nói thanh thúy làm cô cảm thán không thôi.

- Ừm, vậy Lý tiểu thư đi đi, bây giờ hoàng thượng có lẽ bãi triều rồi. - Ngữ Kỳ cười khéo, cô không thích cảm giác ngồi cạnh Lý Hòa Nhi. Như ngồi trên đồng lửa vậy

Lý Hòa Nhi nhìn cô một lúc với ánh mắt khó hiểu rồi gọi nha hoàn lấy ra một bát tổ yến mỉm cười xinh đẹp ngăn người

- Hoàng hậu nương nương, bát yến này do chính tay tiểu nữ làm cho người và hoàng thượng. Người sẽ không từ chối chứ?

[Đây là thuốc tránh thai của thời xưa, không gây hại cho cơ thể, tác dụng như thuốc tránh thai của hiện đại] Hệ thống tự động phân tích bát tổ yến đã tẩm thuốc vào trong

[Vậy sao? Vậy uống cũng được.] Ngữ Kỳ cũng không muốn sinh con, cô chỉ làm nhiệm vụ lúc rồi đi có thể chết. Không thể kéo theo một sinh linh nhỏ nào được

- Hai người nói gì nghe có vẻ vui quá vậy?

Một giọng nói vang lên làm cả cô cả Lý Hòa Nhi quay ra nhìn, thì ra là nam phụ đại nhân. Ngữ Kỳ có chút ngạc nhiên tưởng hần lập tức về phủ hóa ra là đi loanh quanh đợi nữ chính, trong lòng tặc lưỡi cũng chỉ mỉm cười hữu nghị tỏ ý hần có thể ngồi.

Khúc Thừa Mặc ngồi xuống thấy bát tổ yến rồi dừng lại khuôn mặt hơi trầm xuống, thấy sắc mặt của hần không tốt. Lý Hòa Nhi mỉm cười tươi dịu dàng nắm lấy tay hần chuyển chú ý

- Mặc đại ca, người sao mãi giờ mới tới, không chịu tới thăm ta gì cả!

Khúc Thừa Mặc ánh mắt ân cần vỗ tay Lý Hòa Nhi

- Muội đấy, lúc nào cũng hoạt bát như vậy, bao giờ mới gả đi được.

- Muội không gả đi được thì Mặc đại ca lấy muội nhé? - Lý Hòa Nhi cười tình nghịch

Cô ngồi xem kịch đến mức buồn ngủ đành cầm bát yến chuẩn bị uống rồi chuẩn, ngồi thêm cũng đủ nhàm chán. Thấy cô cầm bát yến lên Khúc Thừa Mặc vô tình đụng tay cô làm yến trong bát lung lay nước nóng bắn vào tay cô còn bát yến rơi xuống đất bắn tung tóe.

Ngữ Kỳ ngạc nhiên nhìn Khúc Thừa Mặc còn Lý Hòa Nhi lâm vào im lặng, Khúc Thừa Mặc thản nhiên

- Thần bất cần, hoàng hậu thứ tội.

Nếu ngươi không phải nam phụ thì ta đem ngươi băm cho chó ăn rồi đấy, cô chỉ gượng cười một cái cho có hàm ý không sao. Lý Hòa Nhi nhìn trời rồi mỉm cười phá vỡ khung cảnh kì quặc

- Hoàng hậu nương nương, Mặc ca ca. Cũng đã muộn, muội phải đến chỗ hoàng thượng có chút việc.

Cô và Khúc Thừa Mặc cùng gật đầu nhìn nữ chính đi, cô thật muốn giơ ngón cái lên. Nữ chính nàng ta thật khôn ngoan, biết phá vỡ tình huống kỳ quặc luôn. Ngữ Kỳ thấy Lý Hòa Nhi đi cũng khá xa liền muốn đứng dậy rồi đi, cô không thích phải bên cạnh gã nam nhân lạnh lùng này.

Tỉnh đứng lên thì thấy một chiếc khăn xoa đưa ra cho cô, theo phản xạ cầm lấy nhìn hình trên chiếc khăn không ra hình thù gì cả rồi quay ra nhìn Khúc Thừa Mặc khó hiểu

- Lau tay đi, ngươi không nên ăn bát yến đó. Không tốt cho sức khỏe của ngươi đâu.

Ngữ Kỳ lau lướt qua tay rồi nhìn chiếc khăn một chút cảm thấy nó vô cùng quen thuộc, một chút ký ức theo đó xuất hiện làm khóe môi cô hơi giật giật

- Ngươi còn giữ chiếc khăn tay này sao?

Chiếc khăn tay chính là do nguyên chủ lần đầu tiên theo hình con cún nhưng bị Khúc Thừa Mặc trêu vẽ con khi. Nguyên chủ liền ném vào mặt hắn rồi khóc mấy ngày trời

- Tiện tay cầm thôi - Khúc Thừa Mặc thản nhiên nói

- À... Vậy sao... - Ngữ Kỳ lau xong tính cất đi đem về

Hắn chìa tay ra nhìn cô chăm chú

- Ngươi đưa tay ra làm cái gì? - Ngữ Kỳ nhìn bàn tay của hắn

- Đưa cái khăn đây, ngươi dùng khăn xong rồi phải không? - Hắn thản nhiên

- Nhưng nó là của ta. Hồi bé ta tặng nó cho ngươi, ngươi chê nó giống con khi không lấy mà - Ngữ Kỳ càng khó hiểu

- Bây giờ nó là của ta, cái gì là của ta thì sẽ là của ta vĩnh viễn.

Khóe môi cô giật giật nhìn cái gã biến thái đòi khăn này, bỗng trong đầu lóe lên một ý nghĩ. Đôi mắt tràn ngập gian xảo cười híp mắt nhìn Khúc Thừa Mặc....

(ây gu ây gu> tác giả cảm nhận mỗi lần ngủ đông xong là lại viết hùng hục như trâu ý)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phản Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Vật thể thân là hoàng hậu (11)

Cô đưa hai tay ra phía sau chắp tay vào nhau rồi soi soi móng móng nở nụ cười quái dị làm Khúc Thừa Mặc nhú mày

- Hay là.... Vốn ngươi thích chiếc khăn này của ta nên muốn giữ nó...?

- Ngươi nói sáng nói bậy cái gì vậy? - Khúc Thừa Mặc liếc mắt nhìn rồi nói tiếp

- Đơn giản ta nhặt được nó thì nó là của ta, ngươi cũng đã vứt bỏ nó. Ta có quyền lấy lại đồ của ta.

Ngữ Kỳ cười tỉnh ranh giờ chiếc khăn trước mặt hắn

- Được! Gọi ta tỷ tỷ một câu, ta liền trả cho ngươi

- Ngươi nhỏ tuổi hơn ta có gì ta phải gọi ngươi là tỷ tỷ? - Hắn càng nhú mày trong lòng cảm giác muốn đánh người.

- Vậy gọi là Ngữ Kỳ xinh đẹp khuynh thành cũng được. - Cô tiếp tục trêu chọc

- Người không xinh đẹp bằng Hòa Nhi, dịu dàng cũng không với tới nàng ta. Đến dáng người nàng ta cũng hơn người, còn...

- Thôi! Mất vui, trả người. Đồ vịt cạn - Ngừ Kỳ ném chiếc khăn vào mặt Khúc Thừa Mặc rồi dùng dằng bỏ đi

Khúc Thừa Mặc cầm trên tay chiếc khăn rồi hơi nhếch môi cười làm cho cung nữ đứng cạnh ngây ngất, thật giống hồi nhỏ cô ném chiếc khăn này vào mặt hắn...

"Người mới là khi, ta đi tìm Thừa Ân ca ca! " Giọng nói trong trẻo mà tức giận tràn ngập sự đáng yêu

Nhưng nhớ đến chữ Thừa Ân khuôn mặt hắn bỗng lại sắc lạnh hừ một tiếng cất chiếc khăn đi quay người bỏ đi

- Ngừ Kỳ xinh đẹp khuynh thành...? Người không phải thích gọi là Mẫu Đơn sao? Từ khi nào trở lại tên cũ cơ chứ? - Ánh mắt hắn có chút dịu dàng vuốt nhẹ chiếc khăn trong tay áo.

"Thừa Mặc ca ca, Thừa Ân ca ca nói ta hợp với tên Mẫu Đơn, từ giờ cứ gọi ta là Mẫu Đơn nhé?" Một cô nhóc với đôi má tròn trịa hồng hào cười với hắn

"Người là Ngừ Kỳ, không phải Mẫu Đơn. Tên phụ thân người đặt đừng đổi lung tung" Khúc Thừa Mặc phiên bản thu nhỏ đọc sách sắc mặt không đổi.

"Hừ, ta đi tìm Thừa Ân ca ca." Cô bé định quay đi nhưng nhớ ra một điều gì đó, dùng đôi chân nhỏ xíu chạy lon ton về phía hắn, đặt xuống một cái dây màu trắng nhìn kì quặc dương dương tự đắc cười

"Ta làm đó! Tóc người dài rồi tự tay ta đan để người buộc" khuôn mặt như mau khen ta đi

"... Diêu mama, rác..." Khúc Thừa Mặc mặt không cảm xúc cầm dây lên tính đưa cho Diêu mama đứng cạnh mình

"á! Người dám vứt ta liên đoạn tuyệt với người!!!" Cô nhóc gào lên bực bội rồi xách y phục bỏ đi, hắn nhìn một lúc rồi tiện tay buộc tóc tiếp tục đọc sách (dầu " là hồi tưởng quá khứ)

Khúc Thừa Mặc tay sờ lên mái tóc tháo chiếc dây mới, lấy trong tay áo ra một chiếc dây màu trắng đã cũ vô cùng kì quặc buộc tóc. Mím cười... Nếu trước nàng ta không thay đổi mà cứ thế này thì thật tốt... Tính cách trở lại như trước làm hắn thấy hoài niệm...

Cung nữ cùng thái giám được một phen kinh diễm khi nhìn chủ tử nhà mình tưởng chẳng bao giờ cười mà bây giờ cười tới tận hai lần. Còn khó hơn cả được thưởng bạc vậy...

Hệ thống đang boi boi quanh người Ngừ Kỳ bỗng nhận được thông báo, mở ra thì mừng rờ.... Ký chủ thật có cố gắng nha~ Một phát mà cả hai cùng tăng nhiều như vậy, làm hệ thống hắn cũng bận rộn theo.

Khúc Thừa Ân lấy lại được tập trung sau một hồi ngẩn ngơ suy nghĩ thì bỗng thấy mắt mình bị che lại

- Đoán ai đây~? - Giọng nói trong trẻo vui vẻ vang lên, hắn nghe hàng trăm lần cũng đều biết đó là ai

Hắn dịu dàng vỗ nhẹ vào tay của Lý Hòa Nhi rồi véo nhẹ một cái, Lý Hòa Nhi kêu lên một tiếng rồi tố cáo hắn vũ phu.

- Được rồi, được rồi, do ta không tốt. Làm muối đau... - Khúc Thừa Ân đầu hàng mím cười dịu dàng

Lý Hòa Nhi cười tươi làm sáng sủa khắp nơi, Khúc Thừa Ân xoa nhẹ đầu Lý Hòa Nhi rồi thấy nha hoàn đi theo sau cầm túi gì đó

- Quên không nói với huynh, ta có làm cháo tổ yến người mau ăn đi. - Lý Hòa Nhi nâng bát yến lên mím cười rồi hơi dừng lại nhìn chằm chằm

- Có chuyện gì sao? - Khúc Thừa Ân thấy cô tự dưng mất tự nhiên nhìn chằm chằm mình

- Ồ cô huynh... - Ánh mắt Lý Hòa Nhi buồn rầu

Hắn theo bản năng sờ lên cổ cảm nhận được vẫn còn hơi nhức đau do hôm qua Ngừ Kỳ kịch liệt phản kháng cắn cổ hắn. Nhớ lại khuôn mặt thờ đốc tới thân mình ngày hôm qua, cơ thể liền có phản ứng, trong lòng thầm thờ dài ngoải nghiêng người che dấu sự thay đổi hắng giọng ho một tiếng

- Hòa Nhi hôm nay trầm hơi mệt, bát yến này lát nữa ta sẽ ăn. Muội mau xuất cung nếu không phụ thân muội lại tới đòi ta con gái.

Khuôn mặt Lý Hòa Nhi hơi cứng lại một hồi rồi cười tươi rói

- Được ca ca - Lý Hoà Nhi nhanh nhẩu đi ra phía cửa

Đi được một lúc dừng lại nắm chặt tay, nha hoàn bên cạnh cảm thấy sự thay đổi của chủ tử nhưng cũng chỉ đành im lặng

- Huynh ấy chưa từng nói trầm với ta, lại càng chưa từng đuổi ta về.

Nhà hoàn muốn tiến lên an ủi nhưng Lý Hoà Nhi bước nhanh rời khỏi đây. Cùng lúc đó Ngừ Kỳ đang uống trà hưởng thụ cảm giác an nhàn của buổi chiều

Một tiếng động nhỏ trên mái nhà làm cô ngước lên, ánh mắt ngưng đọng lại giật giật khoé môi nhìn người đeo mặt nạ...

Đừng có nói với cô là có thích khách vào buổi chiều nhé... Không khoa học tí nào cả!

Người đeo mặt nạ nhảy xuống bỏ mặt nạ ra lộ ra khuôn mặt mừng rỡ chạy lại ôm trùm cô vào lòng

- Tỷ tỷ, ta thực nhớ nàng!

Hương Dực....?!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Vật thể thân là hoàng hậu (12)

- Người làm thế nào mà vào được đây? Hoàng cung là chợ cho người chạy qua chạy lại đó à?

Cô thật thất mã không hiểu sao hắn có thể vào đây khi còn sáng ban ngày ban mặt, đùa cô à? Mấy tên thị vệ mù hết à? Đi chơi cùng thái giám chết hết rồi sao?

Hương Dực mặc kệ cô cố ra uy đầu cọ lên tóc cô ôm chặt

- Tỷ tỷ, ta thực rất nhớ nàng mới đến tìm mà.

Ngừ Kỳ cảm nhận mái tóc vẫn lên của mình sắp hóng hết rồi cố gắng đẩy hắn ra rồi chỉnh lại tóc lờm

- Người vào đây kiểu gì?

- Ta dùng khinh công bay vào đây để gặp tỷ tỷ - Hương Dực nghiêng khuôn mặt vô cùng đẹp tỏ vẻ đáng yêu

Ngừ Kỳ khoé mắt giật giật... Cái gã trai đẹp chết tiệt này! Cô lại không tự chủ giờ ngón giữa vào mặt Hương Dực

[...] Ký chủ rất thích giờ ngón giữa vào mặt các nam nhân đẹp trai... Sở thích thật biến thái..

Hương Dực nhìn ngón tay cô không hiểu, cũng thử giờ ngón giữa lên hướng mặt cô. Ngừ Kỳ đơ mắt nhìn Hương Dực cũng giờ ngón giữa vào mặt mình, lại còn với đôi mắt vô tội hỏi

- Tỷ tỷ, tỷ giờ ngón này làm gì? Ta với tỷ cùng giờ

[... phì ha ha ha] Hệ thống không thể giả im lặng nữa mà phì cười ầm ĩ trong đầu cô.

- Cái này là kính ngữ của ta, ám chỉ tôn trọng đó thôi - Cô gái nào đó nói dối không chớp mắt

- Vậy về sau mỗi lần ta gặp tỷ ta đều giờ ngón giữa - Hương Dực lại bật ngón giữa lên đưa lên trước mặt nàng

[ha ha ha ha] Hệ thống hẳn cần được thờ... cú..

Ngừ Kỳ mặt cháy đầy hắc tuyến, trong đầu mắng hệ thống gần chết, vu vơ nói lảng vảng đi

- Người có thể tự do bay nhảy khắp nơi không bị giam cầm trong một nơi cũng thật thích

Hương Dực nhìn ánh mắt cô có chút xa xăm, rồi ngồi sụp xuống ôm tay cô ngẩng lên nhìn cô ánh mắt đầy nét kiên định

- Sẽ có ngày, ta đem tỷ tỷ ra khỏi nơi này. Chỉ cần tỷ tỷ còn giữ bội ta đưa và đợi ta.

Ngừ Kỳ phì cười khi nhìn ánh mắt của hắn, đợi cái gì chứ chỉ là làm xong nhiệm vụ nàng sẽ rời đi. Đợi hắn thì tới bao giờ, ánh mắt của cô lâu lâu xuất hiện sự dịu dàng vuốt tóc Hương Dực cười

- Được, vậy ta đợi ngày người đem ta rời khỏi đây

[...] Hệ thống lại nhận được thông báo liền trong lòng ồ lên một tiếng rồi ghi chép lại, ký chủ đôi lúc soát điểm hảo cảm thật nhanh a~

Tới lúc Hường Dực rời đi cũng đã dần tối, nghe hệ thống báo tối nay hoàng thượng ở lại dưỡng tâm điện nghỉ một mình, cô thở phào nhẹ nhõm cuối cùng cũng đã có một buổi tối yên bình

Ngồi suy nghĩ kịch tình đã bị thay đổi nhưng sắp tới sẽ có thời gian xảy ra chiến tranh, cha cô và Khúc Thừa Mặc sẽ ra biên cương để chinh sát. Cô sẽ thừa thời cơ đó đi theo rồi cùng cha rời đi sống ẩn.

Tự gật gật đầu một chút vui vẻ nghĩ sẽ hoàn thành tốt việc này, chuẩn bị lên giường đánh một giấc ngủ no nê

[... Ký chủ...] Hệ thống rụt rè hiện ra cầm sẵn quần chuẩn bị chạy trước khi ký chủ nổi điên

Cô đang nhắm mắt thì mở mắt ra nhìn hệ thống đầy khó hiểu, người xách quần làm cái gì?

[Nhận thông báo...!]

Nhiệm vụ phụ tuyến: Không để cho Khúc Thừa Mặc chết tại biên cương, thưởng 1500 tích phân] Hệ thống rụt rè nói

Ngữ Kỳ đang tính ở một tiếng rồi cảm thấy gì đó sai sai trợn mắt lên

[Cái gì? Con mẹ nhà người! Đùa bà à?]

[Cái này là do ý nghĩ của ký chủ muốn tranh thủ kéo phụ thân đi sống ẩn bỏ mặc biên cương, như vậy Khúc Thừa Mặc ngang đi vào chỗ chết. Ký chủ và nguyên chủ ý nghĩ tương thông, người nghĩ gì nguyên chủ đều biết] Hệ thống hần cũng bó tay

Ngữ Kỳ ôm gối cố gắng không gào thét trong đêm khuya, con mẹ nó vậy là phải ra biên cương chiến xong mới được ở ẩn, cô còn phải ở lại thế giới này một thời gian sao? Con bà nó! Giết cô đi!

Trong lúc cô đang thăm rủa nguyên chủ không thôi, Khúc Thừa Ân ngồi trước đồng tấu chường nhìn chiếc bài được khắc hoạ lệch lạc không rõ hình thù.

" Thừa Ân ca ca, tặng người! Về sau nó sẽ là lá bùa hộ mệnh cho người, sẽ không còn ai bắt nạt người nữa." Cô bé với chiếc má hồng phúng phính cười với hần nói

Hần nhìn xuống tay cô bé đầy vết xước tay, mỉm cười xoa đầu cô bé rồi cất đi.

Khúc Thừa Ân nhớ lại rồi lâu lắm mới nở một nụ cười dịu dàng như vậy, bỗng chợt nhớ tới lần trước cô đánh rơi chiếc trâm mẫu đơn xuống đáy hồ.

Nhớ lại chiếc trâm nhìn quen quen rồi nhận ra, chiếc trâm đó là năm xưa hần khắc tặng cô. Cũ đến mức khó coi rồi, nhưng cô vẫn dùng cho tới khi cô dùng trâm khác... Khúc Thừa Ân nhủ vậy rồi gọi công công.

Ở phủ Khúc Thừa Mặc, hần đang vẽ tranh... Nhưng lại không rõ vẽ ai, dáng vẻ yêu kiều xinh đẹp khi vẽ đến khuôn mặt thì dừng lại một lúc. Rồi suy nghĩ đến một bóng dáng vẽ lên khuôn mặt ấy, đôi mắt hiếm khi có một tia dịu dàng

Hệ thống đang bị mắng nhiếc bỗng nhận được thông báo từ hai nơi mà kinh ngạc không thôi, muốn quay ra nói với ký chủ nhưng cô không để cho hần nói. Hừ ký chủ ngu ngốc, đã vậy ta không thêm nói với người nữa!

Ở nơi của Lý Hoà Nhi, cô đang khâu một chiếc khăn uyên ương rồi mỉm cười dịu dàng vuốt ve nó.

- Thừa Ân ca...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Vật thể thân là hoàng hậu (13)

Ngày hôm sau Ngữ Kỳ tỉnh dậy thấy xôm xao mấy tên thị vệ nhảy xuống hồ, cô chắc chắn lừa. Mùa này nhảy xuống hồ cũng đủ "mát" đi, chắc lại phi tần nào rơi đồ xuống đó ép người khác tìm rồi

Cô không mấy chú tâm đang ngồi ngáp dài ngáp ngắn chống tay vào cằm

- Cổ đại thật chán chết, ngắm đi ngắm lại các thứ linh tinh cũng chán ngắt.

- Cô nương nào làm hoàng hậu rồi còn ngồi tư thế bất nhã như vậy chứ? - Giọng nói già nua vang lên đầy sùng nịch

Ngữ Kỳ vội quay đầu ra nhìn, bóng dáng cao lớn của một người đứng tuổi trung niên mỉm cười dịu dàng với cô. Trong lòng truyền đến một sự ấm áp mạnh mẽ

Cô bật dậy chạy tới ôm thật chặt Sở Hiệu tướng quân. Sở Hiệu thấy con gái cưng của mình bỗng dung ôm chặt lấy mình thì ngạc nhiên

Ngữ Kỳ dụi dụi đầu vào trong lòng ông, mắt có chút rung rung. Đây chắc chắn là trạng thái nguyên chủ, chưa bao giờ cô bị nguyên chủ điều khiển mạnh mẽ đến vậy. Có lẽ cô chưa đủ trấn áp

Sở Hiệu cười tí mắt xoa đầu cô vỗ vỗ vai đưa con gái mình coi như bảo bối

- Lớn rồi còn không nề, hoàng thượng thấy thì còn ra thể thống gì nữa chứ?

- Mặc kệ, con rất nhớ người, giờ ai thấy thì cũng mặc kệ - Cô ý vào trong lòng của Sở Hiệu

Ông càng được thể cười tí mắt đỡ cô ngồi xuống ghế hàm huyền một hồi nhớ ra gì đó, lấy ra một bức tranh nói đầy hàm ý

- Về con đó.

Ngữ Kỳ lật bức tranh ra thấy một hồng nhan kiều diễm trước tranh, ồ một tiếng hứng thú nhìn cười tươi

- Phụ thân vẽ sao? Thật đẹp a~

- Thừa Mặc vẽ đấy - Sở Hiệu hàm ý nói cho cô

... Cô có thể rút lại lời khen không? Khuôn mặt có chút méo mó rồi lãng đi chuyện khác, cô nhìn phụ thân một cách nghiêm túc

- Phụ thân, sắp tới người với con về quê sống quy ẩn đi.

Sở Hiệu ngạc nhiên vô cùng, ông im lặng một chút rồi đưa tay cô ra bắt mạch, một hồi rồi khó hiểu nhìn cô

- Không bị gì? Có phải Thừa Ân bắt nạt bảo bối của ta không?

- Không phải, con nhận ra người Thừa Ân ca ca yêu không phải con... Con chỉ muốn cùng cha về quê sống một cuộc sống bình an mà thôi - Cô lắc lắc đầu, giọng nói nhàn nhạt nhưng đôi mắt vẫn còn chút đau xót

Sở Hiệu thở dài, cuối cùng cô cũng nhận ra Thừa Ân không yêu cô. Thoải mái nhận lời cô

- Được, con cũng nhận ra rồi, hồi trước nháo muốn cưới Thừa Mặc nhưng hấn dám ghét bỏ bảo bối của ta, bây giờ yêu phải Thừa Ân tâm sâu khó lường không yêu con. Đúng là hồng nhan bạc mệnh, con gái của ta..

Kèm theo câu nói đầy bi thương của ông, Ngữ Kỳ cảm tưởng người trung niên này sắp khóc tới nơi ấy, mắt còn long lanh hơn cả cô khi đang khóc nữa. Nhưng nhận ra đoạn muốn cưới Khúc Thừa Mặc cô khoe môi giật giật... Giờ cô hiểu tại sao bản thân bị vứt cho cái nhiệm vụ phụ tuyền chó má đó rồi..

Nhưng ký ức cũng không buồn cập nhập hết, hệ thống cũng chó má không kém! Ngữ Kỳ chửi rủa

[...] Ký chủ thích giận cá chém thớt, chém xong thớt còn chém luôn cả bàn

Nhớ tới điều quan trọng mình chưa đề cập, nắm chặt lấy tay của ông mắt long lanh giống y hệt cún con

- Phụ thân, người ra biên cương thì lúc đó cho nữ nhi đi với. Xong biên cương con với người liền đi ở ẩn.

- Không được! Quá nguy hiểm! Kỳ nhi, con phải nhớ rằng con là nữ nhi, là hoàng hậu. Không thể ra biên cương được! Ta không đồng ý!

Đoán trước được kết quả nhưng cô vẫn thử cố, nếu không cùng đi thì cô sao có thể thoát ra khỏi nơi này. Lúc đó thì nhiệm vụ cũng theo đấy mà tàn

- Phụ thân, nữ nhi muốn bên người. Nữ nhi có thể giúp trị thương nấu cơm cho binh lính, tuyệt đối sẽ không gây vướng chân cho người.

- Ta nói không được là không được, nếu con còn nghĩ làm can, ta sẽ nói với Thừa Ân nhốt con ở lại đợi ta về đấy. Nghe chưa? - Ông sao có thể để bàn tay đầy búp măng của con gái mình trở lên chai sạn được, nghĩ tới thôi cũng đã xót xa

- Nghe... - Mới là lạ...! Hừ, không cho thì cô đây cách để đi theo, cùng lắm tổn một ít tích phân.

Hàm huyền vs Sở Hiệu một hồi, ông luyến tiếc để lại một đồng đồ quý giá cho cô rồi mới rời đi.

- Tiểu thư, đi từ từ thôi. - Nha hoàn của Lý Hoà Nhi vội vã đuổi theo nàng ta

Lý Hoà Nhi trên tay cầm chiếc khăn uyên ương cười dịu dàng đi nhanh tới đường tâm điện của Khúc Thừa Ân

Hắn lúc này không mặc long bào, trông vô cùng tuấn tú. Khuôn mặt như điêu khắc từ trong tranh ra, Khúc Thừa Ân chăm chú chỉnh sửa lại chiếc trâm mẫu đơn đã cũ bị rỉ

Lý Hoà Nhi tới giờ chiếc khăn tay ra trước mặt hắn làm che mắt tầm nhìn, hắn có chút khó chịu nhìn lên nhưng nhận ra là Lý Hoà Nhi liền hoà nhã hơn

- Hoà Nhi, muội vào đây khi nào vậy?

Lý Hoà Nhi cứng họng nhìn hắn, hắn chưa từng hỏi cô vào đây khi nào một cách khó chịu như vậy cả, mỗi khi nàng xuất hiện hắn đều biết. Nhưng hôm nay lại cứ thế mà không nhận ra nàng..!

Thấy Khúc Thừa Ân hơi nhíu mày như có vẻ mất kiên nhẫn, Lý Hoà Nhi lấy lại nụ cười tinh nghịch giờ chiếc khăn đang đưa trước mặt hắn.

- Muội có làm khăn cho huynh, người thấy có đẹp không?

Khúc Thừa Ân liếc qua qua chiếc khăn rồi gật đầu hàm ý đẹp, cầm cúi vào sửa chiếc trâm với đôi mắt chăm chú nàng chưa từng thấy qua ở hắn.

Cảm nhận được sự kỳ quặc, hắn ngẩng lên thấy Lý Hoà Nhi đang nhìn chăm chăm mình, vẫn ưu nhã xinh đẹp dịu dàng như vậy nhưng lúc này hắn không thưởng thức được sắc đẹp của nàng, mà cảm thấy có nàng hơi mất tập trung

- Khăn để đây, muội có thể ra ngoài. Trâm có chút bận, mai sẽ đền bù muội.

Lý Hoà Nhi im lặng tay nắm chặt váy một hồi, rồi buông ra mỉm cười nói câu "Được" rồi quay lưng rồi đi

Nha hoàn lo lắng cho nàng an ủi mấy câu rồi thấy nàng đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn

- A Mai, chúng ta chuẩn bị một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vật thể thân là hoàng hậu (14)

Khúc Thừa Ân dạo này không thường xuyên tới cung của cô, các phi tần khác thì nhau phao tin rằng cô bị thất sủng. Thịnh an cũng mĩa mòi vài câu

Nhưng cô chỉ khinh bỉ không nói lời nào, dù gì cũng sắp rồi đi việc gì phải đòi co với mấy người này. Đợi ta rồi đi các người tha hồ mà đòi co với nữ chính ý

Những ngày nhàn chán đợi ngày ra biên cương cứ thế kéo dài ra, Hường Dực cũng không thấy quay lại tìm cô gần một tháng nay. Ngừ Kỳ thi thoảng ngược đầu lên nhìn trời những bông tuyết rơi, tay đưa ra chạm nhẹ vào nó

Khúc Thừa Mặc đứng một bên nhìn cô, Ngừ Kỳ buông xoã mái tóc không vấn lên xinh đẹp lạ kì. Cô cũng không cần mặc đồ màu trắng để trông tinh khiết, người cô khe khẽ run rẩy

Hắn tính tiến tới cởi áo khoác ngoài rồi đem cho cô nhưng dừng lại, nhìn Khúc Thừa Ân đã làm điều đó thay hắn. Bỗng trong lòng ầm ầm nhẹ đau nhói, thờ dài tự chế giễu bản thân... Rõ ràng người trong lòng là Hoà Nhi, nhưng hắn lại không thể khiến bản thân ngừng nghĩ về Ngừ Kỳ...

Có lẽ hắn chưa từng quên cô... Có lẽ vậy.. Khúc Thừa Mặc quay lưng bước đi, ở bên kia Ngừ Kỳ bị Khúc Thừa Ân ôm vào lòng vô cùng khó chịu

Từ lúc gã này với cô có chút thân mật, hắn như hoàn toàn khác lạ với cô. Làm cô có chút thích ứng không nổi

Mặc kệ bài xích cơ thể của cô đối với hắn, Khúc Thừa Ân lôi ra chiếc trâm mẫu đơn đã được chỉnh chu lại, cài lên mái tóc đơn sơ của cô

Ngừ Kỳ thấy hắn cài lên đầu mình cái gì đó tay sờ lên thấy vật quen thuộc thì hạ tay xuống theo bản năng, đôi mắt của Khúc Thừa Ân thấy tất cả liền hiện tia sùng nịnh vuốt nhẹ tóc cô

- Đơn nhi, nàng thích hoa gì?

- Ta thích hoa mai trắng nở trong tuyết

- Không phải nàng rất thích mẫu đơn sao?

- Trước thì thế, nhưng mẫu đơn quá yếu đuối. Ta thích hoa mai trắng. Cái lạnh làm ta tỉnh táo

Khúc Thừa Ân định nói tiếp, nhưng bỗng thấy nha hoàn A Mai thất thiểu chạy tới trước mặt vừa khóc vừa thở không ra hơi

- Hoàng.. Hoàng thượng... Xin người.. Cứu tiểu thư

Khúc Thừa Ân biết đây là nha hoàn của Lý Hoà Nhi, trong lòng lập tức căng thẳng nhìn A Mai hít thở nói tiếp

- Phụ mẫu của tiểu thư ép tiểu thư phải thành thân với Triệu vương gia, tiểu thư tự sát để bảo toàn thân thể

Khúc Thừa Ân nghiêng răng nắm chặt tay, quay ra nhìn cô nhưng cô lạnh lùng quay đầu đi. Có nhìn cô thì làm gì? Cô đâu quan tâm!

Đợi đến lúc hần chần chờ cho tới khi nha hoàn giục đi cô mới phân tích, Triệu vương gia còn lớn tuổi hơn cả phụ thân của nàng nữa, hạo sắc bạc nhất kinh thành còn phụ mẫu cũng chỉ là mẹ kế của nàng ta. Xem xem vị nam chính của chúng ta xử lý ra sao

[...] Ký chủ còn chẳng buồn tranh giành nam nhân, rõ ràng là phu quân của bản thân mà như hàng thả rong

Ngày hôm sau, truyền tin khắp nơi hoàng thượng nạp phi tần vào cung. Lý Hoà Nhi trở thành quý tần, hiệu là Ôn tần

Ngữ Kỳ ném quả nho vào trong miệng một cách bất nhã cắn nhai nhai tóp tép, cô không hiểu sao cái kịch tình nguyên tác cổ bámiết lấy dù đã thay đổi cục diện.

Mộc Nhĩ phải ngo xung quanh xem có ai dòm ngó chữ tử nhà mình không, để hoàng thượng thấy hình ảnh này của Ngữ Kỳ chắc nha hoàn như cô đây đầu rơi khỏi cổ

Nhưng Mộc Nhĩ lại không biết một bên Âm Vệ mặt cũng đầy vạch đen nhìn hoàng hậu, thật ra cô nương à, có che giấu cho chủ tử người cũng không nổi đâu~

[Ký chủ, bây giờ Khúc Thừa Mặc và Khúc Thừa Ân đang tranh cãi vì mỹ nữ rất này lửa đó] Hệ thống thấy cô ngồi buồn không có gì làm tốt bụng nhắc nhở

Ngữ Kỳ nghe xong liền hứng thú, vội kêu Mộc Nhĩ lấy áo lông ra đi nghe lén

Rón rén đến triều đình chỉ còn hai người, cầm trên tay bánh hoa quế tính vừa ăn vừa nghe hóng chuyện, đập vào tai cô tiếng Khúc Thừa Mặc

- Người đồng giường cộng chằm với Ngữ Kỳ rồi còn đem Hoà Nhi về làm phi. Người chăm sóc được nàng sao?

- Bây giờ nàng ấy là người của ta, ta sẽ chăm sóc nàng ấy. - Khúc Thừa Ân không hề nhắc đến Ngữ Kỳ

- Người coi Ngữ Kỳ là cái gì? Người coi Hoà Nhi là cái gì? Người trước hứa nói nếu yêu Hoà Nhi sẽ không đồng giường cộng chằm với bất kì ai. Nhưng bây giờ người rước nàng ấy về, người nhìn mặt ra sao với Ngữ Kỳ? - Khúc Thừa Mặc mặt lạnh lâu mới hiện nét tức giận kỳ lạ

- Nếu ta không làm vậy, nàng ấy sẽ bị gả cho Triệu vương.

- Ta thừa sức giúp đỡ nàng ấy, người nghĩ ta là con bù nhìn nhìn nàng ấy bị hại sao? - Khúc Thừa Mặc giận tím người

- Mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ bảo toàn tốt cho nàng ấy, không cần người lo!

- Thế còn Ngữ Kỳ? - Khúc Thừa Mặc tay nổi đầy gân xanh

- Nàng ta... Ta không yêu nàng ta... - Đôi mắt Khúc Thừa Ân sụp xuống, không để Thừa Mặc thấy được sự miễn cưỡng trong đôi mắt của mình khi nói.

[Để bản hệ thống giúp ký chủ một tay...!] Ngữ Kỳ đang nghe hăng say bỗng lưng bị đẩy một cái, bánh hoa quế rơi xuống nền tuyết trắng

Động tĩnh làm cả quay ra nhìn, một cô gái mảnh mai rơi gói túi bánh hoa quế xuống tuyết, đôi môi không được thoa son có chút lạnh run run trước tuyết. Đầu ngón tay đã dần tím tái lại hiển nhiên đứng bên ngoài quá lâu, làm cho lòng người đau xót vô cùng

Ngữ Kỳ quay lưng bỏ chạy trong làn tuyết rơi, Khúc Thừa Ân muốn đuổi theo nhưng bị Khúc Thừa Mặc đẩy ra, hần với đôi mắt lạnh lùng nói

- Người quan tâm đến Ôn tần của mình đi.

Khúc Thừa Ân nhìn hai bóng dáng dần khuất xa, tay nắm chặt lại không rõ lòng mình tại sao đau đớn.

[con mẹ nhà mi! Hệ thống, người ra đây cho bà! Bà liền bầm người!!!!] cảnh lăng mạn đã không còn, chỉ thấy một cô nương chạy thục mạng trong đầu chửi rủa hệ thống a~

[...] Hệ thống tôi đâu có ngu mà ra, ký chủ tự giải quyết, hứ!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phản Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 30: Vật thể thân là hoàng hậu (15)

Cô đang nguyên rửa hệ thống trong đầu bỗng tay được kéo lại choàng vào lòng người ấm áp, Ngử Kỳ bờ ngõ ngảng đầu lên nhìn

Khúc Thừa Mặc hẳn làm cái gì vậy? Ôm cô giữa hoàng cung của nam chính? Đây cô chưa muốn chết! Ngử Kỳ giãy giụa

- Người người lạnh lắm đây...! - Khúc Thừa Mặc ôm chặt cô trong lòng

- Bỏ ta ra! Nếu hoàng thượng nhìn thấy cả người lẫn ta đều đi tong đấy! - Ngử Kỳ kháng cự

Khúc Thừa Mặc đợi người cô ấm hơn một chút mới buông ra, nhìn bàn chân của cô một chiếc mất một chiếc còn. Tím tái lại vô cùng đáng thương. Hắn bế bổng cô lên thở dài

- Người sao lại tự hành hạ bản thân mình như vậy?

Ồ hay, không phải vì cái người sao? Ngử Kỳ bực mình dựng ngón giữa vào mặt Khúc Thừa Mặc. Hắn nhìn ngón giữa của cô một lúc rồi thối hơi ấm vào

- Lạnh sao?

Lạnh bà nội người, đây là ngón f*ck! Ngón f*ck hiểu không? Ngử Kỳ trợn mắt giải thích trong đầu, có cho cô vàng cũng không dám nói

[...] Ký chủ nghiệm giờ ngón giữa vào mặt nam nhân

Mặc kệ cho bao ánh mắt nhìn về phía hắn, Khúc Thừa Mặc lừ nhẹ một cái ám chỉ cho ám vệ của mình, đi xử lý gọn lẹ.

Ngử Kỳ cứ vậy mà được bế về cung của mình, Mộc Nhĩ đang loay hoay trong phòng do chủ tử nhốt lại không cho đi theo, thấy Dạ Vương đem chủ tử của mình về miệng không tài nào ngậm lại được

Cô hơi ngoáy lại nhìn về phía tuyết, Khúc Thừa Mặc liếc cô rồi nói với Mộc Nhĩ chuẩn bị nước ấm cho cô

- Người đau khổ vì hắn không yêu người?

Bánh của ta... Bánh hoa quế của ta... Chưa có cắn miếng nào... Chiếc bánh hoa quế thơm ngọt của bốn cung... Trong lòng Ngử Kỳ khóc ròng, đau lòng không sao tả xiết

Khúc Thừa Mặc đưa tay chạm má cô làm cô tỉnh lại, sau phút mặc niệm chiếc bánh ở dưới đất, ánh mắt hắn vốn luôn lạnh lùng thì lúc này như dòng nước mùa xuân

- Đau khổ thế sao?

Á? Người đang nói về bánh hoa quế sao? Ngử Kỳ gạt nhẹ đầu. Bánh ta còn chưa kịp liếm một cái, không đau không khổ làm sao được?

- Có phải ta sai rồi không?

Bỗng dưng hắn nói một câu cụt ngủn, không rõ đầu đuôi. Ánh mắt tràn ngập sự khó hiểu, Ngử Kỳ đợi hắn nói tiếp nhưng đợi lâu đến mức nước ấm rửa chân tay cho cô xong rồi hắn vẫn chưa mở lời

- Sống chết không đồng ý lấy người, có phải ta sai rồi?

Trong lòng cô ần ần đau, Ngử Kỳ thật thối mác. Rốt cuộc người nguyên chủ yêu là ai? Cô không phân biệt được ngay cả khi nhiệm vụ phụ tuyến được phát ra, cô vẫn không hiểu tình cảm thật của nguyên chủ

- Người không sai, là ta sai. Ép người lấy ta, thành ra ép người bỏ ngôi vương. - Ngử Kỳ lạnh nhạt lên tiếng

Không khí im lặng lại bao trùm lấy, hắn nhìn đôi mắt cô vô hồn không cảm xúc khi nói câu đó. Ánh mắt ưu sầu vuốt ve má cô

- Người đã từng yêu ta chưa?

- Chưa hề! - Ngử Kỳ trả lời một cách chóng vánh.

Dạ vương nhìn cô một hồi, rồi đứng dậy quay người chuẩn bị bước ra khỏi cửa

- Vậy ta sẽ đi, ngươi không còn tình cảm với ta. Ta ngồi đây tiếp tục nói chuyện xưa làm gì? Dạ Vương xin cáo lui thừa hoàng hậu.

Nhìn hấn lần đầu tiên thì lễ với bản thân mà ngạc nhiên, rồi hấn bước chậm chậm xuống tuyết trắng, lòng Ngừ Kỳ bất chợt đau dữ dội từng bước chân của hấn, cô càng đau đớn... Cố gắng kìm chế lại cảm xúc nhưng không ngờ thân thể bỗng đứng bật dậy

Cả người chạy theo Khúc Thừa Mặc ôm hấn từ đằng sau, còn không buồn xỏ giày vào cứ thế chân trần chạy xuống làn tuyết lạnh

- Thừa Mặc!

Hấn lần đầu tiên nở nụ cười đến khuynh đảo mọi thứ, nở nụ cười đẹp hơn bất cứ nam nhân nào. Xoay người lại ôm chặt lấy cô

- Nàng còn yêu ta! Trong lòng nàng có ta!

[Ting! Độ hảo cảm của nam phụ Khúc Thừa Mặc tăng lên 10%. Hiện tại là 80%

Ký chủ à, người lên cảm ơn tôi!] Hệ thống đặc ý

Ngừ Kỳ lúc này mới cảm nhận được bản thân vừa làm gì. Thực sự hết sức ngạc nhiên khi linh hồn cô còn trong này, nhưng cơ thể lại hiển nhiên tùy ý làm gì bản thân muốn?

Như đọc được suy nghĩ của cô, hệ thống ngoáy ngoáy tai với khuôn mặt khinh bỉ ký chủ nông cạn

[Bởi vì điểm tinh thần của ký chủ quá yếu, đến mức nguyên chủ có thể hành động trong cơ thể. Nếu không phải hệ thống tôi trấn áp nguyên chủ, chắc lúc này người cũng không vào nổi thân xác của nguyên chủ một ngày ấy chứ.]

Cô còn đang muốn chửi nhau với hệ thống thì Khúc Thừa Mặc đã không để cô làm thế, hấn bế cô lên xoay một vòng làm cô sợ ngã phải ôm lấy cổ hấn.

- Buông tỷ tỷ ra! - Hướng Dực từ trên nóc nhà nhảy xuống đoạt lại cô trong tay Khúc Thừa Mặc

Này Hướng Dực, ngươi là người dơi à? Lúc nào cũng là trên nóc nhà thế? Ngừ Kỳ muốn hỏi nhưng chợt nhận ra, thích khách là hấn dám ngang nhiên đi vào hoàng cung đã đành. Còn cướp cô từ tay nam phụ... Ngươi chán sống sao?

Khúc Thừa Mặc khôi phục khuôn mặt lạnh lùng thân nhiên nói

- Thái tử nước Hạ. Đừng nghịch ngợm, đó là hoàng hậu của nước Thiện chúng thần. Ngươi làm vậy là không hợp quy tắc

Ngừ Kỳ khoé môi giật giật, thế ngươi ôm ta là hợp quy tắc chắc? Mà khoan? Thái tử nước Hạ? Đùa cô chắc? Tính quay ra hỏi Hướng Dực thì đã bị Hướng Dực xoay cô nhìn thẳng mặt hấn, soi qua soi lại một chút rồi ôm chặt lấy cô cọt cọt

- Tỷ tỷ, ta nhớ ngươi muốn điên luôn!

Không khí im lặng bao trùm, cô cảm nhận được sát khí lâu ngày mới xuất hiện của Khúc Thừa Mặc, khuôn mặt Hướng Dực vẫn thân nhiên như không có chuyện gì xảy ra... Đứng ở giữa cô đây sắp dính đạn rồi...

[cờ rộp....!] Tiếng cấn khoai tây rán mồm của hệ thống...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Vật thể thân là hoàng hậu (16)

Buông Ngừ Kỳ ra! - Khúc Thừa Mặc sát khí đằng đằng

- Không buông! Của nhà ngươi chắc? Tỷ tỷ là của ta! - Hướng Dực ôm chặt cô trong lòng giữ khư khư

- Không phải của ta thì càng không phải của ngươi! Mau buông ra! - Khúc Thừa Mặc muốn đánh người

- Không buông!

Ngừ Kỳ khoé môi giật giật, cảm giác đứng giữa một tên thần kinh nạt vô tội và một tên thần kinh mặt lạnh... Lần đầu tiên cô cảm thụ sâu sắc cái cảm giác muốn vứt hai tên này đi

- Người tới đây làm gì? - Ngừ Kỳ ngược đầu hỏi

Hương Dục ánh mắt cười rạng rỡ mùa hè

- Ta nhớ tỷ tỷ, tỷ tỷ không bị tên xấu hoắc đó làm gì chứ?

- Người nói Khúc Thừa Ân? - Ngừ Kỳ nhìn hấn

Hương Dục gật gật đầu rồi cọ đầu vào đầu cô

- tỷ tỷ, ta nhớ người lắm. Người nhớ ta không?

Vừa nói dứt lời bỗng Hương Dục bế cô nhảy ra xa, Khúc Thừa Mặc cười nhạt một tiếng người vẫn không động thủ nhưng ám vệ của hấn đã đặng đặng sát khí. Ám vệ gần như là người chủ tử không nói cũng tự hiểu... Ngừ Kỳ trầm trồ khen trong lòng

- Thả Ngừ Kỳ ra. Thái tử ta không thích dả thương người khác. - Khúc Thừa Mặc không lạnh không nhạt mở lời

[Ký chủ, người lên kêu Hương Dục thả người ra. Những người xung quanh nhìn thấy thì cái mạng nhỏ của người cũng xong]

[Há? Vậy à?] Ngừ Kỳ ngây thơ bị hệ thống dắt mũi

- Hương Dục, người thả ta ra đi. Nếu hoàng thượng thấy thì sẽ mệt lắm

- Được! - Hương Dục cười tươi thả cô ra thật

[...] Hệ thống ta thật không hiểu nam nhân này bị gì, xoa trán đầy vạch hắc tuyến tưởng được xem kịch hay mà gặp phải tên hâm. Hừ một tiếng rồi lặn mất

Khúc Thừa Mặc ánh mắt có tia ôn nhu, vẫy tay cô đi lại gần mình. Theo bản năng cô đi về phía Khúc Thừa Mặc như hồi bé. Hương Dục nhìn cô vẫn mỉm cười, liếc qua chiếc bội vẫn được cô đeo thì đôi mắt lướt qua tia giảo hoạt cùng vui vẻ.

Trước khi cô đi lại gần thì Hương Dục kéo tay cô lại làm cô xoay cả người lại về phía hấn, cúi xuống nhắm vào đôi môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng rồi quay lưng đi. Khúc Thừa Mặc liền lập tức u ám cả người, quay người cô lại đi môi cô đến mức cô nhăn mặt mới chịu dừng lại.

Khúc Thừa Mặc thấy chân cô đã tím ngắt còn kinh khủng hơn vừa nãy chạy, thở dài bé cô lên đi vào trong phòng gọi Mộc Nhi đem nước ấm lặn nữa

Lúc này Khúc Thừa Ân nhìn túi bánh hoa quế đã phủ đầy tuyết ở dưới đất, mới chậm rãi đứng dậy đi lại gần nhặt túi bánh hoa quế. Túi bánh đã lạnh ngắt bên trong vẫn nguyên si những chiếc bánh

"Thừa Ân ca ca, người đói lắm sao?" Cô bé má phúng phính nhìn cậu bé bị nhốt lại trong căn phòng tối tăm đang ăn đồ ăn cô bé mang đến, cậu bé chỉ gật vội một cái rồi tiếp tục ăn

"Tiểu tử tông ơi, ngài ở đâu?" Tiếng mama gào thảm thiết bên ngoài, cô bé bấu môi chuẩn bị rời đi thì quay lại, nhét một túi bánh to nóng hổi vào trong lòng cậu bé

"Khi ca ca đói thì ăn nó nhé. Đó là bánh hoa quế muối thích nhất đó"

- Tại sao... Ta chỉ luôn nhớ về những kỉ niệm của nàng, chứ không phải Hòa Nhi... - Khúc Thừa Ân bóp nát một chiếc bánh hoa quế đôi mắt tràn ngập sự hỗn loạn

Hắn lúc này mới nhận ra, ngày trước Ngừ Kỳ luôn tự tay làm bánh hoa quế cho hấn một cách thâm ý.

- Ám vệ, đi... - Hấn muốn nói giết cô, nhưng trong lòng hấn lại kháng cự điều đó. Hấn biết nếu giữ cô lại thì sẽ là mối nguy hiểm...Nhưng thật tâm hấn... Không mong cô chết...

[Ting! Độ hào cảm của nam chính Khúc Thừa Ân tăng 1% hiện tại là 80%] Hệ thống không lạnh không nhạt phun ra thông báo. Không ngoài dự đoán thấy Ngừ Kỳ đang uống trà liền ho sù sụ

Tối buổi tối, đáng lý ra Khúc Thừa Ân phải đến cung của Lý Hòa Nhi nhưng hấn tới cung của Ngừ Kỳ. Cô đang ngồi đan khăn mà hệ thống đưa do cô kêu chán quá nhiều, thái giám muốn kêu để cô chuẩn bị nhưng Khúc Thừa Ân ám chỉ không cần nói rồi đi nhẹ nhàng vào.

Mái tóc dài của cô xõa xuống xinh đẹp mà dịu dàng, đôi mắt chăm chú vào đan khăn. Khúc Thừa Ân đã quen với Ngừ Kỳ ồn ào nhưng bây giờ lại tĩnh mịch đến thế. Một nam đứng một nữ ngồi tạo lên khoảng cách vô cùng đẹp.

Cung nữ lẫn thái giám ở trong cung đã lâu liền biết ánh mắt hoàng thượng là gì, họ cũng thấy âm lòng thay. Nhưng núp trong một đám cung nữ có một nữ nhân ánh mắt sắc lạnh nhìn liếc qua tình hình, rồi vội cụp mắt xuống

Được một lúc thì Ngữ Kỳ nở nụ cười khi đan xong, giờ lên nhìn nhìn một chút rồi gặt đầu hài lòng. Tự xoa bóp vai đã mỏi nhừ của bản thân một chút

- Nàng làm gì vậy? - Lúc này Khúc Thừa Ân mới mở lời làm cô giật mình quay người lại nhìn

Người là ma à? Đến cũng không nói câu nào! Ngữ Kỳ mắng trong đầu nhưng lại không dám nói nhiều, đứng dậy cầm cái khăn đi lại gần hần choàng qua cổ mỉm cười

- Ầm không?

Khúc Thừa Ân ngỡ ngàng nhìn cô, nụ cười của cô không khuynh thành như Lý Hoà Nhi nhưng lại mang cho người khác cảm giác ấm áp, chiếc khăn mềm mại choàng qua cổ khiến trái tim hần cũng bắt đầu nhũn ra

[Ting! Độ hảo cảm của nam chính Khúc Thừa Ân tăng lên 5%]

- Ầm, nàng làm cho ta sao? - Khúc Thừa Ân nắm lấy tay đã lạnh của cô

Cô gặt đầu, ầm thì đừng có giết ta đấy. Ta không có cố ý nghe lén đâu, coi như đèn người. Huề nhé nam chính. Ý ta là người đừng nhỏ mọn giết ta là được.

[...] Ký chủ ngu ngốc hoàn toàn không để ý tới cái thông báo tình cảm. Hệ thống ta bất lực trước thần kinh thô của ký chủ ((_ _))..zzzz

(Tác giả lại muốn ngủ đông.v)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Vật thể thân là hoàng hậu (17)

Những ngày sau Lý Hoà Nhi cũng rơi vào lãng quên đúng như nguyên tác. Nhưng sự thật là Khúc Thừa Ân vẫn tới thăm nàng bình thường chỉ duy nhất điều kì lạ không hề qua đêm tại cung của nàng.

Xung quanh tin đồn ầm ĩ, hoàng thượng đeo một chiếc khăn trông kỳ lạ lên triều ngày này qua ngày khác. Tâm tình cũng vô cùng tốt không mắng nhiếc làm triều thần cũng thở phào nhẹ nhõm

Hoàng cung gần như sóng yên biển lặng không có chuyện gì xảy ra, Khúc Thừa Ân dăm bữa vẫn tới nhìn cô với ánh mắt dịu dàng đan xen lạnh lùng làm cô khó hiểu. Người nhìn ta như vậy làm cái gì? Nguyên chủ hành động chứ đâu phải do ta?

[...] Ký chủ ngu ngốc hoàn toàn không biết bản thân đang ở thân xác người ta sao? Không nhìn người thì nhìn cái gì của người mới được?

Một buổi tối đông lạnh, Khúc Thừa Ân ôm cô trong lòng. Còn cô thì lười biếng không buồn phản kháng, một lần hai lần còn phản kháng, bây giờ hần ôm cô cô còn cho đó là điều quá bình thường.

- Nàng có thích trẻ con không? - Khúc Thừa Ân không đầu không đuôi hỏi

- Thích, đối với ta trẻ con chính là sự khởi đầu mới của thế hệ mới. - Ngữ Kỳ gặt đầu

- Vậy nàng có muốn có một đứa trẻ của riêng bản thân không?

Ngữ Kỳ đang nằm trong lòng hần liền lùi sâu vào bên trong, ánh mắt tỏ rõ chán ghét.

- Trước người đem xạ hương tới cho ta dùng hàng ngày. Cơ thể ta vốn không thể sinh con được nữa rồi.

[Ting! Độ hảo cảm của nam chủ Khúc Thừa Ân tăng lên 3%]

Khúc Thừa Ân cứng họng, hần trước thích làm tùy ý. Đã vậy Ngữ Kỳ biết mà không hề có chút phản kháng sử dụng, ánh mắt hần hiện lên một chút đau sót kéo tay cô ôm chôn người vào lòng

- Ta sẽ chữa trị tốt cho nàng. Sẽ ko để nàng uỷ khuất...

Xạ hương đưa thì cũng đưa rồi, dùng thì cũng dùng rồi. Người tưởng bà đây thích thì chữa thích thì không chữa à? Đã thế đừng hòng chữa. Bà đây không cần!

Ngữ Kỳ chỉ im lặng chửi trong lòng, vẫn để yên cho hần ôm. Thấy cô nằm im trong lòng bản thân, Khúc Thừa Ân yêu thương hôn nhẹ lên mái tóc dài

đen óng

Vốn tai mắt ở khắp nơi, chuyện hoàng thượng sủng hoàng hậu đã làm bao nhân căn răng nuốt hận, bây giờ thêm việc hoàng thượng muốn có con với hoàng hậu. Đủ hiểu trong lòng đế vương nàng có cấp bậc ra sao

Sáng cô vẫn cứ nhàn nhạ căn nho nhìn trời nhìn đất, Mộc Nhi bước vào thái độ hơi kì quặc

- Nương nương... Ôn tần muốn thỉnh an.

Ngữ Kỳ ô lên một tiếng rồi đáp ứng cho nàng ta vào, tự dung nữ chính đại nhân muốn tới tìm cô. Ai dám đắc tội chứ? Vẫn là nể nàng ta một bước

Dung nhan khuyên thành bước vào, tuy chẳng nhiều trang sức xinh đẹp nhưng vô cùng chói lóa. Lý Hoà Nhi nhẹ nhàng cúi người thỉnh an cô

- Nương nương vạn phúc kim an.

- Đứng dậy đi, hôm nay Ôn tần có chuyện gì tới gặp bốn cung sao? - Ngữ Kỳ lười nhát chính là giả tạo, hỏi luôn vấn đề chính

Khuôn mặt Lý Hoà Nhi hơi cứng lại nhưng rồi lại mềm ra, mỉm cười thanh thoát xinh đẹp lấy ra chiếc khăn uyên ương nói

- Nhờ nương nương giúp tiểu nữ đưa cho hoàng thượng, người đạo này không tới thăm tiểu nữ. Tiểu nữ không thể đưa cho người, đành mạo phạm nhờ nương nương từ bi.

Ngữ Kỳ liếc nhanh một cái qua khuôn mặt Lý Hoà Nhi, ý nàng ta là cô không nhận chính là nhỏ mọn đấy à?

- Ôn tần, người có thể đưa tới chỗ công công của hoàng thượng. Đưa cho ta hàm ý khiêu chiến bốn cung hay sao?

Mộc Nhi đang đứng bên cạnh tí không kiểm soát được vồ tay rôm rả. Chủ nhân, người nói thật thẳng thắn!

Lý Hoà Nhi không nghĩ cô sẽ thẳng thắn đến mức nói huych hoẹt ra, khuôn mặt có chút không ngờ nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh, nụ cười lại nở trên môi

- Tiểu nữ nào dám khiêu chiến nương nương. Chi là thấy tiểu nữ cùng nương nương từ nhỏ là bạn thân mai trúc mã của hoàng thượng, nhờ người sẽ dễ hơn.

- Ôn tần, người có thể tự đưa nhưng tới đây để làm khó bốn cung phải không? Cũng không sao. Bốn cung không phải người hẹp hòi, để lại chiếc khăn. Hoàng thượng có tới bốn cung sẽ đưa - Cô vốn tính nể mặt nữ chính nhưng nhiệm vụ đã hoàn thành đến quá nửa rồi, cũng chẳng cần nhìn mặt mũi nàng ta làm gì

Lý Hoà Nhi chỉ khẽ cúi đầu vào bàn tay dưới ống áo, nàng ta duyên dáng để lại chiếc khăn đẹp để rồi đi mất.

Ngữ Kỳ hừ một cái, nguyên tác của thế giới này cũng quá mạnh mẽ đi? Theo đúng nguyên tác thì Lý Hoà Nhi tới đem nhờ nguyên chủ cái khăn, nguyên chủ kim nén nóng giận nhưng cuối cùng lựa chọn không đưa khăn. Về sau Lý Hoà Nhi vô tình cố ý hỏi Khúc Thừa Ân về cái khăn rồi khuyên ngăn hắn, hắn tức giận mắng cô một trận trước các phi tần. Mọi người liền biết hoàng hậu cũng có lúc thất sủng rồi...!

Đội Lý Hoà Nhi rời đi cô liền sai Mộc Nhi đem khăn tới điện của Khúc Thừa Ân, tránh theo nguyên tác rước họa vào thân.

Sau khi Mộc Nhi tới đưa khăn một lúc thì ám vệ cũng trở về báo những gì mình vừa thấy. Ám vệ cảm thấy thích vị hoàng hậu này hơn quý tần kia, tuy vị hoàng hậu này lười vô đối nhưng tâm sạch sẽ không như vị quý tần kia, nên trong lúc nói hắn có phần nghiêng về Ngữ Kỳ. Ám chỉ Lý Hoà Nhi đang hăm dọa cô

Khúc Thừa Ân cầm trên tay chiếc khăn uyên ương khuôn mặt có chút rối bời, vân vân một chút rồi tay chủ động sờ lên chiếc khăn kỳ quặc còn trên cổ mình. Đôi mắt tràn ngập yêu thương đem khăn uyên ương ban cho ám vệ.

Khuôn mặt ám vệ cầm cái khăn uyên ương như ăn phải ruồi, nhìn một chút đội ra ngoài rồi ném đi, cái khăn này mang theo người họ lại tưởng hắn đoạn tụ thì chết (đoạn tụ là yêu cùng giới)

Hệ thống thấy một màn này cười lắc lư không dứt, nhìn thấy cô cứ ăn rồi nằm ăn rồi nằm mà kịch tình vẫn chưa xuất hiện. Liền xắn tay áo làm gì đó cười gian xảo

[...] ta đem ký chủ một chết, ta đem ký chủ một chết! Hừ hừ!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Vật thể thân là hoàng hậu (18)

Bỗng sau hôm đó, chiến sự bắt đầu bùng nổ. Ngữ Kỳ ngạc nhiên, không phải chiến sự phải hai tháng nữa mới nổ ra sao?

Muốn hỏi hệ thống nhưng chỉ nhận được một mảng im lặng, ngạc nhiên rồi cũng phải qua đi. Cô vội vã chuẩn bị thư nói với phụ thân. Bận rộn đến mức sứt đầu mẻ trán

Khúc Thừa Mặc nhận thánh chỉ ra biên cương chinh chiến cùng Sở tướng quân. Khi hân tới, chỉ trầm mặc nhìn cô

Ngữ Kỳ cũng nhìn hân, Khúc Thừa Mặc cười nhẹ hôn lên trán trắng ngần của cô một cái dịu dàng

- Kỳ nhi, ta sắp phải ra biên cương, cũng không biết bản thân bao giờ về. Nàng ở đây ngoan ngoãn, Khúc Thừa Ân sẽ chăm sóc tốt cho nàng.

Cô chỉ gật nhẹ một cái không nói gì, hân muốn nói gì đó với cô nhưng lại thôi, đứng dậy quay lưng chuẩn bị rời đi. Giọng hơi cứng ngắt

- Ta rất muốn đem nàng ngắm nhìn thế giới kia, nhưng chỉ sợ biên cương không để ta thực hiện điều đó. Về có thể ta sẽ có chuyện, ta không muốn nàng có gì xảy ra...

Hân đang nói bỗng người được xoa lại, hai lòng bàn tay ấm áp mềm mại áp lên má hân, ép hân nhìn thẳng vào đôi mắt kiên định của cô

- Ta sẽ không để ngươi chết. - Ngữ Kỳ chắc chắn.

Dù phải mất một nửa điểm tích phân để mua thuốc cải tử hoàn sinh ta cũng mua, ta chưa muốn bị phạt~ Đó là lời trong lòng của cô...

Khúc Thừa Mặc lại không nhận ra sự kỳ quái trong lời nói của cô, căn bản không nghi ngờ lời nói của cô mà ôn nhu xoa đầu

- Được, nàng không để ta chết. Ta cũng sẽ không chết, còn phải trở về bên nàng!

Sau cuộc nói chuyện với Khúc Thừa Mặc, cô hơi run nhẹ. Mai cô sẽ trốn ra biên cương cùng, mong sẽ không có chuyện gì xảy ra

Cô thu xếp các thứ để chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai, bỗng eo được ôm làm cô muốn dựng lông lên

Khúc Thừa Ân ôm cô từ đằng sau, dựa dựa cọ cọ hít lấy mùi hương của cô

- Nàng đang làm gì thập thò như vậy?

Ngươi là ma đấy à? Ngữ Kỳ xoay mặt nhìn hân. Khúc Thừa Ân ôm cô ngồi lên đùi mình, nhẹ nhàng vuốt tóc cô nói

- Ngày mai cha nàng phải ra biên cương, nàng có muốn ra tiễn không?

Cô lắc đầu, tiễn con khi. Bà đây đi theo thì tiễn làm cái gì? Khúc Thừa Ân cũng không nói thêm gì, cọ nhẹ nhẹ thì nhìn trên đầu cô vẫn thùy chung cái chiếc trâm mẫu đơn cũ kĩ. Đôi mắt tràn ngập ôn nhu

[Ting! Độ hảo cảm của nam chủ Khúc Thừa Ân tăng lên 1%]

- Không phải người rất yêu thích Ôn tần sao? Đạo này cứ lui tới đây, người không sợ nàng ta buồn? - Ngữ Kỳ phá vỡ sự im lặng

- Nàng đuổi ta? - Khúc Thừa Ân không có ý nhắc tới Lý Hoà Nhi

Ngữ Kỳ cầm tay hân lên áp vào má, nhắm mắt lại cảm nhận bàn tay to của hân. Khúc Thừa Ân lần đầu tiên thấy cô chủ động chạm vào bản thân liền ngơ

- Thừa Ân đại ca, người trưởng thành rồi. Không còn cần sự chanh chua của ta để xù lông lên bảo vệ nữa.

Hân chỉ nhìn nàng, không có ý định chen lời vào. Từ đôi mắt long lanh hoạt bát bỗng đổi sắc thành đôi mắt trầm tĩnh như nước, Ngữ Kỳ lúc này để cho nguyên chủ nhập vào thân xác nói những lời trong lòng

- Tính ta không hề chanh chua, nhưng ta sẵn sàng chanh chua để bảo vệ người và Thừa Mặc đại ca.. ta biết bản thân ta không tốt, chanh chua để cả hai đều ghét ta. Nhưng khi nhận được xạ hương, trái tim ta rất đau..

[Ting! Độ hảo cảm của nam chủ tăng lên 2%]

- Ta cho ám vệ theo dõi người, ta thấy một cô gái khuynh thành bên cạnh người, ta thấy người rất vui vẻ. Mỗi lần như vậy trái tim ta lại đau đớn, nhưng ta lựa chọn nhắm mắt coi như không thấy gì, chỉ mong một đời bình an..

[Ting! Độ hảo cảm của nam chủ tăng lên 1%]

- Cho tới bây giờ ta đủ can đảm rồi, xin người đừng đối tốt với ta nữa. Chỉ cần ta tốt với người là được rồi, chỉ cần ta cố gắng thêm một chút nữa, Thừa Ân đại ca và Thừa Mặc đại ca sẽ hạnh phúc.. - Sở Ngữ Kỳ nở nụ cười xinh đẹp trầm tĩnh trong veo

[Ting! Độ hảo cảm của nam chủ tăng lên 1%]

- Nàng đang nói gì vậy! - Khúc Thừa Ân trong lòng bỗng có linh cảm không tốt..

Nhưng thời hạn của nguyên chủ có hạn, cô đang bị kéo ra khỏi thân thể. Chỉ nuối tiếc nhìn Khúc Thừa Ân một cái, Ngữ Kỳ trở về thân thể điều đầu tiên cô làm chính là nằm lên giường quay lưng lạnh nhạt nói

- Ngủ đi, ta mệt rồi, ngày mai người còn phải lên triều thần. Không nên thức khuya

Hắn muốn hỏi nữa nhưng cô chỉ im lặng không nói lời nào, hắn ôm cô vào lòng cô cũng không phản ứng làm hắn cảm thấy sợ hãi càng ôm chặt hơn, đợi cô đã ngủ say rồi mới vuốt nhẹ mái tóc của cô thì thầm

- Nàng cứ như bây giờ, có được không...?

Sáng ra hắn dậy sớm đã đi khỏi, để cho cô ngủ nhưng khi hắn vừa rời khỏi cô liền mở mắt. Thuốc mê nồng nặc trong phòng làm cả ám vệ lẫn Mộc Nhĩ ngã ra đất ngủ say

Trước khi đi cô tháo chiếc trâm xuống đặt xuống lá thư còn vương mực...

Đến lúc Mộc Nhĩ tỉnh lại thấy lá thư trên bàn, sợ hãi chạy tới tìm Khúc Thừa Ân.

Khúc Thừa Ân thấy công công hốt hải nói khề vào tai hắn, hắn tái mặt đi

Hắn đang ở triều thần liền cầm vội lá thư trên tay đọc, đơn giản chỉ là vài dòng chữ ngắn ngủi trên đó

Yêu là gì? Người có hiểu không?

Khúc Thừa Ân ngày hôm đó hiểu sâu sắc... Yêu là gì... Yêu chính là mù quáng... Yêu chính là ngu ngốc....!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phản Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vật thể thân là hoàng hậu (19)

Hoàng cung nổi sóng loạn cào cào, hoàng hậu trốn lên xe theo phụ thân vào biên cương.

Các phi tần liền cười khẩy khinh bỉ cô ngu ngốc, tất cả đều tranh thủ lấy lòng Khúc Thừa Ân

Vốn Khúc Thừa Mặc cùng Sở tướng quân tới nơi bỗng thấy trong hòm có gì đó động đậy, tất cả chĩa binh khí về chiếc hòm

- Ôi cái hòm này sao mà ê ẩm quá vậy? - Ngữ Kỳ xoa xoa móng muốn hòng vì bị ném qua ném lại

- Kỳ nhi? - Cả giọng Sở tướng quân lẫn Khúc Thừa Mặc sợ hãi kinh ngạc kêu lên

- Hồ nháo! Con làm gì ở đây? - Sở tướng quân tức giận run run cả râu trên khuôn mặt

Thấy phụ thân đang có dấu hiệu tức giận cô liền ôm chặt dụi dụi

- Phụ thân, người đừng giận. Con tới phụ người mà

- Hồ nháo! Người đường đường là hoàng hậu lại không tuân thủ phép tắc như vậy? - Sở tướng quân quát lớn làm binh lính cũng run rẩy theo

- Nữ nhi mặc kệ, nữ nhi ở lại đây với người cơ! - Ngữ Kỳ bước bình đầu bám lên người Sở tướng quân

Ngày hôm đó Sở tướng quân mắng cô nguyên ngày, mà cô mặc kệ. Chỉ có Khúc Thừa Mặc yên lặng nhìn cô như đang cố tìm tòi thứ gì đó

Tới buổi tối cuối cùng Sở tướng quân cũng chịu tha cho cô. Lúc này Khúc Thừa Mặc kéo tay cô khuôn mặt lạnh tanh

- Ngày mai ta sẽ sai người hộ tống nàng về. Biên cương không phải nơi để nàng đùa nghịch!

- Ta không về! Ta nói ta sẽ không để ngươi chết, ngươi bây giờ ép ta là ta tự sát đây! - Ngừ Kỳ trợn mắt nhe răng dọa

Khúc Thừa Mặc thờ dài, trong lòng chỉ còn có thể nhìn cô nhiều một chút mà thôi... Nhưng nàng sẵn sàng vì hắn mà theo ra biên cương. Trong lòng lại một cỗ ám áp tràn đầy

[Ting! Độ hảo cảm của nam phụ Khúc Thừa Mặc tăng lên 5%]

Binh lính không thích nữ nhân ở đây, họ cứ tưởng sẽ phải hầu hạ vị hoàng hậu này nhưng không, cô sẵn sàng băng bó cho bọn họ. Cười nói rồi nấu cơm cho bọn họ, đến mức bàn tay trắng nõm của cô đầy vết chai xước

Với tất cả lòng tôn kính, bọn họ hoàn toàn yêu mến vị hoàng hậu này của họ. Cô tươi cười với tất cả, không sợ bẩn mà cùng bọn họ làm nặng nhọc

Khúc Thừa Mặc nhìn cô từ xa khuôn mặt dính bùn đất nhưng nụ cười vẫn nở tươi rực rỡ, đôi mắt ôn nhu đến lạ thường

Mặt khác ở hoàng cung thư vẫn về đều đều, nói cô rất hoà đồng... Rất được coi trọng

Khúc Thừa Ân nở nụ cười vuốt ve lá thư chăm chú nhìn, Lý Hoà Nhi nhẹ nhàng tựa vào vai hắn nói

- Người yêu thích nàng ấy tới vậy sao? - Tới mức cười ngẩn ngơ đọc bức thư ư? Trong lòng nàng ta bấy lâu nay không ghen tỵ ai, bỗng chốc thấy ghen tỵ với Ngừ Kỳ vô cùng

- Nàng ấy là hoàng hậu của ta. - Khúc Thừa Ân trả lời

- Vậy ta không phải? Ta cũng là phi tần của ca ca! - Lý Hoà Nhi nắm chặt vạt áo của hắn

Khúc Thừa Ân cứng họng nhìn Lý Hoà Nhi, nàng ta cười khẽ một tiếng khuôn mặt tiến về phía hắn càng lúc càng gần

Nhìn thấy khuôn mặt trước kia mình hằng đêm mong nhớ, nhưng bây giờ tâm trí hắn chỉ nhớ tới người con gái đôi mắt đó... Khúc Thừa Ân né nụ hôn của Lý Hoà Nhi bước ra ngoài

Đôi mắt nàng ta rơi nước mắt, túm vạt áo hắn chuẩn bị rời đi nói

- Ta yêu chàng chàng có biết không? Ta yêu chàng suốt 3 năm! Yêu đến điên dại, chấp nhận làm phi tần của chàng chỉ cần được bên chàng! Chàng có biết điều đó không? Ta khổ sở để được bên chàng nhưng tâm chàng lại không bên ta...

- Nàng yêu ta suốt ba năm... - Khúc Thừa Ân chỉ nhắc lại lời nói đó rồi bật cười chua xót quay ra nhìn nàng ta

- Nàng yêu ta suốt ba năm còn ta yêu nàng suốt 5 năm. Rõ ràng nàng thông minh nhận ra cử chỉ đặc biệt của ta, nhưng nàng luôn như có như không. Nàng yêu ta suốt ba năm còn Ngừ Kỳ rõ ràng biết ta và nàng cùng yêu nhau nhưng sẵn sàng chấp nhận, nàng ấy bảo vệ ta khi hồi còn nhỏ, còn nàng chỉ bên cạnh ta an ủi. Nàng ấy sẵn sàng từ cô nương gia giáo mà chanh chua chỉ để không ai có thể tổn thương ta, còn nàng chỉ dùng đôi mắt thương hại nhìn ta. Hồi trước là do ta mù quáng tưởng rằng chỉ nàng tốt với ta mà bỏ lỡ một người, bây giờ ta không muốn tiếp tục bỏ lỡ nàng ấy. Hoà Nhi, trước có lẽ là do ta ảo tưởng ta yêu nàng... - Khúc Thừa Ân dừng lại nhìn khuôn mặt Lý Hoà Nhi đã đầy nước mắt trông vô cùng đau xót, nhưng hắn hít một hơi sâu mở mắt ra kiên định nói tiếp

- Nhưng ta bây giờ nhận ra, ta vốn không phải yêu nàng. Người ta yêu lúc này đang ở biên cương kia, ta đối với nàng cuối cùng cũng chỉ là chấp niệm muốn chiếm hữu. Còn đối với nàng ấy lại là cả tình yêu... Tình yêu là gì... Nàng có hiểu nổi nó không... Hoà Nhi?

Ngày hôm đó cả hoàng cung xôn xao thấy Ôn tần ôm mặt khóc chạy về cung, Khúc Thừa Ân chỉ nhìn nàng ta chạy đi cũng không hề níu kéo. Tay khẽ chạm lên chiếc khăn kỳ quặc trên cổ đôi mắt u buồn

- Ta nhớ nàng...!

Lúc này ở biên cương, Ngừ Kỳ đang nấu thức ăn vừa có gắng nhớ lại kịch tình của thế giới, bỗng dưng nhận được một bức thư lạ bay vào người, mở ra thấy nét chữ cứng cỏi "Ra đằng sau khu"

Không phải trong doanh trại cũng dám to gan tỏ tình hoàng hậu đấy chứ? Ngừ Kỳ vô cùng ngạc nhiên nhìn xung quanh.

[...] Ký chủ ngu ngốc rất thích ảo tưởng..

Hoàn toàn không thấy dấu vết có người. Làm cô có chút tò mò, cẩn thận đi ra đằng sau, bỗng bóng đen từ phía sau bịt chặt miệng cô. Ngừ Kỳ cả kinh giãy giụa....

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Vật thể thân là hoàng hậu (20)

Cô cắn mạnh vào tay gã bịt miệng cô, làm hắn kêu đau một tiếng thà cô ra uy khuất nói

- Tỷ tỷ, người cắn đau muốn chết ta...!

Hướng Dực xoa xoa bàn tay bị cô cắn cho sưng tấy lên, Ngử Kỳ giặt mình nhìn hắn vội xoa cho hắn

- Không sao chứ? Ai bảo ngươi hù ta?! Mà ngươi ở đây làm gì?

- Thăm tỷ tỷ đấy, cảm động chứ? - Hướng Dực lại ôm chặt cô vào lòng

- Đây, đây là biên cương, ngươi mau về nhà đi. Nếu không sẽ bị binh lính thấy là hồng.

- Cũng đúng, ta là con trai của kẻ thù đang chiến tranh với đất nước tỷ tỷ mà. - Hướng Dực thản nhiên trả lời

Cô gật gật đầu định tán thành thì tròn mắt nhìn Hướng Dực, hắn thấy cô há hốc mồm không nói thành lời thì vẫn cứ thản nhiên

- Cũng chỉ là tranh chấp lãnh thổ tầm thường, ta tới đón tỷ tỷ đi. - Hướng Dực nắm lấy tay cô mỉm cười tuấn tú không tỷ vết

Cô vội lắc đầu hất tay hắn ra lùi lại phía sau

- Ta không đi với ngươi!

Hướng Dực nhìn bàn tay bị hất một chút rồi cười nhẹ, đi lại gần xoa má cô rồi cười thản nhiên

- Đợi chiến thắng lần này, ta sẽ xông vào doanh trại cướp tỷ tỷ về bên ta. Như lời ta nói 10 năm trước

Mới nói xong Ngử Kỳ chưa kịp nói gì thì hắn đã đi mất, cô á khẩu... Cái này... Tự gãi má

Nguyên chủ cho cô ký ức rất mập mờ lúc nhỏ làm cô không thể biết được rốt cuộc có điều gì xảy ra...

Hướng Dực về tới doanh trại của bản thân ngồi xuống xoa nhẹ nửa chiếc bội còn lại bản thân giữ...

Khi đó hắn bị bắt cóc để hoàng thượng phải đổi lãnh thổ lấy hắn, khi hắn chạy thoát căn bản chân không có sức. Tưởng rằng bản thân sẽ kết thúc tại đây nhưng hắn được một cô bé đem về...

Xinh đẹp như vậy, nhưng lại vô cùng chanh chua xù lông, mà khi bên hắn lại lộ ra sự dịu dàng... Tại sao nàng lại cố gắng chanh chua? Tại sao nàng cố tỏ ra như vậy? Không phải nơi nàng ở các cô gái đều phải dịu dàng sao?

Hắn vốn không hiểu, lúc đó hắn mới 10 tuổi, được cô lau trán hắn dùng đôi mắt vô tội mà ai cũng bị đánh lừa hỏi

"Tại sao ngươi rõ ràng rất dịu dàng mà lại cố tỏ ra chanh chua?"

"Tiểu tử, ngươi thì biết cái gì? Có biết yêu là gì không? Ngươi có hiểu nó là gì không?" cô bé má phúng phính lườm hắn trông vô cùng đáng yêu

Hắn vô cùng khinh thường nàng, cái gì mà gọi là yêu, ngươi mới có 8 tuổi. Nói hiểu yêu? Ngươi là nữ nhân ấu trĩ à?!

Nhưng hắn không nói ra thành lời, khi hắn bắt đầu đi lại được rồi thì chỉ thấy sự chanh chua cô cố bảo vệ ai kia đều bị họ hất hủi không thương tiếc. Hắn nhận không được nói

"Nếu họ không cần sự chanh chua của ngươi, thì cho ta đi. Ta sẽ yêu tất cả những thứ đó của con người ngươi."

Cô bé bật cười dí trán hắn "Ngươi ấy, nhỏ hơn ta mà đòi hiểu yêu là gì sao?"

Có nhà ngươi nhỏ hơn ta ấy! Hắn thầm nghĩ trong lòng nhưng kiên định nắm tay cô ánh mắt kiên quyết

"Đợi ta lớn, ta sẽ đem ngươi về, không bạc đãi ngươi. Chấp nhận tất cả con người ngươi! Đem ngươi rời khỏi nơi đây!"

"Được được, vậy ta đợi tiểu tử ngươi!" Cô bé má phúng phính bật cười

Bây giờ hắn đã lớn, Hướng Dực xoa nhẹ chiếc bội thì thầm

- Ta đang thực hiện lời nói đây...!

Ngày hôm sau, mọi binh lính đều trở lên nặng nề hơn. Thương nặng có, tử vong cũng có làm cô chạy không kịp

Khúc Thừa Mặc và Sở tướng quân vẫn bình an làm cô thở phào nhẹ nhõm

Lúc đang băng bó cho một binh lính, anh ta mơ màng nắm lấy tay cô nói

- Hoàng hậu, nếu chúng ta thất thủ, xin người hãy chạy đi

Cô cảm động rồi búng trán binh lính đó một cái trợn mắt

- Nói cái gì vậy hả! Chúng ta sẽ không, các ngươi sẽ được về thăm người thân, chúng ta sẽ không từ bỏ. Mau ngủ một giấc cho khoẻ đi!

Các binh lính khác cũng cảm động nhìn cô, Ngử Kỳ chỉ biết bận tới mặt mũi. Nhưng về phía Khúc Thừa Ân và Khúc Thừa Mặc lại khấn trương

Cả hai đều thúc giục cô về hoàng cung cho an toàn, đến phụ thân cũng ép cô. Binh lính cũng mong cô về, cả ngày chỉ biết khuyên khuyên và khuyên làm đầu cô ong ong, mặc kệ bọn họ nghĩ gì

Hôm sau... Lần này là Khúc Thừa Mặc bị thương, Ngử Kỳ lần đầu tiên cảm thấy tức giận trước Hường Dực...

Cô muốn dừng cuộc chiến này lại, Khúc Thừa Mặc vốn thương ở bụng rất nặng, máu chảy ra đầm đìa phải tỉnh dưỡng rất nhiều ngày. Vị tướng anh dũng của doanh trại bị thương, binh lính cũng sa sút tinh thần

Rồi sau đó tới lượt phụ thân nàng bị thương ở chân, tất cả hầu như đều chìm vào màu u ám, binh lính tiếp tục được viện trợ rất đúng thời gian nhưng họ đều lo lắng

Hai thành viên chủ chốt đã bị thương, binh lính như rấn mắt đầu trời lên dần hỗn loạn. Ngử Kỳ bắt lực muốn liên lạc với Hường Dực nhưng lại không có cách nào

Cho tới khi cô nhìn thấy người binh lính mà cô búng trán đó trở về với máu me đầm đìa ngã xuống đất, tay nắm chặt một nhánh hoa đẹp không tên

- Hoàng hậu, người như... Bông hoa này vậy...!

Binh lính kia kiệt sức, cô phải cố gắng mới cứu được mạng nhỏ của binh lính đó, trong quá trình cứu người nước mắt cô không ngừng rơi..

Khi Khúc Thừa Mặc tỉnh lại, hẳn nghe từ mọi người... Cô mặc áo giáp và ra trận...

Người con gái mảnh mai như vậy lại thay hẳn ra trận sao...? Khúc Thừa Mặc tai như ù đi, hẳn chỉ ngồi ngây ngốc như vậy đợi cô chiến thắng quay lại...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Vật thể thân là hoàng hậu (21)

Cho tới khi cô quay lại, hẳn vĩnh viễn không quên được hình ảnh cô gái mảnh mai, mặc chiếc áo giáp trắng đỏ

Xinh đẹp lồng lẫy thương tích đầy mình nhưng cô không quan tâm, trở về cùng các binh lính với nụ cười chiến thắng trên môi, ngược đường ngược nắng là một loại xinh đẹp không nói thành lời

Hắn chỉ biết ôm chặt cô vào lòng mặc kệ cho cô hỏi hắn có chuyện gì xảy ra. Thấy bờ vai hắn run run, Ngử Kỳ thờ dãi ôm lại rồi má dựa vào vai hắn vỗ nhẹ nhẹ an ủi.

Khúc Thừa Ân sau khi biết cô xuất trận liền phản đối, gây sức ép bắt cô về hoàng cung. Nhưng với cô mà nói nơi đó đã không thể quay về được nữa, sau khi chiến tranh xong cô sẽ rời khỏi nơi này.

Khi Ngử Kỳ đang tự bồi thuốc cho bản thân bỗng người được ôm nhẹ nhàng

- Tỷ tỷ, tại sao nàng tự hành hạ bản thân như vậy? Nàng chỉ cần theo ta, ta sẽ chấm dứt cuộc chiến này...!

Hường Dực đau sót nhìn chĩ chĩt các vết thương trên cơ thể của nàng, Ngử Kỳ đẩy hẳn ra khuôn mặt đầy lạnh lùng

- Ngươi về đi, tốt nhất đừng quay lại đây. Nếu không ta sẽ phát lệnh binh lính bắt ngươi đấy!

Hương Dực xoa xoa má cô, mặc kệ cô uy hiếp bản thân ra sao, bật cười lớn

- Ta sẽ làm tỷ tỷ phải tự nguyện chấp nhận yêu cầu này của ta!

Sau ngày hôm đó cô tăng cường cảnh giác hơn, Khúc Thừa Mặc và Sở tướng quân đều khoẻ hơn, đã có thể cùng chinh chiến lại. Binh lính như lấy lại được nhiệt huyết, sôi sục dâng cao ý chí ngút trời

Khúc Thừa Mặc ôm cô trong lòng thở hắt một lần

- Đừng ra chiến trường nữa, ta không muốn mất nàng một lần nữa...

Cô định nói gì đó nhưng bỗng một binh lính chạy hốt hải vào

- Không xong rồi tướng quân! Chúng ta bị địch bao vây rồi!

Cả hai cùng đen mặt đi, cô và Khúc Thừa Mặc chạy ra ngoài thấy vòng vây binh lính cực dày, một bên Hương Dực đang ngồi vô cùng tự nhiên

- Tỷ tỷ, chúng ta gặp nhau rồi!

Cô thực sự không nói thành lời, oán hận tại sao ngày trước nguyên chủ cứu cái tên chết tiệt này.

- Qua đây, điều kiện như ta đã nói, chỉ cần tỷ theo ta, ta liền không tiếp tục tranh giành lãnh thổ ở đây nữa.

Các binh lính muốn phản đối, nhưng hoàn toàn bị bao vây, Ngũ Kỳ đôi mắt có chút giãy giụa im lặng một hồi lâu mới cất tiếng

- Ngươi thả phụ thân ta, Khúc Thừa Mặc và tất cả binh lính ở đây trở về quê hương an toàn cùng lãnh thổ, ta sẽ theo ngươi.

- Được. - Hương Dực chắc nịch nói

- Không được!!! - Sở tướng quân cùng Khúc Thừa Mặc gào lên

- Các ngươi nghĩ có thể thoát khỏi vòng vây này hay sao? Nếu chiến tranh tiếp thì các ngươi cũng sẽ chết và tỷ tỷ vẫn phải đi theo ta. Lựa chọn khôn ngoan một chút! - Hương Dực cười chế giễu

Khúc Thừa Mặc im lặng rút kiếm ra nói

- Nếu ngươi thắng ta, ta sẽ để ngươi đem Kỳ nhi đi...

Hương Dực sáng khoái đứng dậy cầm kiếm hướng tới Khúc Thừa Mặc mà đánh

Vốn cơ thể Khúc Thừa Mặc bị thương nên chắc chắn không phải đối thủ của hắn. Đánh một hồi Khúc Thừa Mặc phải phòng thủ.

[Thật tình, mấy gã ngu ngốc, ký chủ. Để ta giúp người làm nhiệm vụ cho nhanh!] hệ thống ác ý nói sau bao thời gian im lặng

Khúc Thừa Mặc và Hương Dực đang vô cùng chú tâm vào đối phương, bỗng móc tên ở phía nào đó chui ra bắn về phía Khúc Thừa Mặc

Trong đầu cô lúc đó chỉ có một suy nghĩ duy nhất... Không thể để cho Khúc Thừa Mặc chết...!

Ngũ Kỳ không suy nghĩ chạy lên phía trước dùng toàn bộ cơ thể đỡ lấy...

- Không cần!!!

- Không!!!

Hai âm thanh cùng vang lên, mọi thứ như được quay chậm lại khoảng khắc cô gái nhỏ nhoi xinh đẹp mũi tên bắn xuyên người cô...

Cảnh tượng ngày hôm đó, Khúc Thừa Mặc cùng Hương Dực vĩnh viễn không quên được....

Hương Dực rơi thanh kiếm xuống bàn tay gơ lên chạy như điên về phía cô....

Nàng nói... Nàng muốn ngắm nhìn thế giới kia... Nàng nói... Nàng muốn rời khỏi đây...

[Ting! Độ hảo cảm của nam phụ Khúc Thừa Mặc tăng lên 15% hiện tại là 100%]

[ting! Độ hảo cảm của nam phản diện Hương Dực tăng lên 5% hiện tại là 100%]

Cô ngã xuống đất, ho ra một bùm máu... Sở tướng quân gào thét cố thoát ra khỏi đám binh lính của địch, ông chưa bao giờ khổ sở như bây giờ

Khúc Thừa Mặc buông thanh kiếm ra lại gần nhắc cô lên cố gắng vỗ má cô, run rẩy nói

- Kỳ.. Kỳ nhi... đừng lo... ta sẽ gọi người rút tên ra cho nàng... Kỳ nhi... Đừng ngủ, nghe ta, đừng ngủ...

Cô có chút buồn cười, Khúc Thừa Mặc lạnh lùng như vậy lại nói lấp ba lấp bắp. Hường Dực gào lên gọi người tới rút tên rồi hấn chạy lại gần cô, run run cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô

- Tỷ... Người đừng vậy... ta sai rồi... Ta không tốt... Cố chấp như một đứa trẻ tranh giành người, là ta không tốt...!

Ngữ Kỳ đau muốn chết đi sống lại, nhưng cô cố gượng đưa tay sờ khuôn mặt Khúc Thừa Mặc chưa kịp nói gì thì bỗng nhói lên cơn đau vô hạn.

Đau đến mức mọi thứ dần đen xì lại, nghe thấy tiếng gào của Sở tướng quân, tiếng gào của Hường Dực, Khúc Thừa Mặc cùng các binh lính...

Cô tưởng cô đã chết nhưng thấy linh hồn cô lơ lửng bên cạnh, thấy ngự y ôm hôn đồ vôi vãi chạy qua chạy lại trong lều, Khúc Thừa Mặc ôm đầu còn Hường Dực cầm kiếm gào thét hỏi ai bắn tên như con thú điên, chỉ có Sở tướng quân ngồi đản đờ, khuôn mặt già nua đến tội nghiệp

[Ký chủ à, người chưa chết được đâu] Hệ Thống ngoáy ngoáy mũi

Không đợi cô nói trực tiếp nói tiếp với vẻ mặt khinh bỉ

[Là tôi kéo ký chủ ra đây, chết sớm vậy không có tốt nha, bây giờ thì rút về thân thể diễn nốt đi!] cô chưa kịp tức giận thì cả linh hồn bị kéo vào thân xác...

[ây gugu, chết luôn thì làm sao soát nốt 5% hảo cảm nam chính cơ chứ? Hệ thống tôi đặc ân cho ký chủ đó. Cố gắng lên] hệ thống vui sướng khi thấy Ngữ Kỳ chật vật vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vật thể thân là hoàng hậu (hoàn)

- Sao rồi ngự y, ông mau nói đi - Khúc Thừa Mặc sốt ruột hỏi khi thấy ngự y bước ra

- Hoàng hậu thời gian còn hai ngày, tôi đã hết cách rồi.

Sở tướng quân nghe xong mũ giáp rơi xuống đất, khuôn mặt già nua tiều tụy hấn đi. Cố gắng nhặt mũ giáp run run cười

- Ngự y cứ đùa, nữ nhi của bản tướng quân vừa nãy còn vui đùa, làm sao lại còn hai ngày được chứ!

Ngự y chỉ im lặng không nói, Sở tướng quân tuyệt vọng túm cổ áo ngự y không nói thành lời rồi thả ra quay lưng đi

Chỉ còn lại Hường Dực cùng Khúc Thừa Mặc đi vào thấy mũi tên được bẻ gọn lại, nhưng vẫn ở trong cơ thể cô

Ngữ Kỳ lúc này đã tỉnh dần dần lại, điều đầu tiên cô muốn chính là mau rút linh hồn cô ra! Cô sắp đau chết rồi đây này! Gắng gượng không kêu đau, vẩy nhẹ tay hai người lại gần mình

Hai người cùng đi lại ngồi xuống, bầu không khí im lặng đến lạ kì, Ngữ Kỳ tếu vui

- Hai người làm gì mà như đưa tang thế, ta đã chết đâu?

- Nàng còn gắng gượng như vậy? Nàng nhìn nàng ra cái bộ dạng gì rồi? Tại sao nàng đỡ mũi tên đó? - Khúc Thừa Mặc muốn oán trách cô nhưng lúc này nước mắt cứ vậy mà ứa ra...

Hắn không muốn khóc nhưng căn bản nước mắt cứ vậy tuôn ra không chịu dừng lại, Ngữ Kỳ muốn đưa tay ra lau giọt nước mắt cho hắn nhưng cô đau đến co rúm người đành bỏ ý định đó

- Ta nói rồi, ta sẽ không để ngươi chết mà... Sau khi ta rời đi, chăm sóc phụ thân ta... Phụ thân ta cũng đã già rồi, ta không muốn phụ thân cứ phải sống ở biên cương mãi... Đáp ứng ta... Được không Thừa Mặc đại ca...?

Đây là lần đầu tiên sau bao lâu cô gọi hắn, nhưng lại khiến hắn đau nhói vô cùng, nước mắt rơi xuống hắn chỉ gạt đầu rồi bước ra ngoài. Chỉ còn lại Hường Dực và cô

Hường Dực im lặng một hồi lâu rồi mới cất tiếng khàn khàn kìm nén

- Tỷ thật độc ác... Dùng tính mạng đổi lấy sự hoà bình sao?

Ngữ Kỳ bật cười to, mặc con đau... Thật ra cô đơn giản chỉ lo cho nhiệm vụ, cô mà thông minh đến mức đó thì đâu để họ đánh nhau, gã điên nhà người! Ngữ Kỳ chửi ầm trong lòng, nhưng cô lại không còn sức để chửi thật sự

- Hường Dục, người còn trẻ, đừng có vui đầu vào ta làm gì! Còn bao cô gái trẻ đẹp khác mà

Cô cố gắng cười lộ hàm răng trắng đều đẹp, vẫn sự xinh đẹp khuynh thành đó nhưng hẳn cảm thấy vô cùng chói mắt, vô cùng ghét nụ cười của cô lúc này

Ngữ Kỳ ho khan ra máu làm hẳn hoảng hốt, cô chỉ nắm tay trấn an hẳn

- Người nói với ta, đem ta đi khắp nơi có phải không?

Hường Dục nhoè đôi mắt gạt nhẹ đầu, cô mỉm cười xinh đẹp

- Khi ta chết, đem thân ta đốt. Mang tro đi rắc khắp nơi, có được không?

Hường Dục ngạc nhiên lẫn tức giận, đến chết cô cũng không muốn bên cạnh hẳn sao? Như đọc được suy nghĩ của hẳn, Ngữ Kỳ nhìn lên mái lều

- Giúp ta...! - Ngữ Kỳ cố gắng lôi ra mảnh ngọc bội đưa cho hẳn

Hường Dục run tay cầm lấy rồi thật lâu sau chậm rãi gạt nhẹ đầu, bỗng bên ngoài ồn ào, có một binh lính thân thể toàn vết thương xông vào

- Hoàng hậu, người làm sao vậy? Đừng đùa giỡn có được không? - Binh lính sợ hãi rút mấy bông hoa mới hái về

Ngữ Kỳ nhìn binh lính đó vẫy lại gần, binh lính đó còn trẻ cúi đầu để cô xoa đầu

- Sau hôm nay người được về nhà thăm người thân rồi, phải vui chứ sao lại khóc như vậy?

Binh lính không nhịn được mà khóc ầm lên chỉ vào Hường Dục đầy căm hận

- Ngươi đáng lẽ không chết, chỉ vì hẳn! Hẳn làm ngươi ra như vậy!

- Người a, xú tiểu tử. Về với gia đình rồi thì không được cứ đem cái miệng bô bô vậy, hại thân thôi! - Ngữ Kỳ cố gắng tếu hài

Lúc này Khúc Thừa Ân đang duyệt tấu chương nhận được thư, hẳn vốn đang vui vẻ chuẩn bị đọc thư, sau khi đọc xong khuôn mặt hẳn tái nhợt lại

Mặc cho tất cả mọi người ngăn cản, hẳn dùng ngựa chạy như điên về hướng biên cương...

Lúc này Ngữ Kỳ càng ngày càng yếu, cô ngủ là chính, lúc tỉnh lại cũng ít lại. Những binh lính đứng canh cho cô cũng rơi nước mắt nhưng không dám khóc làm phiền cô

Thời gian hai ngày quá ngắn đối với tất cả, ngày cuối cùng của Ngữ Kỳ, cô cố gắng mở mắt nhìn mọi người đang khóc nức nở...

Khuôn mặt cuối cùng cô mong gặp vẫn chưa xuất hiện, làm cô thất vọng một chút, gắng tới chuẩn bị nhắm mắt buông xuôi bỗng có một dáng người cao lớn hót hải đẩy mọi người ra chạy lại gần nắm lấy bàn tay dần lạnh của cô

- Mẫu đơn, mẫu đơn, mẫu đơn...! Nàng mở mắt ra nhìn ta đi! Mẫu đơn mẫu đơn! - Nam nhân kia hót hải liên tục gọi tên cô trong tuyệt vọng.

Ngữ Kỳ cuối cùng cũng nở nụ cười thật đẹp cố gắng gượng nói

- Yêu là gì...? Người.. có hiểu nó không...?

[Ting! Độ hảo cảm của nam chủ Khúc Thừa Ân tăng lên 5% hiện tại là 100%

Tìm thấy thị vệ kiếp trước là Hường Dục!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ! Bắt đầu truyền tống ra khỏi thế giới!]

Tiếng máy móc vang lên cùng lúc cô nghe thấy tiếng mưa rơi trước khi rời khỏi...

A.... Hôm nay chắc sẽ là một ngày lạnh buốt của mùa đông đây...

A... Hôm nay chắc Mộc Nhĩ sẽ rất nhàm chán đây

A... Hôm nay... chắc là kết thúc rồi đây...

Chương sau:

- Cô cũng đủ giỏi rồi! - Nụ cười tà ác đó tháo chiếc carvat cười

[Hệ thống, bây giờ tôi không cần 5000 tích phân kia nữa. Cho tôi về với mẹ được không...] Ngừ Kỳ mếu máo...

(Ây gu cuối cùng cũng đã hoàn thế giới này! Mọi người cùng thưởng thức nào:3 tác giả đã mê mẩn cái chết này của Ngừ Kỳ mãi! Mà có vẻ tình tiết nhanh quá, mng có theo kịp ko? Chắc thế giới sau ta sẽ cho chi tiết hơn)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phản Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Lạc vào thế giới không có trong nhiệm vụ (1)

Ngày Ngừ Kỳ mất, hàng ngàn hàng vạn binh lính quỳ trước mộ của cô khóc nức nở

Tro cốt của cô được đem đi thả khắp nơi, Hoàng đế Khúc Thừa Ân không nạp thêm thiếp, loại bỏ kỳ tuyển tú. Hắn luôn trồng rất nhiều cây mai trắng trong hoàng cung, đứng thần thờ trước mai cả canh giờ mỗi ngày...

Ngừ Kỳ được phong làm nữ tướng hoàng hậu, lịch sử ghi nhận rằng cô là nữ tướng đầu tiên của đất nước.

Cả vạn người kính nể cả vạn người quỳ trước mộ nàng khóc, khi rời đi Hương Dực ôm tro cốt của cô yên lặng tĩnh mịch đi khắp nơi

Khúc Thừa Mặc cùng Sở tướng quân sống ẩn không xuất hiện lại.

Dần ông cũng già nua đi, trước khi mất Sở tướng quân mỉm cười mãn nguyện lâm bầm

- Nữ nhi của cha, cha tới đây...!

Khúc Thừa Mặc luôn sờ lên sợi dây chỉ cười một nụ cười đau đớn...

- Nàng là nữ nhân độc ác...

Truyền thống vừa về đến không gian, hệ thống còn chưa kịp mở miệng ra chúc mừng cô. Ngừ Kỳ đang nằm bật dậy tay xoa lưng tung ngực

[Ôi mẹ ơi, đau muốn chết đi được, đau muốn chết đi được!]

Hệ thống cắn khoai tây mòng nhìn đồng hồ, không kiên nhẫn hiện bảng thông tin lên:

Giới Tính: Nữ (Mặc Định)

Tên: Ngừ Kỳ

Tuổi: 20

Trí Lực: 47 (Max 100 Điểm)

Tướng Mạo: 69 (Max 100 Điểm)

Thể Lực: 62 (Max 100 Điểm)

Kỹ Năng: Không

Năng Khiếu: Khiêu vũ trung cấp, ca hát sơ cấp

Thuộc tính: nụ cười của hồ ly, khí chất của quý tộc, uyển chuyển như gió, chấp niệm của quân chủ

Tinh Thần: 3 (Max 100 Điểm)

Mị Lực: 15 (Max 100 Điểm)

Tích Phân: 10250

Cô ồ lên một tiếng nhìn bảng thông tin, tướng mạo tăng lên một điểm, thể lực, tinh thần tăng tận hai điểm và sức quyến rũ tăng ba điểm

[Ồ? Sao trí lực của ta không tăng?] Ngừ Kỳ gãi gãi đầu

[Người dùng chân tay chứ có chỗ nào dùng đầu óc đâu mà tăng? Mà thôi, trễ thời gian vào thế giới rồi. Thỉnh biến nhanh] Hệ thống biến cô thành một ánh sáng nhỏ nhoi, ném vào cánh cửa kỳ lạ

[... Người ném nàng đi đâu đấy....?] Một giọng nói vang lên

[Thì thế giới trùng sinh đó chủ nhân?] Hệ thống chân chó cười hề hề

[...] Giọng nói đó một mực im lặng làm hệ thống cảm thấy có cái gì đó sai sai. Quay ra nhìn cánh cửa mặt như ăn phải ruồi...

[Hệ thống xin báo tri, thỉnh chủ nhân cùng ký chủ không liên lạc.] Hệ thống chạy mất tích

[...]

Khi Ngừ Kỳ vừa vào thế giới, liền bị hất mạnh một cái vào bàn. Shit! Đùa bà à? Vừa mới vào đã ăn hành là thế nào?

Cô vừa ngẩng lên định chửi thì thấy một nam nhân vô cùng anh tuấn đang cười một nụ cười tức giận, khí tức của cô vốn tràn đầy khi nhìn thấy thì nó lại tụt hết sạch...

- Cô cũng đủ giỏi rồi! - Nụ cười tà ác đó tháo chiếc carvat cười

[Hệ thống, bây giờ tôi không cần 5000 tích phân kia nữa. Cho tôi về với mẹ được không...] Ngừ Kỳ mếu máo...

Hệ thống vẫn báo tri sự im lặng đến cùng... Cô không hiểu chuyện gì chỉ biết co rụt người lại. Vị nam nhân đẹp trai kia bước lại gần cô đầy giận dữ, bỗng thư ký của hắn chạy vào thở hồng hộc...

- Tổng... tổng giám đốc.... Kim Lâm đòi tự sát...

Hắn đang bước lại gần cô bỗng dừng lại rồi chạy vội vã đi, thư ký cũng vội đóng cửa lại trả lại bầu không khí yên tĩnh, Ngừ Kỳ thờ phào một cái nhìn xung quanh, đây chắc là phòng làm việc của tổng giám đốc rồi... Lựa chọn ngồi xuống ghế nghỉ bắt đầu tiếp thu tình tiết truyện.

Lần này cô xuyên vào nguyên chủ tên là Phương Ngừ Kỳ, hiển nhiên là nữ phụ của một bộ truyện. Nguyên chủ là vị hôn thê của tổng giám đốc tập đoàn lớn nhất nhì nước, xinh đẹp, cha mẹ yêu thương còn rất yêu vị hôn thê của bản thân, ngài tổng giám đốc không ai khác là nam chính Tuấn Duật, xét về độ đẹp trai hần xưng hai thì không ai dám xưng thứ nhất, xét về tiền bạc hẳn nói nghèo thì chính là cả nước không ai dám xưng giàu. Một nam chính hoàn mỹ cũng không hề có ý định từ hôn. Nói chung cuộc sống của nguyên chủ vô cùng tốt cho tới một ngày thực tập sinh đến làm một công việc nhỏ nhoi đi nhằm vào thang máy của tổng giám đốc. Cãi nhau với nam chính và bản thân bản tán về nam chính chỉ là rùa vàng không cần với tới, hiển nhiên gây sự chú ý của nam chính. Từ trước đến giờ chưa có ai dám không chú ý hắn, nam chính bắt đầu để ý thực tập sinh kia nhiều hơn cũng nhiều lần chí chóc nhau, họ yêu nhau từ khi nào không hay. Tình yêu cứ vậy nảy nở cho tới khi nguyên chủ phát hiện, bao lần hãm hại thực tập sinh kia nhưng không thành còn bản thân thì rơi vào kết cục tồi từ hôn. Quần bách hạ được vào nam chính thành công ngủ cùng nhau, trở thành Tuấn phu nhân nhưng thực tập sinh kia đòi tự tử. Nam chính bỏ mặc nguyên chủ để chạy đến bên người tình, nguyên chủ có thai cũng mặc kệ hiển nhiên không bên cạnh cho tới khi cô một lần xô xát với thực tập sinh kia thì cả hai cùng ngã. Cô sảy thai mất con còn thực tập kia chỉ hôn mê một tuần, không những không được an ủi mất con, nam chính ly hôn với nguyên chủ làm cho cả gia đình nguyên chủ tụt từ thượng lưu thành dân thường, suýt thì phá sản. Nguyên chủ phải đi bán đồ sống qua ngày, ai thuê gì làm đấy còn Tuấn Duật cùng người tình kia trở thành cuộc tình đẹp đầy sóng gió vang danh khắp nước. Khi không còn cô rồi vẫn được gọi cuộc tình đầy sóng gió bởi vì thực tập sinh kia là nam! Còn nguyên chủ chính là nữ phụ đam mỹ chứ không phải nữ phụ ngôn tình! Yêu như vậy nhưng một chút cũng không được đáp lại, nguyên chủ uất ức mà chết...

Nhiệm vụ lần này của cô là sống một cuộc đời như một cô gái bình thường, buông xuôi tất cả. Chỉ cần giữ được đứa con rồi ly hôn hay làm gì cũng được...

Ngừ Kỳ kìm nén cảm giác muốn giết người, vì cái gì mà cô vào thế giới đam mỹ? Lại còn nguyên chủ yếu đuối như vậy? Đáng lẽ xiên cho gã nam chính kia một cái chứ? Mà khoan... Có gì đó sai sai... Con...? Cô nhớ là không có lần hoan ái nào nữa ngoài lần đầu... Khoan... vậy là.... Cô... Ngừ Kỳ vừa nghĩ tới liền vô lực ngã xuống ngất xỉu.

Cái thân thể chết tiệt này... Vừa mới tiếp thu chút tình tiết đã không chịu được rồi... Còn có con nữa... Bà già... nó... Đây là ý nghĩ cuối trước khi Ngừ Kỳ ngất đi...

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Lạc vào thế giới không có trong nhiệm vụ (2)

Khi cô tỉnh lại đã thấy mình nằm trong bệnh viện, mẹ của thân thể khóc đến ngất đi tỉnh lại.

Bác sĩ chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái rồi đi lại gần, Ngử Kỳ vẫn ngơ ngẩn không hiểu chuyện gì xảy ra

- Bệnh nhân, cô có thai hơn một tháng rồi. Thể trạng cô rất yếu, cần tĩnh dưỡng

Mẹ nó? Cái gì cơ? Một tháng á? Thế quái nào một phát dính luôn? Ngử Kỳ nắm chặt chăn im lặng

Con mẹ nhà người hệ thống! Lần đầu cho bà làm người yêu cũ của nam chính, lần hai làm vợ của nam chính, lần này vừa vợ vừa có con với nam chính. Đừng có nói lần sau bà đây làm bà nội của nam chính luôn đây!

[...] Kỳ chủ nói gì hệ thống cũng không nghe đâu.

Biết cái tính gây rắc rối xong chạy mất, Ngử Kỳ hít một hơi sâu chạy lên sân thượng gào

- Đồ con lừa mặc đồ cổ trang cho ta hệ thống vô sỉ này! Ta nguyện các người đau bi cả đời!!!

[...] Vị nam nhân nào đó bị gọi là con lừa mặc đồ cổ trang

[...] Hệ thống nào đó bị nguyên đau bi cả đời

Sau một hồi gào thét không có hồi kết, Ngử Kỳ hết hơi đi xuống về phòng của mình nằm ì ra thờ dài

Cái thân thể này cũng quá yếu ớt đi, cô thực sự không mong chờ cái thân thể này một chút nào, đã thế nguyên chủ còn lại là nữ nhân yếu đuối. Cô phi, tra nam bạch thỏ! Bà đây là nữ phụ quý sò tộc không phải nữ phụ đam mỹ cho mấy người đóng kịch quỳnh dao!

Đang trầm chìm rửa trong đầu bỗng cánh cửa phòng được mở ra, một người bịt kín từ chân tới mặt cầm theo một giỏ hoa quả đi vào

Cái gì đây? Ninja à? Ngử Kỳ nhìn với đôi mắt kì thị, mùa hè mà mặc vậy không thấy nóng à?

Người kia lột mũ cùng khẩu trang lộ ra khuôn mặt đẹp hoàn mỹ mỉm cười

- Em sắp thành khách vip của bệnh viện rồi đây.

Ngử Kỳ cố gắng xoát lại trí nhớ rồi à lên một tiếng nhỏ, đây là nam phụ đây mà, còn là bạn thân của nguyên chủ và nam chính nữa. Rõ ràng lúc đầu thích nguyên chủ nhưng nguyên chủ vì có con với nam chính mà buồn, đi uống rượu rồi vô tình xxoo với tra nam bạch thỏ kia... Chắc chắn, bộ truyện này khẩu vị cũng quá nặng đi? Nam phụ tên Hoắc Hạ là anh đế hàng vạn cô gái mê mẩn, gia thế khủng phân thua kém với nam chủ.

Hoắc Hạ thấy cô không trả lời liền thờ dài xoa đầu cô một cái ngồi xuống gọt táo

- Em cũng thật là đại dốt, cố làm cho bản thân có thai như vậy... Em... - Ánh mắt của Hoắc Hạ buồn dần

- Hạ.

- Hả? - Hoắc Hạ ngẩng lên nhìn cô

Ngử Kỳ lạnh nhạt nhìn anh một hồi như muốn xuyên thấu anh, rồi nở nụ cười nhẹ nhàng

- Tìm cho em một luật sư giỏi, anh sẽ tìm được phải không?

Hoắc Hạ vẫn ngơ ngẩn không hiểu ý cô, tất nhiên anh tìm được luật sư giỏi vì sẵn sàng cho mọi trường hợp xấu xung quanh anh.

- Em muốn sau khi em sinh đứa nhỏ, em sẽ ly hôn với Tuấn... - Tự dưng trong họng cô dâng trào một cảm giác đau đớn nghẹn ngào khó tả, nước mắt cứ vậy mà ứa cả ra

Hoắc Hạ lúc đầu vừa bàng hoàng vừa vui khi cô nói, nhưng nhìn thấy cô nước mắt cứ rơi là chẳng bắt đầu bối rối xoa xoa đầu cô

- Ngoan, đừng khóc, Kỳ Kỳ của anh rất mạnh mẽ. Sẽ không khóc như này..

Ngử Kỳ nắm lấy tay anh, đôi mắt ngập nước đầy sự kiên định

- Giúp em, Hạ.

Hoắc Hạ ngơ ngẩn nhìn cô một lúc rồi nở nụ cười của anh để thoải mái gạt đầu.

[...] Ký chủ ngu ngốc luôn có sự hấp dẫn với nam nhân nhưng bản thân không hề biết.

Ngày hôm đó chỉ có cô nước mắt rơi ướt đầm áo Hoắc Hạ, cảnh tượng vô cùng bi thương khiến các cô y tá đứng ngoài ngắm Hoắc Hạ cũng ngùi lòng. Cô gái kia thật đáng thương, chồng không thương thì thôi đi lại còn là ông chồng bỏ đi theo nam nhân...

Thật ra trong lòng Ngừ Kỳ thờ dài gần chết, nguyên chủ hình như rất dư nước, khóc nhiều vậy cũng không để cho cô nghỉ ngơi hay sao?

Đến khi Ngừ Kỳ vì mất nước quá nhiều mà thiếp đi Hoắc Hạ nắm tay cô hồi lâu rồi mới rời khỏi. Lái xe tới thẳng chỗ nhà của Tuấn Duật, gõ mạnh cửa.

Một hồi lâu thấy khuôn mặt anh tuấn khá mệt mỏi trên áo còn dính chút máu mờ cửa, Tuấn Duật ngạc nhiên nhìn Hoắc Hạ rồi day trán.

- Có chuyện gì sao? Sao cậu tới đây vào giờ này?

Hoắc Hạ ánh mắt liếc qua vết máu trên áo trực tiếp đi vào nhà của Tuấn Duật.

- Cậu làm gì vậy? - Anh nhú mày nhìn Hoắc Hạ đi vào căn phòng đang đóng, muốn chặn lại.

Cạch, vừa mở ra Hoắc Hạ liền cứng họng nhìn một dáng người mảnh khảnh nằm trên giường cời trần, tay và bụng đều được băng bó cẩn thận.

Người con trai nằm trên giường nghe thấy tiếng động hơi dụi mắt ngược lên nhìn, thấy Hoắc Hạ liền ngơ ngác một chút rồi A lên một tiếng, má đỏ bừng vỗ chiếc chăn mỏng che ngực mình đi.

Hoắc Hạ giật giật khoe miệng, ông đây cũng là đàn ông. Che cái khi gì? Có cái khi gì mà che? Cũng chỉ là một quả chuối nhỏ cùng hai cái hạt tiêu, từ bé ông đây nhìn chán rồi. Che cái khi!

Tuấn Duật thấy Kim Lâm mặt đầy sắc xuân e thẹn nhìn Hoắc Hạ liền khó chịu vô cùng ho một tiếng, đánh vỡ không khí mờ ám (tự cảm nhận là mờ ám thì có).

Hoắc Hạ hừ lạnh một tiếng quay ra nhìn Tuấn Duật.

- Cậu vì người này mà bỏ vợ cậu nằm viện một mình không ai chăm sóc sao?

Kim Lâm đang thẹn thùng liền trừng mắt xuống nước mắt nhẹ rơi, Tuấn Duật nhìn người trong lòng mình khóc thì nhói đau, vội lại gần ôm vỗ vỗ nhưng Kim Lâm cứ giãy giụa.

- Anh đi đi! Buông tôi ra! Về với vợ anh ý!

Hoắc Hạ nổi da gà, cái thái độ giận nũng nịu đó là sao? Tính diễn kịch Quỳnh Dao à?

Tuấn Duật giữ tay Kim Lâm rồi ôm hán vào lòng vỗ về, nhìn Hoắc Hạ với ánh mắt sắc bén.

- Chúng ta sẽ nói về vấn đề đó sau! Cậu về đi! Lâm Lâm đang không được khỏe!

Lâm Lâm là cái khi gì? Hoắc Hạ rùng mình lần thứ n, thờ dài nhìn Tuấn Duật với ánh mắt sắc bén không kém.

- Tổ đời câu trả lời chính đáng của cậu.

Hoắc Hạ quay lưng đi, tay nắm chặt lại... Nếu Tuấn Duật không chăm sóc được cho Ngừ Kỳ, thì anh sẽ thay thế hán!

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Lạc vào thế giới không có trong nhiệm vụ (3)

Khóc quả thực đối với Ngừ Kỳ rất tốn năng lượng, khi cô đang nạp năng lượng tốt nhất đừng ai làm phiền.

Nhưng chiếc điện thoại réo liên hồi lúc nửa đêm làm cô phát cáu, bấm nút nghe rồi gần như gào lên.

- Điện hã mà gọi giờ này? Có biết bây giờ là mấy giờ không?

- Cô cũng giỏi rồi. - Giọng nói đầy tức giận

Ngữ Kỳ nhủ mảy giò đi động ra nhìn lại tên, chữ "Tuấn Duật" đập thẳng vào mặt làm cô tỉnh ngủ

Mặt méo xẹo, chỉnh lại giọng bình thường một chút, cô vẫn thấy ghê cái ánh mắt của hắn lúc đấy ngã cô

- Anh gọi tôi gì vậy?

- Hôm nay tôi tạm thời tha cho cô, Kim Lâm đã không có chuyện gì rồi nhưng nếu còn lần sau xảy ra...

- Khoan khoan, chuyện có thể để mai không? Tôi thực sự rất buồn ngủ, anh không biết con người rất cần giấc ngủ à? Có gì mai nói, ở đó chăm sóc Kim Lâm của anh đi. - Ngữ Kỳ ngáp một tiếng rồi tắt nguồn đi ngủ

Tuấn Duật nhủ hàng mảy kiểm nhìn số điện thoại một lúc, nghe thấy tiếng Kim Lâm ho liền bỏ qua thắc mắc trong đầu

Sáng hôm sau

Ngữ Kỳ đang ăn cháo của bà Phương đưa, bà xót xa nhìn cô

- Con đấy, có thai phải chăm sóc bản thân chút chứ? Chuyện cưới nhau có thể để sau, sao lại làm việc đại dột như vậy?

Cô vẫn thuy chung ăn cháo không hề nói tiếng nào, bà Phương thấy cô im lặng tưởng cô buồn bực không nghe đành bật tivi lên xem

Một đám hỗn độn xung quanh một người rất đẹp trai trên tivi

"Ngài Tuấn, tin ngài sắp cưới Phương tiểu thư có phải là thật?"

"Đúng vậy."

"Vậy còn tin đồn ngài có tình nhân là nam nhân ở bên ngoài thì sao?"

"Tôi chỉ yêu mình Ngữ Kỳ, hoàn toàn là tin bịa đặt"

- Phì...! Khụ khụ! - Ngữ Kỳ phun cả cháo ra, tay run run chỉ lên màn hình

Tra... tra nam...! Đám đem bà ra bia đỡ đạn cho tình nhân, bà xiên chết người!

Bà Phương lau vết cháo cho cô, cũng chỉ im lặng không nói thêm thờ dài. Ai bảo con gái bà lại đi yêu hắn ta, còn có thai rồi bà cũng chẳng làm gì được cả, sống trên đời lâu hơn hắn một cái đầu chẳng lẽ bà không biết đó là nói dối sao?

Cô cố gắng kiềm chế lại cơn tức giận, bấm điện thoại gọi, không quá 5s bên kia đã nhấc máy

- Tôi còn tưởng cô muốn tắt máy đến bao giờ nữa.

- Bây giờ tôi sẽ xuất viện, tôi sẽ tới tập đoàn của anh.

- Ô? Cô vợ sắp cưới mong chờ nhìn thấy tôi thế sao? - Giọng nói Tuấn Duật đầy mỉa mai

Cô chính là không thêm so đo đập máy, đứng bật dậy nhanh chóng làm thủ tục ra viện mặc cho bà Phương khuyên bảo thế nào

Với tốc độ nhanh nhất chưa đầy hai giờ cô đã đến tập đoàn của Tuấn Duật, nhân viên cúi chào cô rồi cung kính dẫn cô đến phòng của tổng giám đốc

Đứng trước cửa phòng cô hít thở một chút rồi bước vào, Tuấn Duật đang chăm chú vào tài liệu ánh sáng hắt lại khuôn mặt tinh xảo rõ nét trông vô cùng tuấn tú.

Nhưng rất tiếc cô mất hết hào cảm với hắn rồi, bước lại gần đập tay xuống bàn cười lạnh

- Anh nói trên tivi là ý gì?

- Không phải như ý cô muốn sao? Cô muốn cưới tôi cơ mà? - Tuấn Duật ngẩng đầu lên ánh mắt mỉa mai nhìn cô

Ngữ Kỳ hơi lùi lại ngạc nhiên... Hướng Dục...? Ngẩn ngơ một giây rồi vội vã tỉnh lại, chỉ là ánh mắt giống Hướng Dục còn đâu khuôn mặt hoàn toàn khác. Chắc do cô nghĩ quá, hít thở một chút lấy lại tinh thần nhìn Tuấn Duật

- Tôi có điều kiện.

Tuấn Duật ngưng bút đang ký tài liệu, dựa người vào ghế hàm ý cho cô nói

- Tôi đồng ý làm bìa đỡ đạn cho anh và tình nhân bên nhau, con tôi khi sinh xong cũng sẽ theo anh, cũng không cần phải hoạt động vợ chồng. Điều kiện là sau một năm kết hôn sẽ li hôn và không được hại đến gia đình tôi, giấy li hôn từ luật sư tôi cũng sẽ chuẩn bị nhanh nhất có thể.

Tuấn Duật hơi ngạc nhiên một chút, yêu cầu này thật đơn giản mà nhiều lợi ích làm anh có chút nghi ngờ là cái bẫy, lúc này mới nhìn cô nhiều hơn một chút. Đôi môi cô tái hồng cùng với sắc mặt tạo lên vẻ đẹp mong manh kì lạ, không cần trang điểm cũng trở lên tinh khiết mỏng manh như vậy mang theo vẻ yếu đuối nữa.

Ngữ Kỳ thờ dài biết điều kiện này cũng quá bất lợi cho bản thân nhưng bây giờ nguyên chủ là người yếu đuối, cô còn cách khác hay sao?

- Cũng được, nhưng chỉ cần cô giữ tròn gì thì đừng trách tôi ra tay ác độc. - Tuấn Duật thoải mái đồng ý, dù gì mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của anh

Ngữ Kỳ cũng không tính nhiều lời thêm, quay lưng mở cửa định đi thấy Kim Lâm đứng bên ngoài chuẩn bị gõ cửa bị cô mở cửa dọa giật bắn cả người.

Cô nhìn lướt qua, cũng thuộc dạng xinh trai, trắng trẻo và mong manh, cũng có đôi mắt trong suốt ngây thơ, Kim Lâm bị cô nhìn đến phát sợ hơi rụt cổ lại. Tuấn Duật nhủ mày định nói thì Ngữ Kỳ nghiêng người

- Vào đi. - Hoàn toàn bình tĩnh khuôn mặt cô không chút cảm xúc

Kim Lâm lúng túng a một tiếng gật gù bước vào trong phòng bẽn lẽn, Ngữ Kỳ thấy đường đã thông thoáng liền bước ra ngoài, tốt bụng đóng hộ cửa lại

- ... - Cả hai cùng im lặng không nói thành lời khi cô gái thường ngày nhìn thấy Kim Lâm là cau gắt, giờ lại yên lặng và lạnh lùng như thế

Ngữ Kỳ bước đi cười nhạt, không có bà nữ phụ đây xem tình yêu của các người còn có đẹp như tiểu thuyết nữa không. Hai tên thần kinh, bà đây thêm vào tranh một quả dưa chuột với một quả dưa chuột khác. Dưa chuột trên đời có chết hết đâu, nguyên chủ cũng thần kinh nốt.

[...] Ký chủ rất thích mắng chửi người khác...

Bước ra khỏi tập đoàn cô mới nhìn lên căn phòng cao trót vót vừa nãy mình bước vào, dựng thẳng ngón giữa lên

[...] Và rất thích giờ ngón giữa

Giờ xong Ngữ Kỳ thoải mái bước đi, hành động lại vô tình lọt vào mắt một người nào đó...

(vì ta thấy cmt nhiều, lại đăng chương ahihi:3 hình như ta sắp đổi tên thành San San Ngủ Đông và Ngữ Kỳ Ngón Giữa =))), cứ mỗi lần ta biến mất là tất cả cùng biết tác giả đi ngủ đông)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lạc vào thế giới không có trong nhiệm vụ (4)

- Cô ấy... Tuấn Duật... Anh đừng giận nếu cô ấy có nói gì... Là em sai... - Kim Lâm bối rối nhìn Tuấn Duật

Anh chỉ im lặng nhìn xuống dưới thấy một cô gái giờ ngón giữa lên trên, cười nhạt một tiếng rồi dựa lưng vào ghế

- Cô gái zà y thật thú vị (=))))))))) (xin lỗi mị đùa tí)

- Thật chẳng giống cô ta tí nào. - (đây mới là thật) Tuấn Duật chăm chú

- A! - Kim Lâm vấp ngã

- Kim Lâm, cẩn thận một chút. - Tuấn Duật đỡ Kim Lâm dậy, xoa đầu

- Em cứ vậy anh sẽ lo lắng đấy. - Hắn thờ dài, tâm can của hắn là con trai. Cảm xúc cũng quá kì lạ đi.

Ngữ Kỳ tung tăng trên đường vô cùng thoải mái, phải nói là nhiệm vụ lần này cũng quá dễ đi. Chỉ cần bảo hộ được đứa bé sinh ra thành công và ly hôn liền có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi

Càng nghĩ đến càng cười tươi hơn vừa đi vừa ngắm nhìn mấy shop đồ, nhìn qua qua một chút liền vào shop đầm rộng tiện cho việc đi lại. Tuy đứa trẻ này không phải con của cô nhưng cô lại mang trọng trách sinh đứa nhỏ này ra, bản năng làm mẹ trời dạy

Cô vừa bước vào thì chiếc xe đằng sau cũng đỗ đó xa xa nhìn cô đôi mắt nheo lại, bấm một dãy số gọi

- Tôi muốn điều tra thân thế một người.

Hệ thống nhú mày đưa đầu xuyên qua kính oto nhìn khuôn mặt người này

[Thật là một linh hồn mạnh mẽ đấy]

[Á? Người nói gì à?] Ngừ Kỳ đang chọn đầm ngó người, Hệ thống khinh bỉ im lặng không thèm đáp

Cô cũng không hơi đâu mà đi chú ý cái gã hệ thống ngu ngốc này, hí hửng vào thử đầm nhìn có vẻ khá chừng mực, ít nhất sẽ không tổn hại đứa nhỏ trong bụng chưa hình thành này

Ngừ Kỳ mua hết từ đầm bầu rồi dụng cụ cho trẻ sơ sinh. Quay qua quay lại một lúc điện thoại rung lên, cô nhìn dây số liền bắt máy

- Hạ, anh tìm được luật sư rồi phải không?

Bên kia trả lời gì đó làm cô cười toe toét không thôi, vừa đi ra khỏi cửa hàng vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Sau khi cúp máy cô thờ phào một cái, vừa đi vừa nhìn một chút vào tấm kính phản chiếu lên một cô gái phải nói xinh đẹp có đủ.

- Cái tên nam chính có phải mất mủ không? Nguyên chủ xinh như vậy mà, còn có... - Ngừ Kỳ đưa ánh mắt xuống hai tay tự sờ vào rồi tròn mắt

- Cúp D? Áy da cảm giác có hai trái bưởi trên người thật điểm phúc a~ cuối cùng cũng có đãi ngộ một chút - Cô tự tay bóp bóp nhẹ

- Kiểm tra được lý... Phì... Ha ha - Nam nhân ngồi trong chiếc BMW đang nói chuyện bông phi cười

- Thật đúng là một nữ nhân không có tiết tháo, ở giữa đường liền tự làm trò.

Hệ thống bỗng nhận thông báo bắt đắ dĩ cũng nhìn Ngừ Kỳ đang bóp bóp, nếu lúc này hệ thống vĩ đại hẳn có thể chạm vào kí chủ liền bóp cổ kí chủ.

[Ký chủ... Tiết tháo...] Hệ thống thấy cô vẫn chưa buông tha cơ thể của nguyên chủ đáng thương liền phải lên tiếng

Ngừ Kỳ lúc này mới ngó người buông tha cười hi hi ngó ngó xung quanh thấy không ai chú ý đến mình liền tạo ra dáng tao nhã đi tiếp

[...] ký chủ không biết có người nhìn thấy mọi hành động của bản thân, đúng là ngu ngốc.

Còn vị nào đó đang gục đầu xuống cười đến mức run rẩy người.

Lúc này Ngừ Kỳ dựa vào trí nhớ của nguyên chủ hít thở một chút rồi bước về nhà riêng của bản thân, chứ không về nhà của nam chính

Đừng đùa, cô chưa muốn chết đâu. Cũng đã gọi luật sư rồi đầu cần thiết ở cùng mới được, chỉ là một năm thôi. Tự nhủ bản thân thế rồi bước vào nhà dựng lại khi thấy cửa không khoá

Đùa? Có trộm? Ngừ Kỳ vội bước vào trong nhà bỗng thấy một người phụ nữ trung niên khí chất cao quý ngồi nhâm nhi tách trà

- Tôi biết cô sẽ về đây, thật không có tiền đồ mà. - Khuôn mặt cao lãnh của người phụ nữ đó khiến cô có chút cảm giác khó chịu

Cô không nói lời nào, bà Tuấn nhâm nhi xong cốc trà ánh mắt sắc lạnh nhìn cô

- Tôi biết sau kế hoạch đó của tôi dù có con cô vẫn sẽ về đây, không dám về nhà chung vs Duật. Tôi đã chỉ cho cô cách có thể thành Tuấn phu nhân cũng trong người cô có cháu nội của tôi, đừng có tùy tiện đi kiếm gã thực tập sinh kia làm hồng kế hoạch. Từ giờ chỉ cần nghe theo tôi làm mà thôi

Lúc này bỗng dung một luồng kí ức xâm nhập vào đầu cô. Người đàn bà này là mama đại nhân của Tuấn Duật, người đàn bà này chính là người lập ra kế hoạch ngu với Tuấn Duật còn làm bao nhiêu kế hoạch xúi nguyên chủ làm theo, cuối cùng kết quả nguyên chủ nhận là một cái kết mất con, bà ta liền trở mặt với cô cũng đồng thời đập vào mặt mẹ của nguyên chủ khi mẹ của nguyên chủ tới cầu xin tha cho nguyên chủ khi Tuấn Duật tính kiện nguyên chủ, đơn giản kiện vì làm Kim Lâm hôn mê. Nguyên chủ chút nữa liền vào tù vì tội gây thương tích người

- Chết tiệt, ký ức cập nhập thật quá lủng củng. - Ngừ Kỳ nhú mày lắm bầm cổ chịu con đau

[Vì tinh thần ký chủ quá yếu, nếu để người nhận hết thì bản thân người cũng tan biến hết tinh thần đấy] Hệ thống ngoáy ngoáy mũi

- Cô có nghe thấy tôi nói không? Làm dâu nhà này cũng phải hiểu chút quy tắc. Vừa chuẩn bị kết hôn trực tiếp không nghe bà già này nói gì sao? - Bà Tuấn hừ lạnh một tiếng

- Cảm ơn! - Ngừ Kỳ nhú mày, đầu đau lẫn hình ảnh mẹ nguyên chủ quý bị đập đến rướm máu bởi giày cao gót vẫn không từ bỏ khiến cô tức giận, cô nhớ tới người mẹ của cô...

- Cô có biết cô nói cái gì không? - Bà Tuấn tức giận đập mạnh xuống bàn

- Tôi nói bà rút ra khỏi nhà tôi! - Ngừ Kỳ ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào bà Tuấn khiến bà Tuấn hơi rụt người lại

Bà ta thấy bản thân luống cuống liền lấy lại vẻ cao quý hừ lạnh một tiếng đứng dậy đi ra ngoài, không quên mĩa mai cô

- Loại vong on bội nghĩa, tôi còn tưởng cô ngoan ngoãn thế nào.

- Đừng để tôi bẽ cổ bà mới biết tôi như nào. - Cô gấn lên từng chữ, bà ta vội bước nhanh ra khỏi nhà cô luôn

Ngừ Kỳ đóng rầm cửa lại thở gấp, cô cảm thấy có gì đó không ổn. Hình ảnh lẫn lộn xuất hiện không có vị trí khiến cô đau đốn rồi gục ngã bất tỉnh xuống sàn

[Hệ thống kêu gọi chủ nhân. Ký chủ của số 09...

Hệ thống kêu gọi chủ nhân. Ký chủ của số 09...

Hệ thống kêu gọi chủ nhân. Ký chủ của số 09...]

Chỉ còn tiếng hệ thống kêu lên gấp gáp, lúc này cô thực sự bất tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phản Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Lạc vào thế giới không có trong nhiệm vụ (5)

(Tóm tắt chương trước do tác giả lỡ ngủ quên quá lâu... Ngừ Kỳ cãi nhau vs bà mẹ chồng tương lai và làm cô nhớ tới mẹ ruột bị kích động rồi ngất đi, tiếp đây)

Cô bỗng cảm giác mình như đang lơ lửng giữa những đám mây nhỏ, bỗng bồng bồng êm đềm kì lạ không nói thành lời, còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác kì lạ thì bỗng dưng có một dòng nước mát kì lạ truyền vào cổ họng cô làm Ngừ Kỳ thoải mái không ít vì cổ họng cô cũng có chút khô rát, nhưng lâu dần dòng nước mát đã vào trong họng cô rồi nhưng đôi môi lại bị triển miên bởi cái gì đó.

Ngừ Kỳ theo phản xạ nhúu mày cô đẩy thứ kia ra khỏi miệng, nó khiến cô bắt đầu thấy khó thở rồi đấy.

Bỗng tay cô bị bắt lấy, cảm giác cả người nặng nề không có chút sức nào khó khăn mở mắt ra, trước mặt cô là khuôn mặt anh tú có chút phần tức giận nhìn cô. Aizz mỹ nam sao lại nhăn mày như vậy?

Cô lại nhắm mắt lại rồi bỗng cảm giác có gì đó không ổn liền mở mắt ra nhìn... Cái này... Không phải tên nam chính biến thái sao... Ngừ Kỳ theo bản năng nuốt nước miếng cười trừ

- Cô nắm đủ chưa? - Tuấn Duật khuôn mặt tuấn tú nhúu hàng lông mày kiếm lại

- Hà nắm cái gì? - Ngừ Kỳ ngó người ra rồi nhìn theo cánh tay của bản thân thấy đang túm một nhúm tóc của hấn, vội vã nhả ra đi đi lau lau lên giường cười hề hề

- A, xin lỗi xin lỗi, tôi không cố ý.

Tuấn Duật nhìn theo cử chỉ của cô bắt giác lông mày vừa giãn ra thì lại nhúu vào, ý gì đây? Cô chê hấn bẩn sao?

Ngừ Kỳ cũng biết mình phản ứng hơi quá không biết nói gì nhưng bỗng cô nhìn xung quanh thấy hoàn toàn không phải nhà mình, nhìn xuống tay thấy đang truyền nước biển.

- Cô kiệt sức do ăn uống và tâm trạng thất thường nên ngất đi. - Tuấn Duật trực tiếp trả lời.

Cô ồ lên một tiếng cũng không hỏi tiếp mà ngồi lặng im nhìn Tuấn Duật với ánh mắt, Sao anh còn chưa về? Khiến hấn càng khó chịu bỗng dưng muốn bỏ thứ cái đầu cô ra xem có gì bên trong.

- Cô không tính hỏi vì sao tôi biết mà đem cô tới bệnh viện sao?

- À? Thế vì sao? - Ngừ Kỳ tùy tiện hỏi theo chiều ý hấn.

Nếu không phải hấn bị mặt lạnh đóng băng chắc lúc này chính là khoe môi, khoe mắt gật gật. Tuấn Duật day day trán cảm một quả táo ra gọt

- Mẹ tôi nói cô đòi đánh bà, xong bà quay lại vì để quên túi thấy cô nằm trên sàn rồi.

- À vậy hả? - Ngừ Kỳ tiếp tục tùy tiện đáp một câu, quả táo hần gọt xong cô liền cầm lên cắn một miếng

Tuấn Duật nhìn cô ánh mắt lạnh tanh, cô ta rút cuộc bị cái gì lại thay đổi như vậy? Trước mặt mẹ hần cô ta luôn đóng giả là đứa con dâu ngoan hiền. Ngừ Kỳ quả thực không hiểu sao cô rất thèm táo, cô nhìn lên bàn vẫn còn mấy quả táo liền đưa tay ra cầm rồi với tới con dao, gọt một cách thành thạo

[Này, người có thấy tên nam chính này rất giống với Hường Dục không? Có phải do thiết lập họ có đôi mắt giống nhau không? Tôi vừa mới rời thế giới kia sang thế giới này gặp một người giống Hường Dục? Cũng trùng hợp quá vậy?] Ngừ Kỳ thắc mắc

[Hừ, sao ký chủ không nghĩ đó cũng có khả năng là cùng một người đi?] Hệ thống đáp thẳng thừng

Hả? Ngừ Kỳ ngó người tay vô tình nhấn con dao vào tay làm chảy máu, theo bản năng ôm ngón tay kêu đau

- Á đau, Duật, Duật.

Tuấn Duật đang mài miết trong đồng suy nghĩ của bản thân bỗng nghe thấy giọng cô hoảng hốt nhìn xuống ngón tay thấy cô đang chảy máu, trực tiếp cầm ngón tay cô ngâm.

Ngừ Kỳ ngẩn ngơ, Tuấn Duật cũng theo đó mà dừng người lại. Cô ngẩn ngơ vì không hiểu tại sao bản thân lại kêu lên như vậy, còn Tuấn Duật, hần là theo thói quen hình thành. Hần chính là vị hôn phu bên cô bao lâu. Mỗi lần cô bị đứt tay hần đều ngâm tay cho cô mặc kệ hình tượng tổng giám đốc, trực tiếp được các nhân viên báo chí ngưỡng mộ không thôi.

Bầu không khí trở lên vô cùng kì quái, Tuấn Duật hồi phục lại tinh thần rất nhanh bỏ tay cô ra khỏi miệng đứng dậy giọng lạnh tanh

- Không còn sớm nữa, tôi phải về công ty có chút việc. Cô bớt làm điều đại dột đi vì trong người cô vẫn còn giọt máu của nhà họ Tuấn.

Mặc kệ ngón tay cô vẫn đang lơ lửng giữa khoảng không và mặt cô vẫn nghệt ra, anh vừa đi vừa day trán... Thói quen chính là thứ đáng sợ. Anh tự làm bầm rồi đi thật nhanh

Đến lúc cô hồi phục lại tinh thần liền nhăn nhó mặt mày di mạnh tay vào khăn, bắn chết bà đây bắn chết bà đây! Ngâm ngón tay cái con khi! Muốn vì khuôn xâm nhập vào máu bà đây cho bà đây chết sớm thì có!

Vì sự việc xảy ra quá bất ngờ, Ngừ Kỳ quăng cái câu nói của hệ thống ra sau đầu mà nằm suy nghĩ. Chỉ còn một tuần nữa cô và Tuấn Duật sẽ chính thức kết hôn, lại còn rút ngắn thời gian nhất có thể chứ, nghĩ đến sống cùng một tên điên trong một năm trời cô liền thờ dài

- Nhiệm vụ này tuy nhàn hơn nhiệm vụ trước nhưng lại hành hạ tinh thần người khác hơn, thật đúng là tránh vô dưa gặp vô dưa, không hiểu tên hệ thống ngu ngốc cùng già điên điên kia làm ăn cái kiểu gì.

Làm bầm một chút rồi cô liền ngủ thiếp đi, có lẽ mang thai là thời kì thêm ngủ thêm ăn và cấu gấu đồ tội.

Một người đợi cô ngủ say bước vào phòng bệnh của cô, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt cô trông cô có một vẻ đẹp giống thiên thần, cô hơi nhú mày vì ánh nắng. Người đó bước tới kéo rèm cửa sổ rồi ngồi xuống bên cạnh mép giường cô.

Ngắm nhìn thật lâu rồi đưa tay lên vuốt mẹ má của cô, ánh mắt tha thiết đến kì lạ

- Em rút cuộc là ai, thu hút như vậy khiến tôi đi theo, có cảm giác đau thương đến kì lạ như vậy, thật ra em là ai?

Người đó nói xong rồi im lặng ngắm nhìn cô một hồi thật lâu, đeo cho cô một chiếc khuyên tai hình hoa bi ngan màu trắng buốt, hôn nhẹ lên trán cô

- Tôi sẽ lại tìm tới và gặp em. - Người đó lưu luyến đứng dậy bỏ đi trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Phán Công Của Nữ Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.